

ΠΑΝΟΡΕΟΝ



ΕΤΟΣ Β!
ΑΡΙΘ. 95

ΔΡΑΧ.

4

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δρχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) καὶ εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗ (ὁδὸς Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) καὶ τὸ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου ὁδὸς Σωκράτους 30.



*Δοκιμάσατε
τὴν νέαν
Πούδρα
George?
ἂν ὄχι,
ζητήσατε δείγματα*

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΗΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Ὀρφῆος 47 — Τηλ. 26.569

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἀν βάζητε μόνη Σας ἕνα περσινὸ Σας με τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI** αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγματικότης. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ανελλιπής χρήσις έκλεκτων καλλυντικών.

Ατμόλουτρα και μασάζ.

Τα άγνὰ και έκλεκτὰ καλυντικά τονώνουν και τρέφουν την επιδερμίδα.

Τὰ ατμόλουτρα αφαιρούν τις τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπαναφέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τοὺς μύς, τρέφει τοὺς ἰστούς και ἔτσι ἡ ἐπιδερμὶς δὲν μαρμαίνεται ποτὲ και ἀξίπερνοῦν τὰ χρόνια.

Γιὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν και τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον

VILLIAMS

Θὰ εὑρητε τὰ άγνὰ και φημισμένα καλλυντικά του, και θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ατμόλουτρα γενικά ἢ μερικὰ μεμονοδικά μηχανήματα.

— ΑΛΜΑ —

Περυδοποιήσε
τὰ μαλλιά σας
... ἄλλὰ ὡς;



ὄχι βέβαια μετὸ κάθε σαπούνι πού περιέχει ἀλκαλικά ἄλατα, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τις ρίζες τῶν μαλλιών! Τὸ Σαμπουὰν «TÊTE-NOIRE» (Tèt-νουάρ) ἀπηλλαγμένο ἀπὸ κάθε χρωστικὴ ἢ ἄλλη ἐπιβλαβὴ οὐσία, εἶναι κατασκευασμένο σύμφωνα μετὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Διατηρεῖ τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, χωρίς πιτυρίδα. Ἡ ἐξαιρετικὴ στιλνότης πού ἀποκτοῦν ὀφείλεται στὸ Cheveclat (δηλ. τὴ σκόνη πού περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελλάκι). Τὸ ξανθὸ ὁμοίω-χρωμ τῶν μαλλιών σας ἐπιτυγχάνεται μετὴν τακτικὴ χρῆσι τοῦ Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τὸν πράσινο φακελλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Πιά ξανθὰ Πιά σκούρα
ΔΡΧΜ. 12,50 TÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ. ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

THOM MILTON

ΥΠΕΡΑΝΩ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

Βοήθεια! Βοή-
θεια, με σκοτώνουν!...

Στὴ βαθεῖα γαλήνη τῆς Αὐγουστιάτικης νύχτας, πού τύλιγε τὸ πάρκο τῆς Βουλῶνης, ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ κραυγὴ, πού ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς ὄραίας Ζανέτ Ἀντουὰν, ἀντή-χισε παράτονη, στριγκή, και σβύστηκε χωρίς ἀπόηχο...

Ἡ δόστυχη κόρη, ἔρριξε μιὰ σβυσμένη ματιὰ γύρω, δπου μόνον οἱ γκριζόμαυρες σιλουέττες τῶν πυκνόφυλλων δέν-τρων ὑψώνονταν βουβές στὸ νύχτιο σκοτάδι, κι' ἐπανελάβε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων τῆς.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ἐπὶ τὸ χέρι τῆς στὸ στήθος, δπου ἦταν καρφω-μένο μέχρι τῆς λαβῆς ἓνα μαχαίρι, ἔγειρε ἐξαντλημένη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, κι' ἀρχὰ-ἀργὰ, ἀδύναμη νὰ συγκρατηθῇ στὰ πόδια τῆς, γλύστρησε ἀνάλαφρα κι' ἔπεσε λιπόθυμη στὸ νοτισμένο, ἀπ' τὸ ἴδιο τῆς τὸ αἷμα, χῶμα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνας κομποντυμένος ἄντρας ἔσπευδε νὰ χαθῇ μέσ' τις πυκνότερες συστάδες τῶν δέντρων, ψιθυρίζοντας:
— Ἀφοῦ προτιμοῦσες τὸ θάνατο τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα...

— Λοιπὸν, κόρη μου, δὲ θὰ μπο-ρέσης οὔτε σήμερα νὰ μ' ἀς πῆς ποῖος σ' ἐκτύπησε;

Τὰ βαθύλωμένα ἀπ' τὴν πυρετὸ πού ὀκτὶ μέρες τώρα τὴ φλογίζει, στράφηκαν ὀρθάνοιχτα πρὸς τὴ σοβαρὴ μορφή τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ νόμου, πού τὴν ἐκτύπησε με συμπό-νιαν, κι' ἐνῶ μιὰ γκριμάτσα πόνου, ἔσκαβε τὴν ὄψη τῆς, τὴ χλωμὴ ἀπ' τὴν ἐξαντλητικὴ αἰμορραγία μιᾶς ὁ-λόκληρης νύχτας ψιθύρισε:

— Δὲν μπορῶ, δὲν θυμάμαι...

Ἀφήστε με νὰ ησυχάζω και σήμερα. Ἐνας νεαρὸς γιατρός ἐπενέβη...

— Ἀφήστε τὴ κύριε ἀνακριτὰ...

Εἶναι πολὺ ἐξαντλημένη παρὰ τὴν μετάγγιση αἵματος πού τῆς κάνα-με χθές.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου ἔκανε ἔ-να κίνημα δυσφορίας σηκώθηκε, και γυρίζοντας στὸ γιατρὸ τοῦ εἶπε:

— Ὁ κακοὺργος, πού τὴ κτύπη-σε, θὰ ξεφύγῃ... Τὸ μυστήριό πού σκεπάζει αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα δολο-φονίας εἶναι ἀδιαπέραστο... Κανεὶς δὲν ξέρει τὴν κοπέλλα, κανεὶς δὲν τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ πάρκο... Τὸ μόνον βέβαιο εἶναι ὅτι κτυπήθηκε μέ-σα σ' αὐτό... Περὶ τίνος ὅμως πρό-κειται;

— Ἐκδίκησις; ἀντιζηλία, δρᾶμα τιμῆς;

— Ἡ κόρη εἶναι παρθένα, εἶπε ὁ γιατρός... Αὐτὸ εἶναι ἐκτὸς πάσης ὁμφισβητήσεως...

— Με καταλήσσει ὥστόσο ἡ ἐπιμονὴ τῆς νὰ αἰωπᾷ.

— Καὶ μένα ἡ δικὴ σας νὰ θέλετε νὰ τὴν ἐξαναγκάσετε νὰ μιλήσῃ, τὴ στιγμὴ πού ἡ κατάστασή τῆς δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Πρέ-πει ν' ἀποφύγουμε τις ζωερὲς συγκινήσεις γι' ἄρκετὸ διάστη-μα... Ἄν τὸ μαχαίρι ἦταν λίγο μακρύτερο, κι' ἂν δὲν εἶχεν ἔ-να τόσο γερὸ ὄργανισμὸ, τώρα θάταν νεκρή...

— Τότε πότε θάδριπε νὰ ξανάρθω;

— Τοῦλάχιστο μετὰ τρεῖς-τέσσερες μέρες, και βλέπουμε...

Ὁ ἀνακριτὴς χαίρετῃσε και τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα... Ἡ Ζανέτ, τὸν παρακολούθησε μετὰ τὸ βλέμμα ὡς τὴν ὥρα πού ἔ-φθγε τὸ νοσοκομεικὸ θάλαμο, κι' ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἐξαφα-νίζεται πίσω ἀπ' αὐτὴ, ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἔξφυ-γε ἀπ' τὰ χλωμά χεῖλη τῆς, κι' ἔγειρε βαρεῖα τὸ ξανθὸ, σγουρόμαλλο, κεφάλι τῆς, στὰ λευκὰ μαξιλάρια...

Ὁ γιατρός, πού με συμπόνια τὴν εἶχε περιποιηθῇ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς σκληρῆς πάλης τῆς μετὰ τὸ θάνατο, τὴν πλη-σίωσε, ἀπλώσε ἀνάλαφρα τὸ χέρι του στὰ ξανθὰ τῆς μαλ-λιά και πρόφερε με κάποιον τρέμισμα στὴ φωνή του.

— Λοιπὸν, μικρὴ μου Ζανέτ, εἶσαι καλύτερα τώρα;



Τὰ γαλάζια μάτια τῆς κόρης σιγάνοιζαν, και τὸ βλέμμα τῆς στηλῶθηκε περίεργα στὴν σοβαρὴ μορφή τοῦ νέου... Στὴ θαλαμῆνὴ σκέψη τῆς, ξαναγύριζαν κάποιες ὀβρυμένες ἀπ' τὸν καιρὸ θύμισες, πού τῆς ἔλεγαν πὼς κάπου κάποτε εἶχε ξαναδῇ τὴ μορφή τοῦ νέου, εἶχε ξαναπικρῶσει, τὰ μαῦρα, γεμάτα καλωσύνη, στοχαστικὰ μάτια του...

— Λοιπὸν Ζανέτ, δὲν μ' ἀπαντᾷς, δὲ μ' ἀναγνωρίζεις;

— Ἐνα τριανταφυλλὶ χρῶμα ἔβαψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ χλωμὴ ὄψη τῆς και μιὰ χαροῦμένη φωνὴ ἔξφυγε ἀπ' τὰ μαρμαμένα τῶν χειλῶν τῆς ρόδου.

— Ἐσὺ Ραοῦλ; Ἐσὺ... Μισόκλεισε τὰ μάτια κι' ἔμεινε συλλογισμένη βαθεῖα, ἐνῶ ὁ νέος ψιθύριζε:

— Ἐγώ, Ζανέτ, πού δὲν σὲ ἐξέλασχα ποτὲ, πού πάντα σὲ συλλογίζομαι με λαχτάρα, μὰ πού δὲν τολμοῦσα νὰ σοῦ γράψω, νὰ σοῦ ἐξομολογήθω τὴν ἀγάπη μου, τὴ στιγμὴ πού

ἔμαθα πὼς εἶχες ἀρραβωνιαθῇ μετὰ τὸν συμμαθητὴ μου Λουὶ Τερνάτ...

Ἐκείνη ἄφησε ἓνα λιγμὸ νὰ ξε-φύγῃ ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς και πρόφερε με σβυσμένη φωνή, ἐνῶ θερμὰ δά-κρυα ἀυλακῶναν τὰ μάγουλά τῆς.

— Ἀς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὸν Ραοῦλ, ἄς ἀφήσουμε τὰ περασμένα...

Σιγέναξε βαθεῖα κι' ἐπρόσθεσε:

— Γιατὶ δὲ μ' ἀφνης νὰ πεθάνω; Ὅταν κανεὶς εἶναι νέος και τὸν ἀγα-ποῦν, δὲν πρέπει νὰ μιλήμ' αὐτὴ τὴ γλώσσα...

— Γιατὶ τὸ λές αὐτὸ Ζανέτ πρό-φερον ἄ νέος, με πικρὸ παράπονο.

Ὅταν κανεὶς εἶναι νέος και τὸν ἀγα-ποῦν, δὲν πρέπει νὰ μιλήμ' αὐτὴ τὴ γλώσσα...

Μιὰ βαρεῖα σιγὴ, ποῦ κρεβε μόνον τὸ πνιχτὸ ἀναφυλλητὸ τῆς νέας, ἀ-πλώθη τώρα στὸ μοναχικὸ θάλαμο.

Ὁ γιατρός τὴν κύτταξε με λατρεία ἐνῶ αὐτὴ συλλογιζόταν.

Γιατὶ νὰ μὴν προτιμῶ τὸ Ραοῦλ πού με λάτρευε, παρὰ νὰ δώσω πῖ-σι τὴν ὁλοκλήρη ἀγάπη μου, πού με ἐγκατέλειψε τόσο ἀσπλαχνα, γιὰ μιὰν ἄλλη, μόνον και μόνον γιὰτὶ εἶνε πλούσια, τοῦ κακοῦργουέκείνου Λουὶ, πού ὅταν τοῦπα πὼς ἡ ὑποχρέωσις στὸ παιδί, πού σὲ λίγους μῆνες θὰ φέρω στὸν κόσμον, καρπὸ τοῦ ἔρω-τά μου σ' αὐτόν, θὰ με ἔκανε νάτὸν καταγγείλω, ἂν δὲν ἐξεπλήρωνε τις ὑποσχέσεις του, δὲν δίστασε νὰ με χτυπήσῃ ἀλύπητα μετὰ τὸ σουγιά του και νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ μόνη στὴν ἐ-

ρημιὰ και τὴ νύχτα βέβαιος πὼς με σκοτώσε. Γιατὶ;

— Λοιπὸν, δὲν μ' ἀπαντᾷς Ζανέτ; τὴν ἔκοψε ὁ Ραοῦλ.

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ Ραοῦλ... εἶπε ἡ νέα. Γιὰ μιὰ γυναῖκα, πα-ραστρατημένη ὅπως ἐγώ, πού σὲ λίγο θὰ γίνῃ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ πού...

— Ἐνας κόμπος ἔσφιξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λαρύγγι τῆς και σταμάτησε, γιὰ ν' ἀρχίσῃ σὲ λίγο.

— Γιατὶ, δὲν εἶμαι κόρη ὅπως εἶπες φέμματα, γιὰ νὰ μὴ μ' ἐκθέσῃς, στὸν ἀνακριτὴ, Ραοῦλ... Ὁ Λουὶ με κατέστρεψε...

— Ἀρνήθηκε νὰ σὲ παντρευτῇ, ζήτησε νὰ σὲ σκοτώσῃ... Τὸ ξέρω, τὸ εἶπες στὸ παραμυθιό σου.

— Καὶ δὲν τὸν πρόδωσες... 2' εὐχαριστῶ... Ραοῦλ.

— Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς πὼς μποροῦσα...

— Ὁχι, δὲν τὸν ἀγαπᾷ! Τὸν μισῶ, τὸν ἀπεχθάνομαι...

Ἄν δὲν μιλῶ εἶναι γιὰ τὴ μαρὰ Ραοῦλ, πού κεῖ κάτω στὴ Μασσαλία δὲν ξέρει τίποτα και πού ἂν μάθῃ...

Ἐνα χαμόγελο χαρὰς φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Τότε γιατί δὲν μπορεῖς νὰ ἐλπίσῃς στὴ ζωὴ Ζανέτ;

— Μὰς χωρίζει τὸ παιδί Ραοῦλ... τὸ παρελθόν μου.

— Δὲν ὑπάρχει πᾶ ὅτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ δεύτερο... Μὰ κι' ἂν ὑπῆρχαν, μοῦ ἦταν τὸ ἴδιο Ζανέτ, ἀφοῦ τὸ αὐριό θά-ναι δικό μας... Συμφωνεῖς;

Πῆρε τὸ χέρι του και τὸ φίλησε. ψιθυρίζοντας... ἐνῶ τῶβρε-χε μετὰ τὰ δάκρυα, «Ραοῦλ, ἀγάπη μου»...



ρά πολλών άμφισβητείται ότι ύπηρξε ποτέ ή περίφημος
'Ατλαντίς που άναφέρει ο Πλάτων, ο κ. Ουότς άνέπτυξε
τήν θεωρία ότι μεταξύ της Μαδαγασκάρης της Αδσπραλί-
ας και των 'Ινδιών πρό 2κ0 εκατομμυρίων έτών ύπήρξαν
έκει μία άλλη ήπειρος ή οποία έβυθίσθη στα βάθη του 'Ιν-
δικού ώκεανού.

Τήν άπαρξιν της ήπειρου αυτής διεπίστωσε μία έπιστη-
μονική άποστολή της οποίας μετέσχε και ο ίδιος.

Καθώς έξακριβώσαν ή ήπειρος αυτή την οποίαν ώνό-
μασε Γκοντβάναν, άπετελείτο από τρεις όροσειράς ύψους
2500—3000 μέτρων, ή μία δέ τούτων εύρίσκεται ήδη βυθι-
σμένη εις την άραβικήν θάλασσαν.

'Επί της Γκοντβάνας, κατά τον κ. Ουότς έζων τρομερά
μεγαθήρια ύψους ο περονόσαυρος και ο ένδοθίων. Μία ά-
κόμη σπουδαία ανακάλυψις της άποστολής είναι τό ότι
μεγάλη έκτασις του 'Ινδικού ώκεανού είναι καλυμμένη με
δηλητηριώδεις άτμούς και άέρια, που φονεύουν κάθε ζώην.
Τήν διαπίστωσιν αυτήν ή άποστολή έκανε εις τον κόλπον
του 'Ομάν όπου δεν υπάρχουν ούτε ψάρια ούτε φυτά.

Γεγονός πάντως είναι ότι ή χλωρίς και ή πανίς της
Μαδαγασκάρης, Αδσπραλίας και των Νοτίων 'Ινδι-
ών έχουν τόσην ομοιότητα ώστε να δικαιολογείται
ή γνώμη των έπι-
στημόνων ότι άλ-
λοτε ήσαν ήνωμέ-
ναι με την κατα-
ποντισθείσαν έκ-
τασιν.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΥ

'Ο χρυσός, εί-
ναι δυνατόν να
γίνη σέ τόσο λεπ-
τά φύλλα που 160.
000 άπ' αυτά δ-
ταν τοποθετηθούν
τό ένα επάνω στο
άλλο ν' άποτελέ-
σουν ένα πακέτο
πάχους μόνον έ-
νός εκατοστομέ-
τρου, 'Αν θέλετε
τό δοκμάζετε.

ΧΑΡΤΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Οι περισσότεροι από τους γερμανούς περιηγητάς που
έφέτος κυρίζουν τον κόσμο φορούν καπέλλα από χαρτί!
Τά βρίσκουν πολύ πρακτικά και πρό παντός βρουερά γιατί
ο ήλιος πολύ δύσκολα θερμαίνει τό χαρτί. 'Εξ άλλου είναι
πάμφθηνα. 'Εξη πφένιχ τό καθένα.

Η ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Δέκα μεγάλοι έλέφαντες άν τοποθετηθούν επάνω σ' ένα
από τά μοντέρνα έπιβατικά αεροπλάνα, δεν θα τού προξε-
νήσουν σχηματικά ζημιά. 'Εχει άδοκείωθ ή και τό πλέον λε-
πτοφαιγμένα αεροπλάνο είναι πολύ στερεά, παρ' ότι δείχ-
νουν πως μόλις τό χτυπήση κανείς με τη γροθιά του άμέ-
σως θα διαλυθούν.

ΕΝΑ ΑΥΓΟ 225 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΕΤΩΝ

Αυτός τις μέρες άνεκαλύφθη στο Τεξάς τό πιό άρχαιο
αυγό του κόσμου. Οι ειδικοί άρχαιολόγοι ίσχυρίζονται πως
τό αυγό αυτό είναι τουλάχιστο 225 εκατομ. έτών. Τό αυγό
αυτό έγεννήθη από ένα ζώο με έξη πόδια, 'Ετσι τουλάχιστο
άπεδείχθη από τό περιεχόμενό του που άν και άσβεστοποι
ημένο έδειχνε καθαρά πως περιείχε ζώο με έξη πόδια!
'Αρα, κι' εκείνο που τό έγέννησε θα είχε έξη πόδια!..

φορά θηράματα
και πιστεύουν εις
τους άστέρας και
τόν ήλιον.

Τό μόνον κό-
σμημά τους είναι

Ένας πελώριος σταυρός από πτερά, που φέρουν στο κε-
φάλι τους αντί καλύματος.

ΠΕΡΙ ΜΙΑΝ ΠΥΓΜΑΧΙΑΝ

Οι φίλαθλοι 'Αμερικανοί, με άγωνία περιμένουν τον
πυγμαχικόν άγώνα του Ζόε Λούις, τον όποιον άποκαλούν
«καταδρομικόν του Νητρώιτ» με τον Μάξ Μπάερ.

'Ο άγών αυτός, κατά τον όποιον στοιχηματίζουν 100
πρός 10, ότι θα θριαμβέυση ο Λούις, θα τού έπιτρέψη να
συναντηθή με τον σημερινό παγκόσμιον πρωταθλητή
Μπράντοκ και νά τού άποσπάση τη νίκη.

'Η γενική γνώμη είναι ότι ο Λούις είναι σήμεραν πολύ
ισχυρότερος από ότι ο Ντέμσεϋ εις την άκμήν της δρά-
σεώς τους.

'Ο Ζόε Λούις, ο ό-
ποιος συν έτριψε
πραγματικά τον γί-
γαντα Καρνέρα και
τον έξουθένωσε τε-
λείως, είναι μόλις 21
έτών, εύστροφος και
ισχυρότατος, μολο-
νόντι δέ μόλις έχει έ-
νός έτους μόνον πυγ-
μαχικήν πείραν, παί-
ζει άριστοτεχνικά-
τάτα.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ
ΑΙ ΓΡΑΦΑΙ

Μεγάλην συζήτη-
σιν έπροκλίσε με-
ταξύ των έρευνητών
των Γραφών, ή διά
πρώτην φοράν έπει-
τα από 3.000 χρόνια,
δημιουργία 'Εβρχι-
κού στόλου.

'Οπως είναι γνω-
στόν από την Ιστορί-
αν, τον πρώτον 'Ε-
βραϊκόν στόλον έδη-
μιούργησεν ο σοφός βασιλεύς τίν 'Ιουδαίων Σολομών.

'Επειδή μάλιστα οι 'Ιουδαίοι δεν έφημίζοντο και τότε διά
τάς... ναυτικές γνώσεις των, τούς κυβερνήτας των πλοια-
ρίων έπρομήθευσαν εις τον Σολομώντα ο βασιλεύς της
Τύρου Χιράμ, έκ του ίδιку του ναυτικού.

Τό πρώτον ταξίδι του τότε 'Εβραϊκού στόλου έγινε με
μόνον σκοπόν να μεταφέρη έκ του λιμένος της πόλεως 'Ο-
φίρ—της της οποίας την θέσιν άκόμη δεν κατώρθωσαν να
καθορίσουν οι άρχαιολόγοι—έμπορεύματα και κομψοτε-
χνήματα, έκράτησε δέ... τρία χρόνια!..

'Ο σημερινός στόλος των 'Εβραίων, φυσικά δεν έχει
καμμίαν σχέση με τον... τίτλον πύ του άποδίδεται. Πρό-
κειται άπλως περί δύο και μόνον άτμοπλοίων έπιβατικών
του όρους Σινά και του Τέλ 'Αβίβ, που έκτελούν
την συγκοινωνίαν Τριέστης Παλαιστίνης, αλλά 'ιού
οι Ιδιοκτήται και τά πληρωματάτων είναι 'Εβραίοι.

Τήν συζήτησιν σχετικώς με αυτά, προκαλεί τό γεγο-
νός ότι οι 'Εβραίοι άπέκτησαν έθνικήν έστίαν παρά την
Παλαιστίνη, ή οποία όλονέν έπεκτείνεται, ένδ αι Γρα-
φαί λέγουν ότι ο 'Ιησούς κατηράσθη τό 'Ιουδαϊκόν γένος
να μη συγκεντρωθή ως έθνος μέχρι συντελείας των αιώ-
νων. Καί διερωτώνται: Θά ριζώση τό 'Ιουδαϊκόν κράτος,
που άποκτά και ναυτικόν ή όχι ;

Η ΑΤΛΑΝΤΙΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Κατά τό τελευταίως εις Λονδίον γενόμενον συνέδριον
άρχαιολόγων ο πρόεδρος τούτου άγγλος καθηγητής

ΠΑΝΘΕΟΝ

βλεπαν τις φάτσες
μόνον των αϊθιό-
πων και δεν μπο-
ρούσε να γίνη πα-
ρεξήγησις. Με την
άπειλήν όμως της
ένάρξεως πολέ-
μου μεταξύ των δύο χωρών, ότε πολλοί ξένοι αξιωματικοί
μόνον των αϊθιό-
πων και δεν μπο-
ρούσε να γίνη πα-
ρεξήγησις. Με την
άπειλήν όμως της
ένάρξεως πολέ-
μου μεταξύ των δύο χωρών, ότε πολλοί ξένοι αξιωματικοί

Ο ΝΕΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ



ΣΤΟΥ ΚΟΥΦΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ...

'Αξιωματικόν άλήθεια είναι ή
άπάντησις που έδωκεν ο 'Αγγλος άν-
τιπρόσωπος, στόν 'Ιταλό και Γερμανό
συνάδελφό του, κατά τό δημογρα-
φικό συνέδριο που διεήχθη πρό όλί-
γων ήμερών στο Βερολίνον.

'Αφού ο δυο αυτοί έτόνισαν ότι ο
πληθυσμός τους αύξάνει συνεχώς ση-
μαντικώτατα και συνεπώς πρέπει κά-
που να τον τοποθετήσουν, διότι άλλως
οι κάτοικοι των χωρών τους θα άλλη
λοσπαρχαθούν, ο 'Αγγλος αντιπρό-
σωπος συνταγματάρχης Κλόουζ τούς
άπήντησε :

—'Ο Ιδικός μας πληθυσμός έλατ-
τοῦται ολοένα σημαντικώς. Αυτό όμως
δεν μάς άνησυχεί. Και τούτο διότι με-
τά παρέλευσιν, όλίγων δεκαετηρίδων,
αί Βρετανικά νήσοι θα κατοικούνται
από όλιγατέρους ανθρώπους, αλλά
αυτοί θα είναι όλιγότεροι από τούς
σημερινούς, θα διάγουν βίον πιό εύχά-
ριστο, θα εργάζονται όλιγώτερες ώ-
ρες και θα ζούν περισσότερα χρόνια.
Περιορίστε και σεις τάς γεννήσεις
διά να μην έχετε ανάγκην έπεκτά-
σεως.

Φυσικά οι αντιπρόσωποι των δι-
κτατόρων, των άποβλεπόντων—καθ' έ-
νας για λογαριασμόν του—να κατα-
στήσουν τις χώρες των κομοκρατεί-
ρες, έκαναν ότι δεν κατάλαβαν τί
τούς έλεγε.

ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΑΓΡΙΩΝ

Στά βάθη της Αδσπραλίας, που δεν
έχει άκόμη έξερευνηθή σ' όλη της την
έκταση, άνεκαλύφθη τελευταίως μία
έντελως άγνωστη φυλή, ή οποία, από

άπόψεως πολιτισμού, εύρίσκεται εις τό σημείον που ήσαν
οι άνθρωποι της λιθίνης-έποχής.

Οι πρωτόγονοι αυτοί άνθρωποι έχουν κανονικόν ανά-
στημα, μορφήν μελαψήν και δεν καλύπτουν τό σώμα με
τίποτε.

Τρέφονται με ώμο κρέας, που προμηθεύονται από διά

ΠΑΝΘΕΟΝ

Νά και μία είδησις,
που δεν θα την έπερίμενε κανείς. Εις μίαν των κεντρικώ-
τέρων λεωφόρων του Σικάγου ήνοιξε πρό τινος τάς πύλας
της ή δεύτερα «Αθηναϊκή Ταβέρνα».

'Υπάρχουν εις αυτήν, όπως και έδω, τά άπαραίτητα οι-
νοβάρελα και εις την κουζίαν της, παρ' τά συνήθη φαγητά,
παράτιθενται οκανδαλλίζοντα την όσφρησιν, ή γαρδούμπα,
τό κοκορέτσι ο όβελίας και τό σπληνάντερο.

Και έφ' όσον μέν οι ταβέρνες αυτές έπρόκειτο να έξυ-
πηρετήσουν την νοσταλγία των συμπολιτών, τό πράγμα δεν
ο' άπετέλει τίποτε τό άξιοπερίεργον.

Κατά τάς πληροφορίας όμως των 'Αμερικανικών έφημε-
ρίδων, έκ των οποίων παραλαμβάνομεν την είδησιν μας
αυτήν, ή πελατεία των δύο αυτών 'Ελληνικών κέντρων, εις
τά όποια έκτός των θηροίκων οίνων, της περιφημής Κε-
φαλλωνίτικης ρομπόλας, της Μαυροδάφνης Πατρών, της
Ρεσίνας Μεσογείων και όλων των έ-

πιτραπεζίων 'Ελληνικών κρασιών σερ-
βίροντα, ούζο Τυρνάβου και Μαστίχα
Χίου και Πατρών, άποτελείται κυρίως
από 'Αμερικανούς και 'Αμερικανίδας,
οι όποιοι ξετρελλαίνονται με τη νο-
στιμάδα των 'Ελληνικών ποτών και
του πατροπαράδοτου σπληνάντερου.

Είναι, λοιπόν, να μη θαυμάζη κα-
νείς τό έπιχειρηματικό 'Ελληνικό δαι-
μόνιο ;

ΣΦΙΡΑ ΑΤΥΧΙΩΝ

Συμβαίνουν μερικές φορές στη ζωή
των ανθρώπων κάτι πράγματα, που ά-
σφαλώς δεν μπορεί να συλλαβή ή
φαντασία και του πιό εύφάνταστου
δημοσιογράφου.

Μιά άπ' τις περιπτώσεις αυτές εί-
ναι και ή του γεωργοκτηματίου Νά-
θιν Μπρόουν από τό Κάρρολτον των
'Ηνωμένων Πολιτειών.

'Ενώ ο άτυχής αυτός έκαθάριζε τις
κυψέλες των μελισσών του, στο κτήμα
του, μία άπ' αυτές τών δάγκωσε στο
πρόσωπο. Διέκοψε, λοιπόν, την έργα-
σία του αυτή και πήγαινε στο σπίτι
του να βάλη κάνα καταπραύντικό κα-
τάπλασμα στο πρόσωπό του, όταν πά-
τησε την κύρα κάποιου φειδιού, που
γύρισε και τον δάγκωσε στο πόδι.

Φυσικά, άφησε άμέσως την Ιδέα του
καταπλάσματος και άρχισε να τρέχη
όλοταχώς προς την πόλη, για να προ-
λάβη τάς συνεπαίλας του δαγκώματος
του φειδιού, όταν λίγο πριν φθάση
στο κοντινότερο φαρμακείο, του έπε-
τέθη ένας σκύλος μπουλντόκ και τον
εδάγκωσε πάνω στο τραύμα που του
είχε προκαλέσει τό φείδι... 'Αλλόφρων
δ' ο φουκαρής, τάχυνε τώρα τό βήμα
του να πάη στο φαρμακείο, αλλά στή
σπουδή του έναχατύπησε τό πόδι του
στο ίδιο μέρος, σε μία προεξοχή σκα-
λωσιδής κι' έλιποθύμησε...

'Υστερα σοϋ λέει ότι τόσα συμ-
πτώσεις συμπτώσεων, συμπίπτει να μη
συμπίπτουν, συμπίπτουσαι δέ δεν γί-
νονται πιστευτά!..

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ... ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

'Οπως γράφουν αι Γαλλικά έφη-
μερίδες, παρ' όλίγον να δημιουργηθή,
ανάτις δλως, 'Ιταλο 'Ελληνικόν έπεισόδιον. 'Αφορμή εις
τούτο έδωκεν ή άπόλυτος ομοιότης των στολών των άξι-
ωματικών του 'Αθησυνιακού στρατού, προς τάς των 'Ελ-
λήνων.

Οι 'Ιταλοί, πρό της έντάσεως των σχέσεων των με τούς
Αιθίопας, δεν είχαν προσέξει την λεπτομέρεια αυτή. 'Ε-

ΤΟ "ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΗΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ"

-Είθε επιθυμητή από τον Μανδαρίνο Κουέν Τόνγκ, εί-
πε ο Λή Κήν με απαλή φωνή.

Η Πατρικία Πάτ Ουίλλουμπάτ έρριξε το βλέμμα της
έπάνω στο γαλήνιο στογγυλό πρόσωπο του Κινέζου, του
οποίου το γέλιο χρωμάτιζε κάποιαν ακαθόριστο φρικίαση,
και κατόπιν το χαμήλωσε πρὸς τὰ χαλιά, μέσα στα οποία
τά μικροσκοπικά της γυνά πόδια κρυβόντουσαν σχεδόν.

Ο Μανδαρίνος Κουέν Τόνγκ; επανέλαβε με τρεμά-
μενα χείλη.

Ο Λή Κήν κούνησε το κεφάλι του κι' έδωσε τὰ χέρια
του πάνω από τὴ μεγάλη του κοιλιά. ΟΙ σπιθες τῶν μα-
τιῶν του φανέρωναν τὴ χαρὰ του.

Ο περίφημος Μανδαρίνος έχει τὴν αξίωση νὰ τοῦ
φανῇτε ὥραϊα, μουρμούρισε ξανά ἡ κίτρινη μορφή, ἐνῶ ἡ
λευκὴ σκλάβάδναθεμάτιζε σιωπηλὰ τὸν σφοδρὸ ἔρωτα τοῦ
Μανδαρίνου πού τὴν ἔφερε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο
μέρος.

Μήπως δὲν εἴστε εὐχαριστημένη, λευκὴ κοπέλλα; ἔ-
ξακολουθῆσε ὁ Κινέζος μ' ἀπορία. Κι' ὅμως πόσες γυναι-
κες θὰ ἤθελαν νὰ βρισκόντουσαν στὴ θέση σας.

Ἡ Πατρικία δὲν ἀπάντησε. Μόνον ἄρχισε νὰ διορθῶν
τ' ἀκατάστατα μαλλιά της, παρατηρώντας ἀπὸ τὸ κίγκλι.

δωτὸ παραθυράκι, πού ἔχασκε σὰν
στραβὸ μάτι πάνω ἀπὸ τὴν Κινέζικη
συνοικία τῆς Κανιῶν. Ἐλπίζει ἀκόμα.

Πάνω στὸν σκοτεινὸν οὐρανὸ κρε-
μάστηκε μιὰ ὀδυνητὴ ἀχτίδα φεγγα-
ριοῦ, σὲ σχῆμα δρεπάνου, πού τὴν ἔ-
κανε νὰ νοιώσῃ μιὰ βλαία φαντασιο-
πληξία. Ἐπεθύμησε τὴν ἐλευθερία
της, τὴν τιμὴ της...

Γνώριζε πῶς οἱ ἐπιθυμίες τῶν κο-
ριτσιῶν πραγματοποιοῦνται ὅταν βγαί-
νῃ τὸ νέο φεγγάρι,

Ο Λή Κήν προχώρησε ἑλαφρὰ πρὸς
στὴν πόρτα.

Ο Μανδαρίνος Κουέν
Τόνγκ, ἄρχισε νὰ μουρμου-
ρίζει πάλι, εἶναι ἀνυπόμο-
νος νὰ βρεθῇ μέσα στὴν
ἀγκαλιά σας, λευκὸ κορί-
τσι. Ἐχει προσφέρει πολὺ
χρῆμα γιὰ σὰς. Γι' αὐτὸ
προσπαθῶτε νὰ τοῦ ἀρέσε-
τε... ὅτε νὰ σκέπτεσθε πῶς
μπορεῖτε νὰ δραπετεύσετε.

Τ' ἀκούτε; λοιπὸν... τώρα
πὸς θὰ φύγω μὴν ἄρχιστε
νὰ νιαουρίζετε, γιὰτὶ σὰς
πηγαίνω στὸ «Δωμάτιο τῆς
Παπαρούνας» καὶ περνάτε μιὰ χαρὰ μὲ
τοὺς καλεσμένους. Σύμφωνοι;

Ἡ Πατρικία, Ουίλλουμπάτ ἀκούγε δι-
χως νὰ δίνη καμμιὰ ἀπάντηση στὸν Κινέ-
ζο μὲ τὴν πελώρια κοιλιά, πού σὰν δια-
βολικὴ σκιά γλύστρησε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Τὸ κλειδί ἔκανε μιὰ στροφή στὴν κλειδαριὰ καὶ ἡ πόρ-
τα κλείστηκε γερὰ.

Τὸ «Δωμάτιο τῆς Παπαρούνας!» σκέφθηκε μὲ ἀνα-
τριχίλα ἡ Πατρικία μόλις βρέθηκε μόνη μέσα στὴ φυλακή.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ, μέσα στὸ ὁποῖο οἱ καλεσμένοι τοῦ
Λή Κήν ροφούσαν τὸ ὀπιο, τὴν τρώμαζε. Ἦξερε πῶς ἐκεῖ
μέσα βρισκόντουσαν πολλὰ ὥραϊα κορίτσια τῆς Κίνας, πὺ
ὥραϊα καὶ νέα ἀπ' αὐτὴν, καὶ πῶς ὅλη τους ἡ ζωὴ ἦταν
ἓνα ἀτέλειωτο ὄργιο. Ἡ σκέψη αὐτῆς τῆς ἔφερε πуретό.

Ἐσκυψε τὸ συμπληρωτικὸ τῆς κεφαλῆς. Τὸ σκέπασε μὲ τὰ
πυκνὰ ὥραϊα μαλλιά της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιγανά...
Τρία πράγματα εἶχε νὰ διαλέξῃ: Τὸν Μανδαρίνο Κουέν
Τόνγκ, τὸ «Δωμάτιο τῆς Παπαρούνας» καὶ τὸν θάνατο.

Ὅσο γιὰ τὴν τελευταία λύση ἦταν ἀποφασισμένη. Μόνον
πὸς δὲν εἶχε στὴ διάθεσή της κανένα φονικὸ ὄργανο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Λή Κήν ἔκανε ξανά τὴν ἐμφάνισή του
κράτώντας στὰ χέρια του τὸ φαί της. Ἐνα πιάτο μὲ πιλάφι.

Ἡ Πατρικία αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν κυ-
τάξῃ καλὰ στὰ μάτια.

—Θὰ ἤθελα ἓνα μαχαίρι, τοῦτε μὲ σταθερὴ φωνή.
Ἡ κίτρινη μάζα ἄρχισε νὰ γελά δυνατὰ.

—Τὶ θὰ χρειαστῇ τὸ μαχαίρι σ' ἓνα λευκὸ κορίτσι;
—Τὸ χρειάζομαι γιὰ νὰ γευματίσω.

—Τότε νὰ σὰς φέρω ἓνα... εἶπε ἀπλὰ ὁ Λή Κήν. Ἐνα
μαχαίρι ἑύλινο.

Ἡ Πατρικία γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ πρόσωπό
της γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισία της.

—Θὰ φάτε; τῆς εἶπε ὁ Λή Κήν, κάπως εὐσπλαχνικά.

Ὁ ἑνδοξος Μανδαρίνος ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ εἴστε
πολὺ διαχυτικὴ μαζί του.

Ἡ Πατρικία τὸν κύτταξε ἀπειλητικά.

—Θὰ μὲ ἀφήσετε νὰ φύγω, Λή Κήν; τοῦ εἶπε ἀταλά.
Ἐχῶ πολλοὺς φίλους κι' ἂν σὰς βροῦν ἐδῶ θὰ σὰς ἴκο-
τώσουν. Σκέψου το Λή. Ἀπὸ τὸν Μανδαρίνο Κουέν Τόνγκ
δὲν θὰ κερδίσης τίποτα, γιὰτὶ προτοῦ γίνω παιχιδι τοῦ
θὰ σκοτωθῶ. Μπορεῖ νὰ εἰσαι ἔξυπνος, ὥστόσο ὅμως δὲν
θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ὀμοφύλων
μου. Ξέρεις; αὐτοὶ εἶναι πὺ ἔξυπνοὶ ἀπὸ σένα.

Ὁ Λή Κήν γέλασε πλατειὰ καὶ σείστηκε σύγκορμος
ἀπὸ εὐθυμία.

—Ἐχῶ ἀρπάξει πολλὰ ὁμορφα κορίτσια ἀπὸ μακρινὰς
πολιτείες σὰν κι' ἐσὰς. Ὅλα τὰ ἴδια μοῦ λένε. Πῶς
θάρρουν φίλοι τους νὰ τὰ ἐλευθερώσουν.

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ Λή Κήν γύρισε σὰν
γάτα. Ἦταν ὁ Σέν, ἓνας ἀξιοβρόχνης Κινέζος μὲ
βρώμικα ρούχα, ὁ πὺ ἐμπιστος ὑπηρετῆς τοῦ Λή.
Στάθηκε στήν πόρτα μὲ τὰ χέρια σ' αὐραμμένα κι' εἶπε.

—Ἦρθε ἓνας ταχυδρόμος ἀπὸ τὸν Μανδαρίνο
Κουέν Τόνγκ. Τὸ «ἄσπρο κρίνο» θὰ παραδοθῇ πρὶν
χαράξῃ.

—Καὶ τὰ λεφτά; ρώτησε
ὁ Λή.

—Θὰ πληρωθῶν ὅταν ἀ-
πολαύσῃ τὴν ὁμορφίαν τοῦ
λευκοῦ κοριτικοῦ.

—Θαυμάσια! ἔφεωνε ὁ
Λή μόλις ἔφυγε ὁ Σέν. Τὸ
κορίτσι θὰ παραδοθῇ πρὶν
χαράξῃ. Ἀκούσατε; Ἀἴριο
θὰ βρῖσκεστε στὴν ἀγκυλιά
τοῦ ἑραστή σας.

—Στὴν ἀγκαλιά του; ἔ-
ψέλλισε ἡ Πατρικία. Γιὰ πό-
σο καιρὸ;

—Ποιὸς ξέρει... ἀπάντη-
σε ὁ Κινέζος. Τὸ μέλλον εἶ-
ναι ἓνας θαμπὸς καθρέφτης
πὺ δίχως τὴ βοήθειαν τῶν
διαβολικῶν σκέψεων δὲν

μπορεῖς νὰ νοιώσῃς τὰ σημάδια. Οἱ φρόνιμοι ἄνθρω-
ποι σκέπτονται μόνον τὸ παρὸν. Ὅσο γιὰ τὰ νόστι-
μα κορίτσια, σ' αὐτὰ δὲν μένει κίρρος νὰ σκεφτοῦν
ὅτε παρὸν ὅτε μέλλον. Ἡ μόνη τους δουλειὰ εἶναι
πῶς νὰ διασκεδάσουν τὸν κύριό τους.

—Γι' αὐτὸ μὲ κλέψατε; Γιὰ νὰ μὲ πωλήσετε σ' αὐτὸν
τὸν Μανδαρίνο;

—Τὰ ὁμορφα κορίτσια εἶναι πάντα περιζήτητα, εἶπε ὁ
Λή μὲ ἀβρότητα. Δειπνήσατε τώρα καὶ πλαγιάσατε... Καὶ
φροντίστε ὥστε αἴριο νὰ τοῦ θαμπώσετε τὰ μάτια... Ὅ-
πως εἶπαμε. Πρὶν φωνάξετε, θυμηθῇτε τὸ «Δωμάτιο τῆς
Παπαρούνας».

Ἐψωσε τοὺς ὤμους, γέλασε τὸ ἴδιο πλατὺ καὶ τρανὰ
χτὸ γέλιο καὶ ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Δὲν εἶχε κατεβῇ ὅτε τρία σκαλιά καὶ πίσω του ἀκού-
στηκαν γυναικεῖες φωνές. Ἦσαν ἡ Πατρικία πὺ καλοῦσε
βοήθεια. Ἀνέβηκε τὰ σκαλιά, ἀνοίξε μὲ βία τὴν πόρτα
καὶ μὲ τὸ μεγάλο του χέρι βούλωσε τὸ στόμα τῆς ἀτυχῆς
Εὐρωπάλας.

—Τρελλοκόριτσι! βρυχήθηκε ὁ Λή. Δὲν ἔννοεῖς, λοι-
πόν, νὰ μὲ ἀκούσης; ἔ; Ἐλα τώρα στὸ «Δωμάτιο τῆς Πα-
παρούνας».

Ἡ Πατρικία, λιπόθυμη σχεδόν, πιάστηκε μὲ ἀπόγνωσιν
ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ παραθυριοῦ, ἐνῶ γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἡ ματιά της ἔπεσε ἔξω στὸν σκοτεινὸ δρόμο.

Μόλις μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἓναν Κι-
νέζο ὁ ὁποῖος παρατηροῦσε πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ παραθύρου. Ἦξερε πῶς σὲ κεί-
νη τὴν ἀπαίσια συνοικία, κάθε κίτρινος
ἄνθρωπος ἦταν κι' ἓνας κλέφτης πὺ ἀ-
πέβλεπε μόνον στὰ συμφέροντά του δίχως
νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ ὑποθέσεις, ἀκόμα
κι' οἱ πὺ σκοτεινὰς, τῶν γειτόνων του.
Τὶ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ περιμένῃ ἀπὸ
αὐτὸν τὸν ἀγνωστό;

—Προχώρησε! τὴν διέταξε ὁ Λή Κήν
μὲ ἄγρια φωνή, πᾶνοντάς τὴν ἀπὸ τὸν
ὄμο μὲ προσοχή. Δὲν τοῦ συνέφερε νὰ
τῆς προξενῇ καμμιὰ ἀμυχή.

Ὅταν σὲ λίγο ἡ Πατρικία κατέβαινε τὶς σκάλες κι' ἔ-
φθανε πρὸς τὸ δωμάτιο πὺ οἱ Κινέζοι κἀπνίζαν τὸ ὀπιο,
εἶχε μετανοήσει πὺ πὺ φώναζε. Ὁ Λή πῆρε ἓνα χάρτινο
φανάρι στὸ χέρι καὶ προχώρησε ἀριστερὰ. Τώρα κι' οἱ
βυὲ βρισκόντουσαν σ' ἓνα ἀμυδρὰ φωτισμένον διάδρομο.

Ἐκινῶν πέντε—ἕξη βήματα καὶ στάθηκαν μὲ πρὸς σὲ μιὰ
πόρτα, δίπλα στὴν ὁποία, καὶ πάνω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι
μὲ τρία πόδια, φώτιζε ἓνα λυχνάρι, τοποθετημένο μέσα
σ' ἓνα ραγισμένο, πολὺχρωμο πιάτο.

—Ἐδῶ εἰσαι ἀσφαλῆς, μουρμούρισε ὁ Λή μ' ἓνα ἀπαί-
σιο μειδίσμα. Κι' ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο κρατώντας τὴν
γερὰ στὰ μπράτσα του.

Ὁ Γιέν Γή, περπατοῦσε μὲ προσοχὴ μέσα στοὺς κατα-
σκότεινους δρόμους τῆς βορεινῆς συνοικίας τῆς Κανιῶν. ὁ
πὺ ἡ ἀτυνομία δὲν πατάει ὅτε τὴ νύχτα ὅτε τὴ μέρα.
Πηγαίνοντας στὸ μυστηριώδες σπίτι τοῦ Λή Κήν σκέφθηκε
πῶς εἶχε νὰ πρὸς σκεφθῇ αὐτὸ τὸ μέρος τέσσερα ὀλόκληρα χρό-
νια. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Κινέζο ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος
ἔκλεβε νόστιμα λευκὰ κορίτσια πουλώντας τα σὲ πλοῦσι-
ους Μανδαρίνους.

Γλύστρησε μέσα στὸν στενὸ δρόμο πὺ βρισκόταν στὸ
σπίτι τοῦ Λή. Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶχε ἐξαφανιστῇ ἡ Πατρικία.
Εἶχε ἀκούσει τὸ ὄρυξ τῆς ἀμαξίας μὲς στὴν ὁποία οἱ ἀ-
παγωγεῖς τῆς τῆς εἶχαν βάλλει κι' ἀμέσως ἔτρεξε σὲ βο-
ῆ εἰς τῆς... Δὲν κατάρθωσε ὅμως τίποτα καὶ γύρισε ἀπὸ-
πνεύματος. Ἐπλανήθηκε ἐπὶ δύο μέρες σ' ὁδούς τοῦς ὀπ-
ποῦς ἔρριψε μὲ τὴν ἐλπίδα, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κρυφθῆναι
τῆς... Οἱ ἐρευνές του ὅμως εἶχαν ἀποβῇ μάταιες καὶ τώρα
βρισκόταν πάλι στὸν τόπο τῆς ἀπαγωγῆς. Εἶχε θυμηθῇ τὸ
χαϊδάρι τοῦ Λή Κήν καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τὶν τραβοῦσε
περίεργα, καὶ βρέθηκε ἔξαφνὰ μὲ πρὸς τὸν θυρωρὸ Σέν.

—Γιὰ σου, κοσμοξάκουσμένε Σέν! τοῦ εἶπε ψύχραιμα.
Ὁ θυρωρὸς τὸν κύτταξε περίεργα προσπαθώντας νὰ
θυμηθῇ πὺ καὶ πῶς τὸν γνώριζε αὐτὸς ὁ ξένος.

—Δὲν σὰς θυμάμαι, οὔτε σὰς, οὔτε τοὺς τίτλους σας,
τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέν ἐκπληκτός.

—Μπορεῖ, μείδισα ὁ Γιέν Γή. Πὺ νὰ θυμηθῇ, μέσα
σὲ τοσοῦς εὐγενεῖς, τὸν τιποτένιο Γιέν Γή, πὺ φέρνει ὁ-
μορφα λευκὰ κορίτσια καὶ τὰ μεθὰ μὲ τοὺς καπνοὺς τοῦ ὁ-
πιοῦ; Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔσπρωξε τὸν Σέν.

Ὁ θυρωρὸς παραξενεύτηκε μὲ τὸ θάρρος τοῦ ἀγνώ-
στου. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ δείξῃ πῶς δὲν τὸν ἐγνώριζε καὶ
τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ. Τὸν ὡδήγησε ἀπ' ἓνα σκοτεινὸ διά-
δρομο καὶ τοῦ εἶπε.

—Μήπως ἡ Εὐγενεῖα σας ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ πρέζα
μαῦρο καπνὸ;

—Πὺ θάρρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γιέν Γή. Πρὸς τὸ παρὸν
θὰ πῶ μιὰ παρτίδα φάν—τάν. Στείλε μου μόνον ἓνα ὁ-
μορφο κορίτσι γιὰ νὰ μὲ φέσῃ γούρι.

—Ὅ, τι διαλέξῃ ἡ εὐγενεῖα σας, εἶπε ὁ Σέν μὲ θαυμα-
σμὸ ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα πρὸς τὸ δεξιὰ.

Βρέθηκαν σ' ἓνα στενὸμακρὸ δωμάτιο στολισμένο μὲ
χιλιδόχρωμα χάρτινα φαναράκια καὶ χαλιά καὶ πὺ σὲ κά-
θε μεριὰ ἦταν ἐκπλωμένο Κινέζοι καὶ
διόρρεες Κινέζοι-πούλες.

Ἐπαίξε μιὰ ὥρὰ φάν—τάν, ἐνῶ ἓνα
κορίτσι, μὲ πένθιμο κερένιο πρόσωπο πα-
ρέστηκε πλάι του.

Ἄρρῳ ἔχασε ἀρκετὰ χοήματα, τὴν
πλησίασε καὶ τῆς εἶπε.

—Ἀγαπημένο μου πλάσμα, δὲν μοῦ
φερεις καὶ ἄλλο τὶ; Πῶς σὲ λένε;

Ἐκείνη γέλασε, τὸν ἀγκάλιασε κι' εἶπε:
—Μὲ λένε «Κρίνο τῆς ὀχθῆς» ἐνῶ
τὸν τραβοῦσε μὲ ἡδυπάθεια στὸ βῆθος



τοῦ δωματίου πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.
—Ἐχῶ θαυμάσει πολλὰ κρίνα τῆς
ὀχθῆς. Ἀλλὰ σὰν καὶ σὰς, τόσο συμπα-
θητικὸ, ὄχι. Κι' ἀσφαλῶς θὰ εἶναι πολλοὶ
ἐκεῖνοι πὺ σὰς κόβουν.

—Ὅχι! ὄχι! Δὲν ἔχω φίλο! Μόνον
σὰς ἀγαπῶ.

Ἐξαφνὰ ἔγειρε κοντὰ της καὶ τὴν
ρώτησε.

—Μήπως ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα λευκὰ
λουλούδια; Ἐξῆσα πολλὰ χρόνια μαζὶ
τους καὶ μ' ἔχουν ξετρελλάνει μὲ τὶς
διάφορες ἱστορίες πὺ διηγοῦνται. (C)

Λή Κήν πούλα πολλὰ τέτοια κορίτσια. Ἴσως μάλιστα νὰ
ἔχῃ κανένα ἐδῶ κλεισμένο.

—Πὺ τὸ ξέρετε αὐτὸ; ρώτησε τὸ πένθιμο κρίνο καὶ
ἐτηρήθηκε στὰ λεπτὰ πόδια του. Φαινόταν πῶς ζήλευε.

—Εἰμαι ἀδελφὸς τοῦ Λή, ἀπὸ ἄλλον πατέρα. Δὲν πρέ-
πει ὅμως νὰ τὸ μάθῃ. Κάθε τόσο μοῦ στέλνει ἀρκετὰ λε-
φτά γιὰ νὰ κρατήσω μουσικὴ τὴ συγγένειά μας ἀδ-ῆ.

—Θαυμάσια δικαιολογία... Μὰ ἐγὼ εἰμαι ἡ ἑβδόμη κόρη
τοῦ Λή Κήν καὶ δὲν ἔχω ὥστόσο ἀκούσει γιὰ κανένα
θεῖο μου.

—Ὁ Λή δὲν ἔχει καμμιὰ κόρη, τῆς εἶπε χαϊδεύοντας μὲ
τὸ χέρι του τὸ αὐτί της, ὁ ἔνδειξη ἀγάπης. Καὶ πλησιά-
ζοντας τὸ στόμα του, τῆς ψιθύρισε... Πὺ ἔχει ὁ Λή τὰ
λευκὰ κορίτσια; Ἐλα πῆστο μου, γιὰτὶ θὰ σὲ κάνω χίλια
κομματάκια, ἀγαπημένο μου πλάσμα. Ἀκούς; Εἰ αὖ ὁ
Γιέν—Γή πὺ σκατοῦναι λευκοὺς καὶ τοὺς παίρνει τὰ λεφτά.

Τὰ λεφτά αὐτὰ πὺ θὰ μὲ πᾶρῃς ἐσὺ, Κρίνο τῆς ὀχθῆς.
—Καὶ τί τὸ θέλεις τὸ λευκὸ κορίτσι;
—Ἀξίζει πολλὰ λεφτά καὶ θέλω νὰ τὸ πουλήσω.

—Ψέμματα, λές. Θὰ εἰσαι λευκὸς ὁ ἑραστής της.
—Ἀδίκᾳ σκέπτεσαι ἔτσι... Πῆσου πῶς θὰ μπορέσω ν'

ἀρπάξω αὐτὸ τὸ λουλούδι πὺ ζητάω γιὰτὶ ἄλλοις εἰμαι
ἔτοιμος νὰ σὲ σκοτώσω! Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ
τὸ μανίκι του μιὰ λεπίδα μαχαίριος γιὰ νὰ τὴν φοβίσῃ.

—Εἶναι αὐτὸ τρίτο δωμάτιο τῆς παπαρούνας, μόλις ψιθύ-
ρισε τὸ κίτρινο κορίτσι φοβισμένο. Καὶ πρόσθεσε. Τ' ἀκου-
σες λευκὴ δαίμονα;

Χαμογελώντας ὁ Γιέν—Γή, ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγκα-
λιά τοῦ μυρωμένου κορμιτοῦ της καὶ κλωτσώντας τὰ μικρὰ
μαξιλάρια πὺ τοῦφραζαν τὸ δρόμο ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος
τῆς ἐξόδου.

Σὲ λίγο ἐμπαινε στὸ τρίτο δωμάτιο τῆς παπαρούνας. Τὸ
πρῶτο πρόσωπο πὺ ἀντίκρουσε ἦταν τῆς Πατρικίας Ουίλ-
λουμπάτ. Τὸ δωμάτιο ἦταν θαμπὰ φωτισμένο ἀπὸ διάφο-
ρα χάρτινα φανάρια τοποθετημένα πάνω σ' ἑβένινα σκαμ-
νάκια, ἐνῶ χάμα, στὰ παχειὰ χαλιά κοίτονταν διάφοροι
ἄνθρωποι παραδομένοι στὴν ἐξωτική ρέμβη τους.

Τὴν πλησίασε καὶ τῆς τραγοῦδησε στὸ αὐτί.

—Ἐχῶ κατὶ νὰ σὰς πῶ: Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ τὴν παρου-
σία σας.

Ἡ Πατρικία ἄρχισε νὰ χάνῃ τὸ χρῶμα της.

—Ὁ κύριός σας;... Ὁ Μανδαρίνος Κουέν Τόνγκ;

—Λευκὸ λουλούδι, ἐξακολουθῆσε ὁ Γιέν—Γή ἀλλάζον-
τας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ἔχετε πουληθῇ στὸν Κουέν
Τόνγκ;

Ἡ Πατρικία κούνησε μὲ ἀπελπισία τὸ κεφάλι της.

—Καὶ ποῖν ἄνθρωπο ἀγαπάτε; τὴν ρώτησε μ' ἐνδια-
φέρον.

—Αὐτὸν πὺ ἀγχιπῶ δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτοὺς ἐδῶ, τοῦ
ἀπάντησε δείχνοντας πλάι της ἓναν ἐκπλωμένο Κινέζο, ἀ-
ναίσθητο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀπιοῦ.

—Λευκὸ λουλούδι, συνέχισε ὁ Γιέν—Γή. Ποιὸς ἦταν ὁ
κύριός σου σὰς συνώδεψε ἀπὸ τὸ Πεκίνο, κι' ὁ ὁποῖος
σὰς ἔχασε πρὸ δύο ἡμερῶν;

Ἡ Πατρικία κύτταξε στὰ μάτια τὸν Γιέν—Γή.

—Ποιὸς ἦταν αὐτός; ἔπανελαβε ἡ
Πατρικία κι' ἄρχισε νὰ βακρούξῃ. Ἐφερε
τὰ χέρια της στὰ μάγουλά καὶ τὸν ρώ-
τησε.

—Καὶ σεῖς ποιὸς εἴστε;

—Ὁ Γιέν—Γή, ὁ διηρέτης του, ὁ ἀφο-
σιωμένος ὑπηρετῆς τοῦ ἐξοχωτάτου Ντίκ.

—Καὶ σὰς ἔστειλε ὁ Ντίκ νὰ μ' ἐλευ-
θερώσετε;

—Ναι, ἀλλὰ ὑπὸ ἓναν ὄρο, νὰ τὸν κά-
νετε σύζυγό σας.

—Αὖ ἔφεωνε ἡ Πατρικία συγκινημένη.



— Τό... τό ύπόσχεσθε ; ρώτησε ο Γιέν Γή.
— Ναι, ναι ! απάντησε, πνιγμένη από τη χαρά της.
— Θαυμάσια ! Καί δίχως να πη τίποτα άλλο της έπιασε από τό χέρι καί προχώρησαν κι' οί δυο πρός την πόρτα. Δέν πρόφτασαν όμως να την ανοίξουν καί βρέθηκαν μπρός στην άπαισία μορφή του Λη Κήν. 'Ο Γιέν Γή τράβηξε τό μαχαίρι του καί τό βύθισε στην πελώρια κοιλιά του Λη. 'ΟΚινέζος ούρλιάζοντας ξαπλώθηκε χάμω στο πάτωμα φαρδύς-πλατύς.

'Ο Λη Κήν δέν ζούσε πιά αλλά άπ' έξω άκουγόntonουσιν φωνές που δυνάμωναν. Στο κατώφλι της πόρτας φάνηκε τό «Κρίνο της δχθης» καί, κόνοντας μιά βρυτιά, έπιασε την Πατρικία από τά πόδια. Μιά γερή όμως κλωτσιά του Γιέν Γή την έκανε να μετανοιώσει καί να κυτιάσει σαστισμένη καί τούς δυο που έφταναν μέσα στον σκοτεινό διάδρομο.

Σέ λίγη ώρα ο διάδρομος πλημύρισε από τρομαγμένους Κινέζους. Μιά γενική άναστάτωση έπληθε, κανείς δέν καταλάβαινε τί γινότανε. 'Αστροψαν τά μαχαίρια άν Κινέζων που ναρκωμένοι άκόμα καί τρελλοί από τον ύπνο, άρχισαν ν' άλ-

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΟΖΙΤΑ

Θά σου διηγηθώ ένα έπεισόδιο που σ' αυτό έπαιξε σπουδαίο ρόλο μιά νέα μέ θαυμάσια μάτια. 'Η Ροζίτα ! μου είπε ο φίλος μου Φρέντ Χόλλερ που μ' αυτόν ύπηρετήσαμε μαζί στη Μυστική 'Υπηρεσία κατασκοπείας της 'Αμερικής.

Καί πρόσθεσε :

— 'Αν άρχισω όμως από τη Ροζίτα δένθά τελειώσω ποτέ καίγι' αυτό θά σου διηγηθώ πρώτα την Ιστορία του «Πό-τριμπους».

Τό «Πότριμπους», ήταν ένα παλιό Ι-στιοφόρο μέ δέκα πέντε «παλητομάρα» γιά πλήρωμα. 'Ανόμεσα σ' αυτόους βρέ-θηκα καί γώ ως άπλοος ναύτης, όταν ένα βράδυ ένώ ταξιδεύαμε στον ώκεα-νό μ' έπλησίασε ο καπετάνιος Τζίμ καί μου είπε μέ τόνο άπειλητικό.

— Είσαι κατάσκοπος. Τώρα θά σε κανονίσω.

— 'Εταράχθηκα, γιατί ήμουνα πραγμα-τικά κατάσκοπος, καί θά σου διηγηθώ υπό ποιες περιστάσεις βρέθηκα στο Ι-στιοφόρο.

'Υπηρετούσα υπό τις διαταγές του ταγματάρχου Ντέυζερ που διηύθυνε την ύπηρεσία της άντικατασκοπείας, καί ένα άπόγευμα μου έπεσε στα χέρια μου ένα τηλεγράφημα που προήρχετο από την Στοκχόλμη καί πήγαινε σε κάποιον Ντιέγο Τορεόν της πόλεως Τσελάγια στο Μεξικό. Τό τηλεγράφημα αυτό, έ-γραφε : «'Ο πατέρας πέθανε. Θεός Ρο-δρίγος», αλλά ή λέξις «πέθανε» δέν μου άρεσε, μου φάνηκε ύποπτη καί την άλ-λαξα μέ την λέξι «έχάθη».

Γιά κύτταξε όμως τί συνέβη τρεις μέρες άργότερα. Πέρασε από τά χέρια μου ή άπάντησή του υπόπτον τηλεγρα-φήματος κι' έλεγε, «Λυπημένος, παρα-καλώ γνωρίσατε άν ο πατέρας π έ θ α ν ε ή έχάθη ;»

'Επαρουσίασα τό τηλεγράφημα στον προϊστάμενό μου κι' αυτός τότε μου είπε :

— 'Υπολογαέ Φρέντ Χόλλερ, θά φύγετε άμέσως γιά τό Μεξικό, γιατί, πρέπει να μάθουμε ποιός είναι αυτός ο Τορεόν».

Δέκα μέρες άργότερα έφθασα στην πόλη Τσελάγια του Μεξικού κι' άμέσως πληροφορήθηκα πως ο Τορεόν ήταν έ-νας έμπορος ύφασμάτων, πλούσιος καί ο οποίος πάντα έλειπε σε ταξίδια. Πήγα στο σπίτι του. Δέν τον βρήκα, αλλά, εκεί συνήντησα την κόρη του Ροζίτα,

δηλαδή την ωραία νέα μέ τά θαυμάσια μάτια που σου είπα στην άρχή της Ι-στορίας. Την έποχή εκείνη ήμουνα «κα



τακτητής γυναικείων καρδιών» καί ή κόρη, άφού της μίλησα δέχτηκε εύχα-ρίστως να μου πη.

— «'Ο μπαμπάς ταξιδεύει πάντα, σπάνια βρίσκεται εδώ».

Κι' άφού συμβουλευθηκε ένα τετράδιο, κι' έκανε διάφορες προσαφαίρέσεις μου είπε που άκριβώς βρισκόταν εκείνες τις ήμέρες. Καί... χάρις στη σαγήνη μου έμαθα από την Ροζίτα πολλά πράγμα-τα. Την έποχή εκείνη, τό Μεξικό, θέλον-τας να έπωφεληθώ την ταραχή που έδη μιούργησε ο παγκόσμιος πόλεμος γιά να έπιτεθώ των 'Ηνωμένων Πολιτειών, έφω διάζετο μέ δπλα τά όποια έρχόνταν ά-πό πολύ μακρινά μέρη καί στη μέση σχεδόν του 'Ατλαντικού σταματούσαν γιά ένα πλοία καί μετεβίβαζαν τό «έ-πικίνδυνο άέμπόρευμά τους» σε παληά καί άνύποπτα Ιστιοφόρα που τά έφερ-

ληλοσφάζονται. 'Ο Γιέν-Γή μέ την Πατρικία, τραβηγμένοι σε μιά γωνιά φαντάζονταν μέ τρόπο τό άνθρωπομακελειό που διαδραματιζόταν μέσα στο σκοτάδι.

Μόλις κατόρθωσαν μέ φρίκη να προχωρήσουν άνάμεσα από τά πτώματα καί ν' άπομακρυνθούν. Στο διπλανό δωμά-τιο πέντε έξη κερένιες κουκλές φάνταζαν επάνω στα ντιβά-νια, άπολιθωμένες

Σέ λίγο καί οί δυο βρισκόντουσαν στο δρόμο, καί ο άνε-μος της έλευθερίας τούς δρόαιζε τό πρόσωπο.

'Η Πήτ άνοιξε μέ δύναμη την πόρτα πρωί πρωί, καί μπή-κε μέσα στο δωμάτιο του Ντίκ. 'Εκείνος βρισκόταν άκόμα κάτω από τό πάπλωμα. 'Ηταν όμως ύπνιος.

— Δέν μπορώ ν' άπαλλαγώ άπ' αυτή την ύπόσχεση !

'Ο Ντίκ θυμωμένος γύρισε από την άλλη μεριά.

— 'Ε, λοιπόν, σάς άπαλλάσσω από την ύπόσχεσή σας είπε.

— Μέ άπαλλάσσετε ; ώ ! όχι Ντίκ.

— 'Ελα τότε να φιληθούμε, Πάτ, γλυκειά μου γυναικούλα !

ναν στο Μεξικό.

»Λοιπόν, ο πατέρας της Ροζίτας δι-ηύθυνε άκριβώς αυτές τις μυστικές με-ταφορές καί μάλιστα ήταν ο καπετάνι-ος του «Πότριμπους» που την ήμεραν εκείνην βρισκόταν στο λιμάνι του 'Αλ-βανότο, κοντά στην Τσελάγια, έτοιμο ν' άνοιχτή στον ώκεανό γιά να παραλάβη τό «έμπόρευμα», 'Όταν έμαθα όλα αυ-τά από την Ροζίτα, μπορείς να κατα-λάβεις τί εύκολη δουλειά που ήταν πιά γιά μένα να δώσω κάποιο τέλος στην ύπόθεση.

'Η τύχη εύτυχώς μ' έβοήθησε. Πήγα στο 'Αλβαράντο καί κατόρθωσα να προ-σληφθώ στο πλήρωμα του «Πότριμπους» όπου μέ ανακάλυψε ο καπετάνιος, καί ρίχτηκε έναντίον μου να μέ συλλάβη καί να μέ σκοτώσει φωνάζοντας μέ ά-συγκράτητη λύσσα.

— Είσαι ένας κατάσκοπος ! Τώρα θά «χορέψουμε» μαζί !

Εγώ όμως άγαπητέ μου, είχα καταλάβει τό «κόλπο» του κι' άμέσως απέκρουσα τό πήδημα καί σε μιά στιγ-μή ο Τζίμ βρέθηκε ξαπλωμένος χάμω ένώ τα πιστόλι μου ήταν στηριγμένο στο στήθος του.

— Πόσα δολάρια σου έυπεσκέθη-σαν γιά τό τομάρι μου ; —τόν ρώτησα, 'Αλλά ο Τζίμ, φοβισμένος δέν μου ά-πάντησε.

Τότε τον ρώτησα :

— Που θά πς εα δπλα, που έχεις στα άμπαρια, τό βαποριού ; 'Α, ξερω λήσταρχη ! συνειπλήρωσα καί τον βούτη-σα από τό στήθος τον σήκωσα μέχρι τό κεφάλι μου καί τον έριξα στη θά-λασσα !

»Τά δπλα που ήσαν μέσα σ' άμπαρια του καραβιού αντί να βγουν στο Μεξικό ξεφορτώθηκαν στη Φλωρίδα. 'Αργότερα ο προϊστάμενος μου Ντέιζερ έμαθε πως όλης της κινήσεως στο Μεξικό ήγει-τό ο πρώην πρόεδρος του Χονέρτα καί με ένα συνθηματικό τηλεγράφημα καταρ-θώσαμε να τον ξεγελάσουμε καί να τον φέρουμε στη Νέα 'Υόρκη !

'Όταν λοιπόν πιάσαμε τον Χο-νέρτα, οί Μεξικανοί δέν έκινήθησαν πιά γιά πόλεμο. 'Όσο γιά τη Ροζίτα... 'Α, κατεργάρη, θέλεις να μάθεις τί απέγινε ; Νά, αν θέλεις πάρε την διεύθυνσή της καί πήγαινε να την βρης !

Μ. ΣΑΝΤΟΖ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΗ 'ΙΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΟ.... ΣΦΥΡΙ !

«'Ολα στο ξεπούλημα

Στο Χόλλυγουντ, όταν μιά «στάρ» βα-ρεθί πιά τό σπίτι της, πράγμα που συμ-βαίνει κατά μέσον όρον δυό φορές τό χρό-νο, τότε πηγαίνει στο ξενοδοχείο «Μιράν-τορ» ένώ στην πόρτα της βίλλας κρεμιέ-ται μιά καρτέλα που γράφει. «Στις 18 του μηνός ή πολυτελής βίλλα μου βγαίνει στο σφυρί !»

Την άορισμένη λοιπόν ήμέρα ή «στάρ» βρίσκεται έξω ή μέσα στη βίλλα της, μπροστά σ' ένα τραπέζακι μέ τό σφυρί στα χέρια, έτοιμη να πουλήση όλα τά έ-πιπλά της, ένώ γύρω της πολυς κόσμος περιμένει ν' αγοράση κανένα σπάνιο ή πολύτιμο άντικείμενο ή απλώς να θαυμά-ση από κοντά την «στάρ».

'Η πρωτοτυπία αυτή άποτελεί μιά πρώτη τάξεως ρεκλάμα καί... μιά σοβα-ρή είσπραξη, ειδικώς όταν πωλούνται άν-

τικείμενα τουαλέττας...

Την περασμένη εβδομάδα, έξη «άστερες» έβγαλαν στο σφυρί πολλά πράγματα τους: Θέλετε ν' άκούσετε μερικές τιμές; Μιά τουαλέτα, στυλ «άναγεννήσεως» της Μόρλεν Ντρί-τριχ, δολάρια 134. Μιά καλτσοδέτα της Μάτζι 'Εβανς που-λήθηκε στον έκατομμυριούχο Μωρίς Φλιντ γιά 250 δολάρια.

— Κι' ή άλλη καλτσοδέτα ; — ρώτησε ο άγοραστής ένώ έ-βαζε στην τσέπη του τό πολύτιμο κειμήλιο.

— Την άλλη, την φορώ—άπάντησε το-υ-χνίκα ή «στάρ»—καί δέν την δίνω άν δέν την πληρώσουν χίλια δολάρια.

— 'Ωλ-ράιτ ! Πάρτε χίλια δολάρια. Κι' ο έκατομμυριούχος τράβηξε μέ τά ίδια του τά χέρια την καλτσοδέτα από την γάμπα της ωραίας Μάγδας, μπροστά σε έκατοντάδες κόσμου.

18.478 έρωτικές έπιστολές γιά 3,500 δολάρια !

Τό τραπέζι, που επάνω σ' αυτό ή Γκρέ-τα Γκάρμπο πέρασε δώδεκα όλόκληρες νύ-χτες μελετώντας τον ρόλο της γιά τό φίλμ «'Όπως μέ ποθείς», πουλήθηκε γιά 23 δολ-άρια μόνον !

'Η συλλογή έρωτικών έπιστολών, που ή Μαίη Ουέστ έλα-βε κατά την διάρκεια ενός έτους, πουλήθηκε αντί 3,500 δολ-αρίων ! Πρόκειται γιά 18.478 έρωτικές έπιστολές, προερχόμε-νες άπ' όλα τά μέρη του κόσμου καί γραμμένες από πολ-λούς καί διαφόρους έρωτομανείς, που κάθε ένας είχε καί άλλη νοοτροπία.

'Ο άγοραστής, Σάμουελ Φαραντάη, άνήγγειλε πως θέλει να τις δημοσιεύσει σε βιβλίο μέ τον τίτλο «'Η παγκόσμιος άνθρωπινή ήλιθιότης».

«'Ενας μαθητής από τό Μπρέστ, της γράφει : «'Όταν στο σχολείο μελετώ την Ιστορία της 'Ιωάννας ντ' 'Αρκ. ή σκέψη φτερουγίζει σε σάς...» Κι' ή Ουέστ έχει γράψει στο περιθώ-ριο : «Βλάκα» !

«'Αλλα άντικείμενα

Τό αντίγραφο του έργου «Κλεοπάτρα», που σ' αυτό μελε-τησε τον ρόλο της ή Κλωντέτ Κολμπερ, χτυπήθηκε στο σφυρί, γιά 600 δολάρια. 'Αλλά εκείνο που έδωσε αξία στο αντί-γραφο είναι οί σημειώσεις της «στάρ». 'Ιδού δύο άπ' αυτές.

Πλάγι στ' όνομα «'Οκτάβιος» γράφει : «'Ωραίο όνομα ! Μου θυμίζει τον μικρόν χασάπη της όδοι Μπαρντινέ». Καί πλά-γι στ' όνομα «Κλεοπάτρα» έχει γράψει μιά έρώτηση. «Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα ; Θά ρωτήσω τον 'Ερμπερτ». Οί έξηγή-σεις του 'Ερμπερτ είναι γραμμένες σ' ένα χαρτί καρφίτω-μένο στην ίδια σελίδα.

'Ηταν μιά βασίλισσα της 'Αραβίας, ή της Τουρκίας ή της Αιγύπτου ή κάποιας έξωτικής χώρας, που έπειδη έχασε την άγάπη ενός 'Αντωνίου έδηλητηριάστηκε μέ... γκάζι ή με κώνιο. Τό κώνιο δέν ξερω τί είδους δηλητήριο είναι. Νομίζω πως τό παίρνουν από τούς σκορπιούς».

Θαυμάσια έξηγήσεις του έγκυκλοπαιδικού 'Ερμπερ ! 'Ενα ζευγάρι γοβάκια της Ζανέτ Γκέυνορ έπληρώθηκαν 116 δολάρια. Μέσα σ' αυτό βρέθηκε ένος μηχανήμα, τό «'Εξ-τένσορ Σμιθ» που μ' αυτό ή Ζανέτ ψήλωνε ο πόντους !

Τό πουκάμισο της Γκλόριας Σβάνσον γιά 3 δολάρια !

'Η Γκλόρια Σβάνσον, περίου, άφού έπούλησε στο σφυρί όλη της την γκαρνταρόμπα καί τά πιά «προσωπικά» της άν-τικείμενα, ήταν έτοιμη να φύγη, όταν ένας μελαχροινός νέος την σταμάτησε.

— Τι θέλετε ; Δέν έχω πιά τίποτε. Τά πούλησα όλα.

— Θέλω τό... πουκάμισό σας — είπε ο νέος, σε άσχημα άγγλικά.

— 'Η Γκλόρια δέν κατάλαβε καλά καί σηκώνοντας τό φουστάνι της του έδειξε την «κομπινε ζόν της».

— Θέλετε να πητε αυτό ;

— Γιε !

— Δέν έχω άλλη άπ' αυτή που φορώ καί γιά να σας την δώσω θά την πληρώ-σετε πολύ άκριβά.

— Θά σας δώσω ό,τι έχω στην τσέ-πη μου...

'Η Γκλόρια τον κύτταξε. 'Ηταν ώραίος νέος καί άριστοκράτης.

— Σόμφονι ! — είπε. 'Ελάτε στο σπίτι μου... αλλά πριν θά περάσουμε άπ' εκεί— ή Γκλόρια δείχνει ένα γραφείο—γιά ν' ά-γοράσουμε μίαν... άδεια γάμου !

«'Ο νέος δέχτηκε μ' όλη του την καρδιά κι' ύστερα από μερικές μέρες έγινε ο γά-μος τους κι' έτσι ο νέος απέκτησε την «κομπιναιζόν» καί έ-κείνη που την φορούσε !

Σέ μιά στιγμή ή Γκλόρια του λέγει.

— 'Εγώ κράτησα την ύπόσχεσή μου. Θέλω, κα' ού να κρατήσης την δική σου !..

— 'Α, ναι. 'Εχεις δίκιο. Νά, ό,τι έχω ! — κι' άκούμπησε σ' ένα τραπέζακι τρία δολάρια καί μίαν άσπρίνη !

'Ο νέος ήταν ο ρώσος πρίγκηψ Μντιβάνι !

Τό λεύκωμα της Λόμπαρντ

'Από όλα όμως τά έκποιηθέντα άντι-κείμενα άστέρων, εκείνο που έπωλήθη ά-κριβότερα, ήταν ένα λεύκωμα της Κάρολ Λόμπαρντ, στο όποϊον ίδιο-χεϊρώς ή ωραία «στάρ» είχε γρά-ψει μερικούς στίχους της. 'Επλη-ρώθη από ένα θαυμα-στή της 4000 δολλά-ρια.

Α. ΦΡΑΝΣΙΣ



ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΑ ΡΙΜΙΝΙ...

(Συνέχεια)

—Εκείνη τη στιγμή, διέκρινε και τον Άλτζερόττο, που κατέβαλλε άπελπισμένες προσπάθειες για ν' απομακρύνει από τα κορμάκια των φοιικόδεντρων τα λαμπαδιασμένα, που είχαν βάσει οι κουρσάροι για προσάναμμα, να βγάξει από την πέτσινη ζώνη του μια κεράτινη σάλπιγγα και να τη φυσήσει δυνατά. Μια μακρόσυρτη, λυπητερή, νότα, που δεν παράλλαζε από λυγμό σκέπασε το τριζοβόλημα της πυρκαγιάς, τρέμισε κι' έσβυσε.

Σάν απάντηση στη μακρόσυρτη αυτή λυγμική νότα, ακούστηκε μια χλαλοή, ένα ποδοβολητό μακρυνό.

Μουγκρητά, ούρλιασματα, ορυγμοί και όλες οι κραυγές των άγριμιών άκούστηκαν σε μια φοβερή κατοφωνία.

Σε λίγο το ποδοβολητό κι' οι φωνές κοντοζύγισαν κι' από μια μικρή έλευθερή δίοδο ανάμεσα από τα καιόμενα δέντρα έξεπρόβαλλαν καλπάζοντας διάφορα μεγάλα και μικρά άγρίμια.

Στηρησιασμένοι από τα ένστιχτά τους τα ζώα του δάσους ζήτησαν να ξεφύγουν με τη φυγή, τον πύρινο κλοιό που σε λίγο θάταν αδιάβατος.

Ξωπίσω από τα τετράποδα, σφυρίζοντας άπαισία, με μεγάλα τινάγματα, πέρασαν τα έρπετά, τα σαυροειδή και τα φειδια.

Ο Άλτζερόττο είχε άποτραβίχτη και κότταζε με γουρλωμένα μάτια, τρέμοντας, την φυγή των άγριμιών.

Σε λίγο, το ξέφωτο που άντηχούσε επί κάμποιση ώρα από τους καλπασμούς, τις φωνές και τα σφυρίγματα έρημώθηκε.

Όλοι οι κάτοικοι του δάσους είχαν τραβήξει προς την παραλία.

Τότε ο Άλτζερόττο ξανάφερε το κέρασ στα χείλη του με δέ φύσηξε.

Από το δρόμο που είχαν πάρει φεύγοντας τ' άγρίμια φάνηκε ένας άνθρωπος να τρέχει.

Κατάμαυρος μέσα στο άντιφέγγισμα του καιομένου δάσους, προχωρούσε με μεγάλα θρασκελισματα.

Ο Πάολο, που είχε συγκεντρώσει όλη του την ζωή στα μάτια δε μπόρεσε να δει τίποτ' άλλο.

Ο φριχτός πόνος της άρρώστειας άρχισε να τον ταλαιλίζει.

Η τρομερή κρυγή του άντήχησε πιο δυνατή απ' όλα τα ούρλιαχτά των άγριμιών.

Περνούσε την τρίτη κρίση.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο ΓΓ Μαλατέστα σταλμένος από τον τερατωδώς άσκημο και ξεγοφιασμένο άδερφό του Γκιόβανι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντε Πολέντα, που έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και, χωρίς να ξέρη ποιά είναι την έρωτεύεται. Η Φραντζέσκα του άνταποδίδει τον έρωτά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρίζανε. Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την άνακοινώσει στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς το Ρίμινι, μα δεν προφταίνει γιατί τους ρίχνονται ληστές. Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μα πληγώνεται και μένει άναίσθητος. Ο Γκιόβανι άνυπομονεί και στέλνει το μικρότερο άδελφό του Μαλατεστίνο, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την έρωτεύεται, κι' επειδή τη βλέπει να κρατάει στην άγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο άδελφό του, όρκίζεται να τον σκοτώσει. Τόν ίδιο όρκο κάνει και για τον Γκιόβανι, όταν τον βλέπει νύχεται άφρισμένος, να την άρπάξει και να φύγη καλπάζοντας. Ο Πάολο φεύγει κατά διαταγή του Γκιόβανι, τη βραδυά που γίνονται οι γάμοι του και πέφτει στα χέρια της κουρσάρας Ζουανίτας, που τον άναπαίει και θέλει να τον κάνει δικό της, τον οδηγεί σ' ένα παραδεισιακό νησί, όπου τον βάζει σε μια καλύβα στημένη ψηλά, σε κορμούς φοινικιδέντρων και τον αφήνει με τη φύλαξη της Μίρτζας μερικτών από τους ναύτες της και μιας ίθαγενούς σκλάβας της, της Ταϊ—Μά. Την νύχτα ο Γκιουζεπίκο που γλύτωσε από τους καρχαρίες του φέρνει μια περιγαιμνή και τον βάζει να γράψει στην Φραντζέσκα, υποσχόμενος να της φέρη την γραφή και να γυρίσει με καράβια των Μαλατέστα για να τον λεγερώσει. Φεύγοντας κρυφά όπως ήρθε, συμπλέκεται με τη Μίρτζα. Ο Πάολο άγωνιά όταν βλέπει να μπαίνει κρατώντας ένα δαδί ή Ταϊ—Μά. Εκείνη βλέπει πως είναι άρρωστος από μια τρομερή άρρώστεια και του λέει πως δεν πρέπει να φωνάζει όσο κι' αν πονέσει. Όταν ξεχεται ή κρίση ο Πάολο δε μπορεί να κρατηθεί και μπήζει ένα μουγκρητό. Οι ναύτες που το άκούνε, παρ' ότι συμβουλεύς ένδς, βάζουν φωτιά στο σύδεντρο με τις φοινικιές. Η Ταϊ—Μά μόλις το καταλαβαίνει πηδάει για να σωθεί, μα παιθαίνει λιθοβολημένη από τους κουρσάρους. Ο Πάολο παρακολουθεί τη σκηνή, βλέπει να πλησιάζει το μοιραίο και σταυροκοπιέται.

ματιά στον άναίσθητο Πάολο και ρώτησε: —Πόσες φορές ούρλιαξε; —Τρεις! —Αν δεν ξαναουρλιάξει, στέ πείσμα αότης της κόλασης που μάς τσουρουφλίζει, το πρωί θα βρισκόμαστε καταμεσής του πελάγους. —Άμποτες! άναστέναξε ο Άλτζερόττο. Ο Πάολο, εκείνη τη στιγμή, άνοιξε τα μάτια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΕΙΛΟΣ ΚΑΛΟΥ ΣΚΟΠΕΥΤΗ

Δυό μέρες ύστερα από τη νύχτα εκείνη, που ο Μαλατεστίνο έχασε μαχόμενος μ' έναν άγνωστο, στο σκοτάδι, το μί τι του, ο πόλεμος φούντωσε μέσα στο ίδιο το Ρίμινι. Ο Έστελίνιο ντά Πάντουα κι' ο Ούγολίνος Τζινιάτα επί κεφαλής των Γιβελίνων, βρίσκοντας εδκαίρια από την άπουσία του ξεγοφιασμένου Γκιόβανι κι' από την άναγκαστική άδράνεια του Μαλατεστίνο, κατέλαβαν ένα μέρος της πολιτείας. Ο Μαλατεστίνο μόλις τήμαθε πετάχτηκε από το κρεβάτι του πόνου του, ξέσκιε τους επιδέσμους του και κα

βαλλώντας το άτιθάσσό του άτι ρίχτηκε στον έχθρόκαι τον άνάγκασε να μην προχωρήσει.

Στο μεταξύ αυτό ο ξεγοφιασμένος Γκιόβανι, είδοποιημένος από έναν ειδικό ταχυδρόμο είχε μαζέψει όλους του τούς στρατιώτες και γυρνούσε όλοταχώς στο Ρίμινι.

Από στιγμή σε στιγμή, οι φρουροί του πύργου Μαλατέστα, περίμεναν να δούν στον δόζοντα, το σύγνεφο της σόνης, που θα προμηνούσε τον έρχομό του τρομερού Γκιόβανι Μαλατέστα.

Στη θαλατή αίθουσα του δεξιού πύργου που έβλεπε προς το στρατόπεδο των Γιβελίνων, ο Μπερλιγκέριο κι' ο Σιμπάλντο, παλιοί μας γνώριμοι, φύλαγαν βάρδια κι' έτοιμαζαν τα βάλιστρα και τα βαρέλια με τη «γρηγοριανή φωτιά».—Ένα μίγμα που δεν παράλλαζε από το «όγρο πυρ» των Βυζαντινών κι' έκαιγε και μέσα στο νερό ακόμα.

Ένας τρίτος στρατιώτης, καθισμένος στο πρεβάκι του εύρύχωρου γοτθικού παραθυριού, βίγλιζε προς τη μεριά της πόλης, απ' όπου θα έρχόντουσαν οι Ιππείς του Γκιόβανι.

Ο Μπερλιγκέριο άνακατώνοντας μέσα σ' ένα σιδερένιο κάδο το θειάφι, την πίσσα και το λάδι, για να κάνει το μίγμα, που χρησημέυε για προσάναμμα της «γρηγοριανής φωτιάς», βλαστημούσε την τύχη που τάφερα έτσι άσκημα.

—Ο ένας στραβώθηκε χωρίς να ξέρη πώς, ο άλλος πήγε να πολέμηση δεν ξέρω σε ποιά μακρυνη πολιτεία, κι' ο δεύτερος, ο άμορφος Πάολο, φευγάτος τώρα δυο φεγγάρια δεν έδωσε σημάδι ζωής. Να πάρη ή κατάρα Σιμπάλντο. Λες κι' ο διάολος τα κάνει έξεπίτηδες για να χαλάσει το Ρίμινι.

—Δέ βαρύνει! Όπου νάναι ο ξεγοφιασμένος θα φανή και θα τους πάρη κυνήγι. Όσο για το Μαλατεστίνο πάω στοίχημα πως θα του ξεφυτρώσει άλλο μάτι στη θέση του βγαλμένου. Εκείνος μονάχα ο άμορφος δεν ξέρω τι γίνεται.

—Κάπου θα βολοδέρνεται με τίποτα έχτρούς.

—Η θάνα μπερδεμένος στα φουστάνια καμμιάς άμορφης κυράς!

—Ντροπή και να το λες έου Σιμπάλντο. Ο Πάολο είναι παλληκάρι!

Μια φωνή, που έρχόταν λες από τα έγκατα της γής, μια μελωδική, λίγο τρεμάμενη φωνή επανέλαβε τα λόγια του Μπερλιγκέριο.

Οι δυο στρατιώτες παρατήσαν τις προετοιμασίες και κυτάχτηκαν τρομαγμένοι.

—Δεν ήξερα πως έχει αντίλαλο τούτη η αίθουσα, είπε προσπαθώντας να γελάσει με την τρομάρα του ο Σιμπάλντο.

—Ο αντίλαλος είμαι εγώ! ξανακούστηκε ή μελωδική φωνή.

Και στο κυκλικό άνοιγμα της έσωτερικής κυκλικής σκάλας φάνηκε το κεφάλι της Φραντζέσκας.

Οι δυο στρατιώτες δαγκώθηκαν.

Με άργα βήματα ή άρχόντισσα ξεπρόβαλε στο κεφαλόσκαλο και διευθύνθηκε προς το παράθυρο, χωρίς να γυρίσει να κυτάξει τους δυο στρατιώτες που καμωνόντουσαν τάχιστα πως έξακολουθούν τη δουλειά τους.

Εκείνη τη στιγμή ο τρίτος στρατιώτης που βίγλιζε από το παράθυρο, έμπηξε μια χαρμόσυνη κραυγή.

—Ο ξεγοφιασμένος! έρχεται ο ξεγοφιασμένος.

Η Φραντζέσκα έμεινε άκίνητη σ' ένα κάρφωσε στο πάτωμα άστροπελέκι.

—Πήγαινε να είδοποιήσης! είπε στον στρατιώτη πνιχτά.

—Υστερα, γυρίζοντας στον Μπερλιγκέριο διέταξε.

—Δόσμου αυτό το σιδερένιο δίκρανο που κρατάς.

—Κυρά, δεν κάνει για τα χέρια σου το δίκρανο. Το προσάναμμα είναι έτοιμο και ή παραμικρότερη άδέξια κίνηση μπορεί

να δώσει φωτιά στα βαρέλια με τη «γρηγοριανή φωτιά».

—Από πότε Μπερλιγκέριο, έμαθες ν' άντιλές στις διαταγές της άρχόντισσας Μαλατέστα; Δόσμου το δίκρανο.

Ο Μπερλιγκέριο κάνοντας μια τρομερή γκριμάτσα σ' ένα ήταν ύποχρεωμένος να καταπιή ένα γυμνό σάλιαγκα, έξετέλεσε τη διαταγή.

Η Φραντζέσκα, μόλις πήρε στα χέρια της το δίκρανο, γύρισε προς το Σιμπάλντο.

—Ρίξε μου μέσα σ' ένα μικρό κάδο λίγη από τη «γρηγοριανή φωτιά». Θέλω να δω πώς άνάβει και πώς καίει!

—Άρχόντισσα!..

—Ένα άυστηρό βλέμμα της έκοψε τη διαμαρτυρία, που ήταν έτοιμος να διατυπώσει ο Σιμπάλντο, στη μέση.

Σηκώνοντας τους ώμους έξετέλεσε κι' αυτός τη διαταγή της.

Όταν όμως ή Φραντζέσκα έχωσε το δίκρανο μέσα στον κάδο και ξεπετάχτηκε μια κατάσπρη φλόγα μ' ένα διαβολικό τσίριγμα οι δυο στρατιώτες τραβήχτηκαν στον τοίχο και σάν από σύθημα, σταυρώοντας τα χέρια, είπαν:

—Για το θεό άχόντισσα! Θα βάλετε φωτιά στον πύργο.

Η Φραντζέσκα όμως δεν άκουγε.

Σήκωσε το δίκρανο φλογισμένο και με μάτια διεσταλμένα, με μία γκριμάτσα θριάμβου το κίνησε προς όλες τις μεριές.

Είχε κάτι το έπιβλητικό το άπλανές βλέμμα της κι' ή κίνηση της.

Σ' ένα μ' ή άκουγε κανείς, σ' ένα μ' ή μιλούσε μόνο για τον έαυτό της είπε μ' άλλοιωμένη φωνή:

—Τι άμορφη λαμπηδόνια. Πιο δυνατή κι' από το φως της μέρας. Πώς μοιάζει ζωντανή. Τρέμει στα χέρια μου το δίκρανο κι' ή τρεμούλα του φτάνει ως την καρδιά μου! Μπερλιγκέριο, τέντωσε μου ένα βάλιστρο. Θέλω να τινάξω αυτό το δίκρανο, έτσι φλογισμένο προς τον ούρανό. Θέλω να κάψω Εκείνον, που έχει σπείρει το μίσος ανάμεσα στους ανθρώπους, που κάνει τη γη να πνιίζεται μ' αίμα, που χωρίζει τους άγαπημένους.

Έτσι που μιλούσε όρθωμένη στις μύτες των ποδιών της έμοιαζε με έρεια κάποιας παληάς πυρολατρικής θρησκείας.

Τα μαλλιά της άνέμιζαν, τα μάτια της στο άντιφέγγισμα της φλόγας άστραποβολούσαν σάν διαμάντια και ή όψη της είχε πάρει μιά άπειλητική έκφραση.

Οι δυο στρατιώτες είχαν μαρμαρώσει στα πόδια τους από έκπληξη και τρόμο.

—Τι έπαθε—διαλογιζόντουσαν—έτσι ξαφνικά, ή άρχόντισσα;

Η Φραντζέσκα, χωρίς να δώσει προσοχή σ' αυτή τους τη στάση, έτοιμαζόταν να επαναλάβη τη διαταγή, που δεν έκτελέστηκε.

Δεν πρόλαβε όμως.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε βήματα και κλαγγή πανοπλίας στην έσωτερική κυκλική σκάλα.

—Ο άφέντης ο Κκιόβανι! ψιθύρισε ο Μπερλιγκέριο.

Η Φραντζέσκα που τον άκουσε διευθύνθηκε στο κεφαλόσκαλο και πρότεινε το δίκρανο.

—Ποιός είναι; βροντοφώνησε.

—Τραβήχτε το δίκρανο. Κυρά θά τον κάψετε. Είναι ο άφέντης ο Κκιόβανι φώναξε τρέμοντας ο Σιμπάλντο.

—Ποιός είσαι; Ποιός είσαι σ' αυτό άνεβαίνεις; ξαναφώναξε βραχνά και παρότρωνα αυτή τη φορά ή Φραντζέσκα κραδαινώντας το φλογισμένο δίκρανο.

—Εγώ είμαι, Ο Πάολο!

(Άκολουθεί)



Μέσα από το χώλλ τοῦ ἄριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου τῆς λου-ροπόλεως, πέ-
ρασε ἕνας εἰσώμος κύριος,
καλοβαλμένος καὶ με βῆμα σταθερό.

—Εἶναι ὁ κύριος Μάξ Μοριάν, ὁ μεγάλος βιομήχανος,
μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὸν ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου με τὸν
ὁποῖο μιλοῦσα. Εἶναι μάλιστα καὶ γείτονάς σας, σεις μέ-
νετε στὸ δωμάτιο ἀριθμὸς 18, ἐκεῖνος στὸ 19.

Θυμώμουν ἀκόμη αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξε-
νοδοχείου, ὅταν τὸ βράδυ διέκρινα σ' ἕνα τραπέζι τοῦ
παιχνιδιοῦ τὸν κύριο Μάξ Μοριάν.

Ἐπαίξε καὶ κέρδιζε σοβαρὰ ποσὰ με μιά χαρακτηρι-
στικὴ ψυχραιμία καὶ ἀδιαφορία.

Οἱ μάρκες τῶν χιλίων φράγκων μαζεῦντουσαν κίτὰ
στίβες μπροστὰ του. Κέρδιζε συνεχῶς.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ βιομήχανος διέκοψε τὸ παιχνίδι
τοῦ καὶ σηκώθηκε. Ἐλέγαν πὼς συνολικὰ εἶχε κερδίσει
περὶ τὸ μισὸ ἑκατομμύριο φράγκα. Κι' ὅλοι ζήλευαν τὴν
τύχη του.

Λίγο ἀργότερα σηκώθηκα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἀποσυρθῶ.
Βρισκόμουν ἤδη πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ στὸ δωμάτιό μου ὅ-
ταν ἀκουσα ἕνα χαρακτηριστικὸ θόρυβο. Τὸ θόρυβο ποῦ
κάνει τὸ μέτρημα καινοῦργων χαρτονομισμάτων.

—Αἱ σκέφτηκα. Εἶναι ὁ γείτο-
νάς μου, ὁ πλούσιος βιομήχανος, ποῦ
μετράει τὰ κέρδη του.

Ξαπλώθηκα στὸ κρεβάτι μου
σκεπτόμενος τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν θνη-
τό. Ξαφνικὰ μιά σκέψη πέρασε ἀπὸ
τὸ μυαλό μου.

—Ἄν κανένας «ποντικός» ξενο-
δοχείου τὸν ἐπισκεπτόταν ἀπόψε, δὲν
θὰ ἔχανε καθόλου τὸν καιρὸ του. Πάνω
σ' αὐτὴν τὴ σκέψη ἀποκοιμή-
θηκα. Ἡ φαντασία μου ὅμως δὲν ἔ-
παψε νὰ ἐργάζεται.

Σὲ λίγο, μιά περίεργη κατάσταση
με κυρίευσε. Αἰσθανόμουν τὸν ἑαυ-
τό μου σὰν ὑπνωτισμένο ἀπὸ τὸ μι-
σὸ ἑκατομμύριο φράγκα ποῦ ὑπῆρ-
χαν στὸ πλαῖνό δωμάτιο καὶ τὰ
ποῖα ἦσαν μιά ὁλόκληρη περιουσία.
Ἐνας τοῖχος καὶ μιά πόρτα με χω-
ρίζαν ἀπ' αὐτό. Περίεργες σκέψεις
καὶ συλλογισμοὶ ἔρθαν νὰ καταλά-
βουν τὸ λογικὸ μου. Τὸ ποσὸν αὐτό,
ἂν ἐρχότανε στὴν κατοχή μου, θὰ μοῦ
ἐξασφάλιζε γιὰ πάντα τὴ ζωὴ μου
καὶ θὰ με ἔκανε εὐτυχισμένον, ἐνῶ
γιὰ τὸν πλούσιον βιομήχανον δὲν θὰ
ἦταν παρὰ κάτι τὸ ἀσήμαντο.

Καὶ ξαφνικὰ με κυρίευσε ἡ ζωηρὴ
καὶ ἀδάμαστη ἐπιθυμία, νὰ κάνω δικό μου αὐτὸ τὸ χρῆμα.
Δὲν ἦμουν πιά κύριος τῶν σκέψεων καὶ τῶν συλλογισμῶν
μου. Μόνο τὰ πεντακόσια χιλιοφράγκα τοῦ πλούσιου γεί-
τονά μου χόρευαν ἕνα τρελλὸ χορὸ μέσα στὴ σκέψη μου.

Χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ καταλάβω πὼς, βρέθηκα ἔξω
ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ὁρθὸς. Σὰν αὐτόματο κατόπιν διευ-
θύνθηκα πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶχα βγάλει τὰ ρούχα μου καὶ
μηχανικὰ ἀρχισα νὰ ντύνομαι. Κατόπιν, χωρὶς νὰ μπορῶ
νὰ κάνω τὸ μυαλό μου νὰ λειτουργήσῃ κανονικὰ, προχώ-
ρησα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου καὶ τὴν ἄνοιξα.

Ὅταν εἶσι βρέθηκα στὸν διάδρομο, τέντωσα καλὰ τ'
αὐτὸν μου. Δὲν ἀκουγόταν τίποτα. Πλησίασα τότε σιγὰ—
σιγὰ πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ πλούσιου γείτονά μου. Στὰ χέ-
ρια μου κρατοῦσα τὸ κλειδί τῆς πόρτας τοῦ δωματίου μου.
Εὐτυχῶς ταίριαζε... Ἦμουν ὅμως πολὺ τυχερὸς ποῦ ὁ βιο-
μήχανος εἶχε κάνει τὴ βλακεία νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ δικό του
κλειδί πάνω στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Προχώρησα με ἐλαφρὰ βήματα καὶ μπῆκα μέσα στὸ
δωμάτιο τοῦ γείτονά μου.

Διέκρινα τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ κ. Μάξ Μοριάν
ποῦ κοιμόταν. Τὰ χιλιάρια βρισκόντουσαν πάνω στὸ
μάρμαρο τοῦ τζακιού. Ἐσπενσα καὶ τ' ἀρπάξα ἀμέσως...
Ξαναπερνοῦσα ἤδη γιὰ νὰ φύγω μπροστὰ ἀπὸ τὸ κρεβά-
τι τοῦ βιομήχανου, ὅταν αὐτὸς κουνήθηκε μέσα στὰ σκε-
πασμάτα του. Τρομαγμένος στάθηκε ἀκίνητος γιὰ λίγο...

ΚΛΕΦΤΗΣ!...

Σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα
εἶχα σχηματίσει μέσα μου
τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἂν τοχὸν
ἡ τύχη ἔκανε ὥστε νὰ σηκο-
νέται. Προχώρησα τότε, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βγῆκα.
Ποῦ ὅμως ἔπρεπε νὰ κρυφῶ αὐτὰ τὰ χρήματα; Στὸ δω-
μάτιό μου; Αὐτὸ θὰ ἦταν πάρα πολὺ ἐπικίνδυνον. Ὑπῆρχε
πιθανότης ἡ ἀστυνομία νὰ εἰσέλθῃ τὴν ἄλλη μέρα ὅλα τὰ
δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου.

Προχωρώντας διέκρινα στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ποῦ
κατέβαινε πρὸς τὸ ἄλλο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου ἕνα με-
γάλο δερμάτινον ντιβάνι. Χωρὶς δευτέρη σκέψη τὸ ἐπλησία-
σα ἀμέσως καὶ σηκώνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μαξιλά-
ρια ἔχωσα κάτω ἀπὸ εἰς τὰ πεντακόσια χιλιοφράγκα.
Ἀφοῦ περνοῦσε ὁ κίνδυνος καὶ ἔληγαν οἱ ἐρευνες, εἶχα
σκοπὸ νὰ πάω νὰ τὰ ξαναπάρω με τὴν ἡσυχία μου.

Ξαναγύρισα ἡσυχῶς στὸ δωμάτιό μου, γδύθηκα κι' ἔπε-
σα στὸ κρεβάτι μου ὅπου κοιμήθηκα βαθεῖα ὥς τὸ πρωτὶ
σὰν τίποτα ἀπολύτως νὰ μὴν εἶχε συμβῇ.

Τὸ πρωτὶ ξύπνησα ἀπὸ ἕνα μεγάλο θόρυβο. Σηκώθηκα
ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Ἡ πραγματικότης ἀρχισε
νὰ πυρρυσιάζεται τώρα στὴ σκέψη μου. Ἐνας τρόμος με
κυρίευσε γιὰ τὴν πράξη ποῦ εἶχα κάνει. Κρύος ἰδρὸς πε-
ριέλουσε τὸ μέτωπό μου.

—Κλέφτης!... ψιθύρισα. Εἶμαι ἕνας
κλέφτης! Θὰ με ἀναζητήσουν... καὶ
θὰ με πιάσουν... γιατί ἀσφαλῶς κά-
ποιος θὰ με εἶδε τὴ νύχτα...

Προσπάθησα νὰ διώξω αὐτὴ τὴν
κακὴ σκέψη... ἀλλὰ τότε μοῦρθε μιά
ἄλλη ποῦ κατάληξε ἀμέσως σὲ ἀπό-
φαση: θὰ πῆγαινα νὰ παραδοθῶ μό-
νος μου στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ὁμο-
λογήσω τὴν πράξη ποῦ εἶχα κάνει...

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνη, χτύ-
πησαν στὴν πόρτα μου.
—Ἐρχονται νὰ με πιάσουν, σκέ-
φτηκα.

Καὶ εἶπα δυνατὰ:
—Ἐνα λεπτό... Ἐφτασα...

Φόρεσα τὴν πιτζάμα καὶ πῆγα κι'
ἄνοιξα. Ἦταν ὁ μικρὸς γκροῦμ οὗ
ξενοδοχείου, ποῦ ἔφερε τὸ ταχυδρο-
μεῖο. Πῆρα τὶς ἐπιστολές μου με χέ-
ρι ποῦ ἔτρεμε.

—Υπάρχει Ζὰν κανένα νέο; ρώ-
τησα τὸν μικρό.

—Τίποτα κύρις, μοῦ ἀπάντησε,
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ ἔνοικοι τοῦ ὁ
ἔφυγαν. Τοὺς ξέρατε... ἐκεῖνη ἡ οἰκο-
γένεια τῶν Ἰσχυρολοβάκων... Ἦταν
ἐντεκα... Ἐκάναν τοῦ κόσμου τὴ φα-

σαρία... φεύγοντας... Ὁ κύριος θὰ ἀκουσε ἴσως... πρὸ ἐνὸς
τετάρτου ἔφυγαν...

—Πραγματικά, εἶπα ἐνθουσιάζομαι τὸν θόρυβο ποῦ με
εἶχε ἐμπνεύσει.

Ὁ μικρὸς ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν γεμάτος περίερ-
γεια, τὸν κράτησε.

—Κι' ὁ γείτονάς μου, τὸν ρώτησα, ὁ βιομήχανος;

—Εἶναι στὸ χώλλ καὶ πίνει τὸγάλα του πρὶν φύγῃ. Μοῦ
ἔδωσε, ξέρετε, διακόσια φράγκα πουρμπουάρ!... Δὲν ἦταν
τίποτα βέβαια γι' αὐτὸν ὅστερα ἀπὸ τὰ χτεσινοβραδυνά
τοῦ κέρδη... Ἀ, ἔχει ξέρετε ἕνα πορτοφόλι παραφουσκω-
μένο!... Πρὸ ὀλίγου εἴμαστε μαζί στὸ ταμείον ὅπου κανό-
νισε τὸν λογαριασμό του... Θὰ εἶχε στὸ πορτοφόλι τοῦ πά-
νω ἀπὸ πεντακόσια χιλιάρικα...

Πέρασα τὸ χέρι μου πάνω στὸ μέτωπό μου... Τὰ μάτια
μου ἔβλεπαν θαμπά. Τί συνέβαινε λοιπόν;

—Ὁ κύριος θὰ κοιμήθηκε ἄσχημα, εἶπε ὁ μικρὸς κυττὸ
ζωντάς με. Ἐχετε πονοκέφαλο;

—Ναί, παιδί μου Ζὰν...

Ντύθηκα βιαστικὰ καὶ βγῆκα. Ἐτρεξα ἀμέσως πρὸς
τὴν σκάλα ὅπου ὑπῆρχε τὸ ντιβάνι ποῦ εἶχα κρυφτεῖ
πρὸ τῆς νυκτερινῆς κλοπῆς μου. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως κανέ-
να ντιβάνι ἐκεῖ.

Ὁ Ζὰν ἔτυχε νὰ περνᾷ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ.
Δὲν ὑπῆρχε ἕνα δερμάτινον ντιβάνι ἐδῶ Ζὰν, τὸν ρώτησα.

—Ντιβάνι; Ὁχι κύρις. Ποτὲ δὲν ὑπῆρχε κανένα ντιβάνι
νι σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Σὰν νὰ μὴν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω, πῆγα στὸ διευθυντὴ
ποῦ ὄχι στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ κάνα τὴν ἴδια ἐρώτηση.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρχε στὴ
θέρμη ἐκεῖνη ντιβάνι.

Καὶ τότε, ὅπως μιά ἄκτινα φωτὸς μπαίνει σ' ἕνα σκο-
τεινὸ δωμάτιο, ἔτσι καὶ ἡ ἀλήθεια μπῆκε ξαφνικὰ μέσα στὸ
πνεῦμά μου. Κατάλαβα ἀμέσως γιὰ εἶχε συμβῇ: ἦμουν ἀ-
πλούστατα θύμα ἐνὸς ἐφιάλτου, ποῦ με εἶχε ταραξεί τὴν

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Τὸ μουσεῖο τοῦ κινηματογράφου.

Ἐνῶστε ἀπὸ σαράντα χρόνια ἐπιτυχούς ἐξελιξέως, ὁ
κινηματογράφος πῆρε πιά μιά θέση ἐπίσημη στὸν κόσμον
τῶν τεχνῶν. Ἐστὶ τώρα, χάρις σὲ μιά δωρεὰ 100000 δολ-
λαρίων ἀπὸ τὸ Ροκφέλλερ. Τὸ Μουσεῖον Συγχρόνου τέχνης
τῆς Νέας Ὑόρκης ἀρχισε νὰ ὀργανώσῃ ἕνα ἀρχεῖον ἀφι-
ερωμένο ἀποκλειστικὰ στὴ συγκέντρωση τῶν καλυτέρων
ταινιῶν ποῦ παρήγαγε ἡ βιομηχανία τοῦ κινηματογράφου.
Οἱ ταινίες αὐτές, ταξινομημένες κατὰ χρονολογίαν καὶ θε-
ματικά, θὰ προβάλλωνται στὰ κολλέγια καὶ Μουσεῖα τῆς
Ἀμερικῆς καὶ θὰ σχολιάζονται ὑπὸ ὁμιλητῶν.

Ἡ ὀργάνωση τοῦ ἀρχείου αὐτοῦ ἀπετάθη στοὺς κινη-
ματογραφικοὺς οἰκοὺς τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τῆς Εὐρώπης,
γιὰ νὰ ἀποστείλουν δωρεὰν ἡμῶς χαμ.ιλὴν τιμὴν τὶς καλύτε-
ρες ταινίες τῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς τῶν.

Νέον φιλμ τῆς Γκρέτας.

Ὁ ἱρβηγ Θάλμπεργκ ἀνήγγειλε πὼς μόλις ἐπιστρέψῃ
ἡ Γκρέτα ἀπὸ τῆς Σουηδίας στὸ Χόλλυγουντ, θὰ παίξῃ τὸν
ρόλον τῆς «Κυρίας με τὰς Καμελίας», ποῦ ἐτοιμάζεται νέα
τῇ, ἔκδοσις, πολυτελεστάτῃ σὲ σκηνοθεσία.

Ἐνα ἀτύχημα τῆς Γκέρνυ.

Ἡ Ζανὲτ Γκέρνυ, ποῦ ἀναμφιβό-
λως εἶναι μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες
«ντίβες» τοῦ Χόλλυγουντ, πρὸ ἡμε-

ρῶν ὑπῆρξε θύμα ἐνὸς δυστυχήματος τὸ ὁποῖον τῆς συνέ-
βη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γυρίσματος μιᾶς νέας ταινίας.

Ἡ Ζανὲτ Γκέρνυ κι' ὁ παρτενέρ τῆς Χένρυ Φόντα, σὲ
μιά σκηνὴ τῆς ταινίας, ἔπρεπε νὰ κυνηγήσουν μιά κόττα
στὴν ἀλὴ ἐνὸς ἀγροκτημάτων. Ἐστὶ, κάνοντας νὰ πηδή-
σουν μαζί ἕναν φράκτι, ἔπεσαν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον
καὶ χτύπησαν δυνατὰ τὰ κεφάλια τους. Ἡ Γκέρνυ, γιὰ
μιά στιγμὴ ζαλλίστηκε φοβερὰ, ἀλλὰ κατάρθωσε ἐν τού-
τοις νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴ σκηνή.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἐνῶ ἐνόμιζε πὼς ἦταν ἐντελῶς
καλὰ σὲ μιά στιγμὴ ἐλιποθύμησε.

Ὁ γιατρός διεπίστωσε πὼς ἔπαθε ἐγ-
κεφαλικὸν κλονισμόν καὶ τῆς συνέστησε νὰ
παραμείνῃ δυὸ μῆνες στὸ κρεβάτι. Ἡ ται-
νία ὅμως ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ καὶ γι' αὐτὸ
ἐκλήθη ἡ νεαρὰ Ροσέλ Χούντσον, ἡ ὁποία
καὶ τὴν ἀντικατέστησε ἐπιτυχῶς. Ἐστὶ γιὰ
νὰ διαπιστωθῇ γιὰ μιά ἀκόμη φορά τὸ ὅτι
πολλές φορές ἡ δυστυχία ἐνὸς ἀνθρώπου
εἶναι ἡ εὐτυχία ἐνὸς ἄλλου.

Ἐφονεύθη ὁ Οὐίλλ Ρότζερς.

Τὸ νομὸν τοῦ δὲν ἦταν τόσο γνωστὸ στὴν
Ἑλλάδα.

Τώρα ὅμως ποῦ τοῦ συνέβη τὸ δυστύ-
χημα, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε θύμα, μαζί με τὸν

διάσημον ἀεροπόρο Οὐίλλεμ Πόστ,
ἡ θρᾶσις τοῦ ἔγινε γνωστὴ σ' ὅ-
λον τὸν κόσμον.

Ὁ Οὐίλλ Ρότζερς εἶναι μιά ἀπὸ
τὶς πρὶν περιέργες φυσιογνωμίες

ὄρα τοῦ ὕπνου μου!

Ἐνοῶσα τότε νὰ ἄλευθερώνομαι ἀπὸ ἕνα μεγάλο βά-
ρος. Ἐλέγα καὶ ξανάλεγα στὸν ἑαυτόν μου.

—Δὲν ἔκλεψα!... Δὲν ἔκλεψα!... Δὲν εἶμαι κλέφτης!...
Ἦταν ἕνα ὄνειρο... Ἐνας ἐφιάλτης!...

Καὶ χαρούμενος, ποῦ ὅλα αὐτὰ ποῦ με εἶχαν ταραξεί
δὲν ἦταν πραγματικότης ἀλλὰ ἕνα κακὸ ὄνειρο, κατέβηκα
στὸ χώλλ ὅπου ἦπια με δρεξὴ τὴ σοκαλάτα μου...

ΑΝΙΡΕ ΚΑΡΠΑΝΤΙΕ

τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἐνας ἀπὸ
τοὺς μεγαλύτερους δημοσιογράφους τῆς ἐ-
ποχῆς μας. Καθημερινῶς τὸ ἄρθρον τοῦ ἐ-
κτινάζονταν ἀπλήστως ἀπὸ τοὺς Ἀμερικαν-
νοὺς καί τοὺς ξένους. Ἡ δουλειὰ αὐτοῦ
αὐτὴ δὲν τὸν ἱκανοποιούσε ὅλικά
καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε καὶ «ἀσπὴρ» τοῦ
Χόλλυγουντ. Τὸ παίξιμό του ἦταν
ἀφθαστο σὲ εἰρωνικοὺς, κωμικοὺς
καὶ δραματικοὺς ρόλους. Δὲν κου-
ραζόταν ποτέ. Ἡ λαϊκότης τοῦ ἦ-
ταν ἐξαιρετικὴ κι' ὁ θάνατός του
συνεκίνησε ὁλόκληρες τὶς Ἠνω-
μένες Πολιτείες. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ
ἀπαριγόρητος χήρα του εἰσέπρα-
ξε 2500000 δολλαρίων ὥς ἀσφάλι-
στρα τῆς ζωῆς του. Ὁ Ρότζερς ἦ-
ταν ἀσφαλισμένος ἀντὶ τοῦ ὅς ἀ-
νὼ ποσοῦ, εἶχε δὲ καταβάλλει μέχρις ὅρας
εἰς τὴν Ἀσφαλιστικὴν Ἐταιρείαν τοῦ Λον-
δίνου «Λόυδ» 500000 δολλάρια, καθ' ὅσον τὰ ἀσφάλιστρα
τῶν ἀστέρων εἶναι βαρύτερα, λόγω τῶν κινδύνων ποῦ δια-
τρέχουν στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ κατὰ τὸ γόρισμα
τῶν ἔργων.

Ἐνα φιλμ γιὰ τὸν «Λῶρενς»

Ἀφοῦ ἐγύρισε τὸν «Ἀμλέτο» τοῦ
Σαίξπηρ, ὁ Λέσλι Χόβαρτ, σκέπτεται νὰ

κάνῃ μιά ταινία ἀφιερωμένη στὴ ζωὴ τοῦ ἀγγλοῦ συνταγ-
ματάρχου Λῶρενς, τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἐπαναστάσεως
τῆς Ἐρήμου» ποῦ σκοτώθηκε πέφτοντας ἀπ' τὴ μοτοσυ-
κλέτα του.

Ἄν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐταιρείας «Βάρνερ Μπρο-
δερς» εἶναι συμπληρωμένο, ἐν τούτοις ὁ Χόβαρτ ἐλπί-
ζει πὼς θὰ πείσῃ τοὺς προϊσταμένους του νὰ «γυρίσουν»
αὐτὴν τὴν ταινία. Ὁ ἡθοποιὸς Χόβαρτ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ
ταινία θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχία δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ὅμοι-
αί καταπληκτικὰ με τὸν ἀγγλον περιφημον ἥρωα.

15 παιδιὰ σὲ μιά μέρα!

Ἀπὸ καιροῦ τώρα στὸ Χόλλυγουντ, ἐπικρατεῖ ἡ συνη-
θεῖα μεταξὺ τῶν ἀστέρων νὰ υιοθετοῦν ὅσον τὸ δυνατόν πε-
ρισσότερα ἑκθετα, καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀνατροφή
τοὺς. Τὴν συνήθειαν, λοιπόν, αὐτὴ ἐκμεταλλεύονται πο-
λοὶ γονεῖς, γιὰ νὰ δοῦν τὰ τέκνα τους ἀποκαθιστάμενα καλ-
λίτερα, μολονὶ μὴ μποροῦν νὰ ἰκανοποιήσουν μιά χαρὰ,
προτιμοῦν νὰ τὰ ἐκθέσουν στὴν πόρτα τῶν πρὶν πονόψυ-
χων ἀστέρων.

Ἐπειδὴ δὲ πρὶν πονόψυχη καὶ πρὶν... πλούσια θεωρεῖται
ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ποῦ ἀσχολεῖται καὶ με... τραπεζιτικῆς
ἐπιχειρήσεις, τὴν προτιμοῦν.

Ἡ προτίμησις ὅμως αὐτῇ, ἔφερε σὲ ἀντίθετο ἀποτέ-
λεσμα.

Ἡ μεγάλη στάρ, εὐρεθεῖσα ἕνα πρὶν τοῦ περασμένου
μῆνα πρὸ μιᾶς τσοῦρμας 15 μαζί ἐκθετῶν ἐναποτεθειμέ-
νων στὴν πόρτα τῆς τὰ ἀπέστειλεν ὅλα εἰς τὸ Βρεφοκο-
μεῖον καὶ συγχρόνως προέβη διὰ τοῦ τύπου εἰς τὴν ἐξῆς
δύλωσιν.

—Ἐφ' ἧς παύω νὰ υιοθετῶ!...

Γυρνώντας απ' τὸ κυνήγι τῆς
τίγρης μέσα στὴ
ζούγκλα, ἔμεινα νὰ ξε-
κουραστῶ λίγες μέρες
στὴ Ζέμπορτ. Ἦτανε

ΑΝΘΡΩΠΟΥΣΙΕΣ

μιά μαγευτικὴ πολιτεία, μιὰ θαυμάσια δασὴ στὴν καρδιά
τῆς πεντασένης Ἰνδίας. Μόλις ἔβγαινε κανεὶς απ' τὰ πα-
νάρχαλα τεῖχη τῆς, ἀκούγε ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ παντοῦ τὸ φρι-
κτὸ τραγοῦδι τῆς πείνας καὶ προτιμῶ νὰ μὴν ἀναφέρω τὸ
ἀπαίσιό θέαμα τῶν πεινασμένων πληθυσμῶν. Ὡστόσο ἐγὼ
προτιμοῦσα νὰ κάνω τὸν περίπατό μου ἐξῶ απ' τὴν πόλη.
Ὑπάρχουν στὰ περίχωρα ἀρχαῖοι ναοί, τζαμιά, μεγαλο-
πρεπέστατα ἐρείπια ποὺ δὲν χορταίνει κανεὶς νὰ τὰ θαυ-
μάζῃ.

Πρὶν ἀπὸ μέρες εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ περάσω λίγες ὡ-
ρες μέσα στὴ μοναξιά ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ, ἔρημου καὶ λη-
σιμονημένου κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἦταν, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἀ-
φιερωμένος στὸν Γιαμᾶ, τὸν Θεὸ τοῦ θανάτου. Αὐτὸ δὲν
μ' ἔκανε ν' ἀπορήσω, γιατί τὸ μέρος ἦτανε ἐρημικὸ καὶ
πένθιμο. Μοῦ ἄρεσε ὑπερβολικὰ.

Σηκώθηκα, λοιπόν, ἀπ' τὸν πλῆθος, ἀπ' τὰ χαράματα καὶ βγῆ-
κα ὁλομόναχος ἀπὸ τὴν πόλη. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ ἥλιος κι'
ἀκούστηκαν σ' ὅλο τὸν κάμπο οἱ ἀπομακρῆς ψαλμῳδίες
τῶν βραχμάνων καὶ τὰ κύμβαλα, ποὺ χαιρετοῦσαν τὸν γυ-
ρισμὸ τῆς ἡμέρας μέσα στοὺς ναοὺς.

Γρήγορ τὸ πρόβαλε μπροστά μου ὁ ναὸς τοῦ Γιαμᾶ κι'
ἔδεσα κάπου τὸ ἀλογό μου γιὰ νὰ ἀνεβῶ τὰ σκαλιά τῶν
ἐρημικῶν κήπων. Πάνω ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα περίπτερα, χτισμένα
μὲ λαξευτὲς πέτρες, κοπάδια πιθήκων καὶ γερακιῶν μὲ
κύταζαν ἀνήσυχτα καθὼς περνοῦσα. Ἡ ἡχώ μέσα στὶς ἀ-

πέραντες ἐρημικὲς πλακόστρωτες αὐ-
λὲς δεκαπλασίαζε τὸν κρότο τῶν
βημάτων μου καὶ κάθε τόσο γυρνοῦ-
σα φοβισμένος τὸ κεφάλι πίσω, μή-
πως με κυνηγοῦσαν. Πολλὲς φορὲς
ἀνατριχίασα μέσα στὴ βαρεὶά ἐκείνη
σιωπὴ καὶ μοῦ ἐρχότανε νὰ γυρίσω
πίσω. Εἶναι σὰν ἱεροσυλία γιὰ μᾶς
τοὺς εὐρωπαϊκοὺς νὰ μπαίνουμε μέ-
σα στὰ ἱερὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἦθελα
ὅμως ν' ἀνεβῶ στὸν ψηλότερο ἐξώ-
στη τοῦ ναοῦ, ἀπ' ὅπου ἡ θεὰ πρέπει
νὰ ἦτανε μαγευτικὴ. Ἡ ἀνοδος μὲ
δυσκόλεψε πολὺ. Σὲ μιὰ στροφή τῆς
ἐξωτερικῆς σκάλας, στάθηκε μιὰ
στιγμὴ νὰ ἐξασπασθῶ. Ἡ μπρούσκα
ὁλόγυρα ἀπλάνοιταν ἀπέραντη κά-
τω απ' τὸν ἥλιο. Ξαφνικά μοῦ φάνη-
κε πὼς ἀκούσα κάτω καλπασιμοὺς ἀ-
λόγων. Νόμισα πὼς εἶχε λυθῇ τὸ δι-
κό μου ἄλογο κι' ἔγυρα ἀπὸ τὰ κάγκελα νὰ κυττάξω.

Τότε εἶδα ἕναν καβαλλάρη, κατόπι κι' ἄλλον, κι' ἄλλον,
ὁχτῶ, νὰ προχωροῦν γρήγορα πρὸς τὸν ναὸ. Εἶχαν γυμνὰ
τὰ στήθη, γεμάτα στίγματα ποὺ δὲν μπορούσα νὰ διακρί-
νω καθαρὰ. Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνδιέφερε καὶ πολὺ τὸ ντύσιμο
τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων. Τὴν ἴδια ὥρα, πρὶν τοὺς χάσω πίσω
ἀπὸ ἕναν τοῖχο, εἶχα δὴ ἕνα πρᾶγμα, κάτι τόσο ἀπροσδό-
κητο κι' ἀπίστευτο, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ καρδιά μου ἔ-
παυσε νὰ χτυπᾷ.

Καθὼς ἀπὸ τοὺς ὁχτῶ ἐκείνους ἀντρες κρατοῦσε πᾶ-
νω σ' ἄλογο τοῦ μιὰ φεωμένη μισόγυμνη γυναίκα! Ναι,
εἶδα ὁχτῶ δυστυχισμένες, σφιχτοδεμένες γυναῖκες, ποὺ
τὶς εἶχαν ἀρπάξει βέβαια, καὶ τὶς τραβοῦσαν ἔτσι, μὲ ἀπε-
ρίγραπτη θρασύτητα, στὰ πρόθυρα τῆς Ζέμπορτ!

Φυσικά, θέλησα νὰ δῶ ποῦ πήγαιναν οἱ φρικτοὶ ἐκεῖνοι
ἄνθρωποι κι' ἐξακολούθησα τὴν ἀνοδὸ μου πρὸς τὸν τε-
λευταῖο ἐξώστη.

— Ἀν βροῦνε τὸ ἄλογο μου, σκέφτηκα ἐκείνη τὴ στιγμὴ,
ἀσκημα τὴν ἔχω!

Ἀπὸ ἐνστικτο ἔφερα τὸ χέρι στὸ περιστροφὸ μου. Θὰ
πουλοῦσα τουλάχιστον ἀκριβὰ τὴ ζωὴ μου.

Ἐπιτέλους ἔφθασα στὸν τελευταῖο ἐξώστη. Ἐτρεξα ἀ-
μέσως στὴν ἀκρὴ, πρὸς τὴν βορεινὴν πρόσοψη μὴπως ἴδῶ
ἀπὸ κεῖ τοὺς κακοῦργους. Ἐσκυφα πάνω απ' τὸν λεπτο-
δουλεμένο γρανίτη, μὲ κινδύνω νὰ γκρεμιστῶ ἀπὸ τὸ ὄ-
ψος ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε. Οἱ καβαλλάρηδες πρέπει
νὰ εἶχαν μῆναι μέσα στὸν ναὸ τοῦ Γιαμᾶ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ
δίστασα. Εἶχα παρατηρήσει πὼς οἱ ἐξώστες δὲν στέγαζαν
ὁλόκληρο τὸν ναὸ. Πρὸς τὸ κέντρο ὑπῆρχαν πολλὰς ἀνοι-
χτές ἀόλες καὶ θὰ μπορούσα νὰ δῶ ἐκεῖ, ἀπὸ τὴ θέση ποὺ

βρισκόμουν. Ἡ πρώτη αὐλὴ ἦταν
ἐρημη, ἀλλὰ μοῦ φάνη-
κε πὼς ἀπὸ τὴ δευτέρη
ἀνέβαινε ἕνας ψίθυρος
ἀπὸ ψαλμῳδίες. Δὲν εἶ-

χα γελαστῇ. Ἦταν ἐκεῖ μαζεμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι, σα-
ράντα τουλάχιστον, ἴσως καὶ πενήντα. Καὶ γὰρ ἦμουν ὁ-
λομόναχος!

Τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάστηκε τότε στὰ μάτια μου, μοῦ
φάνηκε στὴν ἀρχὴ μονάχα παράξενο καὶ περίεργο: κάποια
θηρσκευτικὴ τελετὴ. Ξαφνικά ὅμως τὰ νύχια μου πήγαν
νὰ σπάσουν καθὼς ἐσφίξα σὰν τρελλὸς τὰ χέρια μου πᾶ-
νω στὶς λαξευτὲς πέτρες καὶ μόλις μπόρεσα νὰ πνίξω μιὰ
κραυγὴ φρίκης: κατὰλαβα πὼς οἱ Ἰνδοὶ ἐκεῖνοι, μέσα στὸ
μυστήριο τῶν μεγάλων ἐρειπίων, ἐτοίμαζαν μιὰν ἀνθρω-
ποθυσίαν!

Μονάχι τὸ περιβάλλον ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ φέρῃ ἀνα-
τριχίλα καὶ στὴ γενναϊότερη ἀνθρώπινη καρδιά. Γύρω ἀ-
πὸ τὴ μεγάλη πλακόστρωτὴ αὐλὴ, γιγάντιοι θεοί, ἀνάγλυ-
φοι πάνω στοὺς τοίχους, μόρφαι καὶ χειρονομοῦσαν
στὶς πρὶν περιπλοκές στάσεις. Ἦταν ὁ Παρβάτι, ἡ Μινάξι,
ἡ θεὰ μὲ μάτια ψαριῶ, ὁ Γκανεζά, ὁ θεὸς μὲ τὸ κεφάλι
τοῦ ἐλέφτα, ὁ Σιβά, ὁ θεὸς τῆς καταστροφῆς καὶ ἐκατὸ
ἄλλοι, ἀπαίσιοι ὅλοι καὶ φρικτοί, διαβολικοί, ἀνατριχια-
στικοί, ἀπὸ πράσινη πέτρα πάνω στὸ κοκκινωπὸ φόντο
τῶν τοίχων.

Ἀντίκρου μου, πάνω σ' ἕνα βωμὸ ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο,
σκεπασμένο μὲ λευκὸ ὕψωμα, στεκόντουσαν ὁχτῶ-δέκα
ἀνθρώποι, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση. Τὰ μέτωπά τους, ψηλά ἐν-
δυσμένα, εἶχανε κόκκινα στίγματα καὶ τὰ χέρια τους μοῦ

φάνηκαν βαμμένα σὲ αἷμα. Πορφυ-
ρὰ λουλούδια ἦταν ἀφθονα σκορπι-
σμένα πάνω στὸ βωμὸ, κι' ἄλλα,
λευκά, ὀλόγυρα, στὸ πάτωμα.

Στὴ μέση τοῦ ὁμίλου, μπροστὰ
στὸν βωμὸ, διέκρινα τὶς δυστυχισμέ-
νες γυναῖκες. Ἡ ἀγωνία τους ἦταν
ἀπερίγραπτη. Μὲ ἀπελπιστικὲς κινή-
σεις προσπαθοῦσαν νὰ συγκινήσουν
τὶς σκληρὲς καρδιὲς τῶν δημιῶν
τους. Οἱ φρικτοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι
ἀνῆκαν σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τά-
ξεις τῶν Ἰνδῶν. Διέκρινα πλούσιες
μεταξωτὲς ἐνδυμασίαι, διπλὰ σὲ χω-
ρικοὺς κουρελῆδες, ἀλῆτες κοντὰ σὲ
ἄρχοντες.

Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχα
καταλάβει σὲ ποιά μυστηριώδη αἵρε-
ση ἀνῆκαν οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι. Κυττά-
ζοντας ὅμως προσεκτικότερα, διέ-
κρινα στὸ βάθος, πίσω απ' τὸν βωμὸ, ἕνα μικρὸ ἀγαλμα-
ντυμένο μὲ πορφύρα. Ἐνα πελώριο τὰμ-τὰμ βρισκότανε
στὰ πόδια τοῦ Κι' ἀναγκνῶρισα ἐκείνη τὴν τρομερὴ θεότη-
τα, γιατί τὴν εἶχα ξαναῖδῃ μέσα σὲ φρικτὸς ναοὺς Κινέ-
ζων: ἦταν ἡ ἀπαίσια σύζυγος τοῦ Θεοῦ τοῦ θανάτου, ἡ
τρομερὴ Ντουγκά, ἡ ἀκόρεστη Καλί, ποὺ ρουφαίει ἡδονι-
κὰ τὸ ἀνθρώπινο αἷμα.

Ναι, οἱ Θεοῦργοι, οἱ στραγγαλισταί, ποῦ, ὅπως ὁλος ὁ
κόσμος, νόμιζα καὶ γὰρ πὼς καταργήθηκαν οἱ φρικτὲς τελε-
τές τους, ἐκεῖ μπροστὰ μου, μέσα στὴν πολιτισμένη Ἰν-
δία, ἐτοίμαζαν μιὰ φρικτὴ ἀνθρωποθυσία. Δὲν ὀνειρεύο-
μουν! Ἐνας ἐλαφρὸς κρότος κυμβάλων καὶ κουχυλλῶν ἀπὸ ἑ-
λεφαντόδοντο ἔφτασε ὡς τὸ μέρος ποὺ στεκόμουν μοῦ
σκεμμένος ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τῆς ἀγωνίας. Εἶδα ἕναν κοκ-
καλιάρη γέρον νὰ πλησιάζῃ στὸ βωμὸ. Σήκωσε πρὸς τὴ
θεὰ τ' ἀπαίσια χέρια του καὶ πίσω του ὅλοι οἱ ἄλλοι γο-
νάτισαν, μὲ τὸ μέτωπο στὶς πλάκες. Κατόπι, σ' ἕνα γνέψι-
μο τοῦ φανατικοῦ ἱερέα, δυὸ γεροὶ ἄντρες ἄρπαξαν μιὰν
ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ τὴν ἐξέπλωσαν πάνω στὸν μαρμαρινὸ
βωμὸ τῆς Καλί, γιὰ τὴν θυσία. Στὴ μέση τοῦ ναοῦ, καθι-
σμένος σταυροπόδι σ' ἕνα χαλί, ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα, ἕνας
χοντράνθρωπος, παρακολουθοῦσε τὰ ὅσα γίνονταν.

Τοὺς ὀθλοῦς... Δὲν μπορούσαν νὰ ἔξερουν πὼς ἕνα ἐξ-
ὸ μάτι παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς φάσεις τῆς τρομακτικῆς
λατρείας τους. Εἶχα διακρίνει ἀνάμεσα στὰ θύματα μιὰ
λευκὴ γυναίκα μὲ χρυσὰ μαλλιά. Ὡστε λοιπόν, μιὰ εὐ-
ρωπαϊά, μιὰ Ἀγγλίδα ἴσως, θὰ θυσιαζότανε πάνω στὸ βω-
μὸ τοῦ ἀπαισίου εἰδώλου...

Τότε δὲν δίστασα πιά. Εἶχα ἕνα καθῆκον νὰ ἐκτελέσω,
τὸ καθῆκον κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου: Ὁάπεφτα ξαφνι-

κὰ ἀνάμεσα στοὺς φρικτοὺς στραγγαλιστές, θὰ σκότωνα
δυὸ ἢ τρεῖς μὲ τ' ὄπλο μου, καί, πρὶν μὲ κομματιάσουν, θὰ
πρόφτανα νὰ θανατώσω μὲ τὸ χέρι μου τὴν δυστυχισμένη
λευκὴ γυναίκα.

Κατέβαινα κιάλας τὰ σκαλοπάτια. Σὰν τρελλὸς διέσχι-
σα τοὺς ἀπέραντους διαδρόμους καὶ τοὺς κήπους κι' ὅστε-
ρα, χωρὶς ὅτε νὰ θέλω νὰ σκεφθῶ, χύμηξα πρὸς τὸν ὁμί-
λο τῶν εἰδωλοατρῶν.

— Σταθῆτε! φώναξα μὲ ἄγρια φωνή, σταθῆτε κακοῦργοι,
μὴ σκοτώσετε τ' ἄθωα αὐτὰ θύματα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ σήκωσα τὸ πιστόλι μου νὰ κτυπήσω
ἕναν Ἰνδὸ.

Ἀπερίγραπτη σύγχυση ἔγινε τότε μέσα στὸν ὁμίλο τῶν
εἰδωλοατρῶν. Ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἦμουν ἑτοιμος νὰ σκοτώ-
σω γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μου παρουσίασε ἕνα
πρόσωπο ποῦ, ἀπὸ κοντὰ, δὲν εἶχε διόλου ἀσιατικὰ χα-
ρακτηριστικά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε, φώναξε σὲ καερότατη
ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὴ πυροβολήσετε! Μήπως τρελλαθῆ-
κατε;

Κατόπι μιλώντας σὲ κάποιον πίσω μου, πρόσταξε:

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες
τὸ εἰσόδημα τῶν πουλερικῶν
εἶναι διπλάσιο ἀπὸ τὸ εἰσό-
δημα τῶν σιτηρῶν καὶ ἡ πα-
ραγωγὴ τῶν ζώων εἶναι δι-
πλάσια απ' τὴν παραγωγὴ

τῶν πουλερικῶν. Τὸ ἔγγραφο μὴνᾶ
καὶ τ' ἄλλα προϊόντα ποὺ παράγον-
ται ἀπ' αὐτὸ ἀντιπροσωπεύουν τὸ πέμ-
πτο τῆς ἀξίας τῆς γεωργικῆς παραγω-
γῆς τῆς μεγάλης δημοκρατίας. Ἐπει-
δὴ τὰ σιτηρὰ δὲν ἀντιπροσωπεύουν
περισσότερο ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ τῆς πα-
ραγωγῆς, εἶναι ὑπερβολικὸ νὰ γίνε-
ται λόγος γιὰ γεωργικὴ κρίση στὴν Ἀμε-
ρική, ἐπειδὴ τὸ δημητριακὸ αὐτὸ προ-
τὶν πολυτέλειαι: σὲ τιμὴ ξεπεσμένη καὶ
τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ καύσιμη ὕλη
στὴ θέση τοῦ κάρβουνου.

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΖΩΑ

Ὁ λύκος καὶ ἡ ἀρκοῦδα σπανίως
ζοῦν περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.
Ἡ ἀλεπού ζεῖ δέκα ὡς δεκατέσσερα.
Τὸ λιοντάρι μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ ἑβδο-
μήντα. Οἱ λαγοὶ καὶ οἱ σκίουροι ζοῦν
ὁχτῶ χρόνια. Οἱ ἐλέφαντες ἀπεδείχθη
πὼς ζοῦν ὡς 4 αἰῶνες Ὁ ρινόκερος
δὲ ζεῖ παρὰ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ἡ
κόττα κι' ὁ γάλος γερνοῦν στὰ δώδε-
κα. Ἡ φάλαινα ζεῖ δέκα αἰῶνες. Τὸ
γουροῦνι καὶ ὁ σκύλος δὲν περνοῦν
τὰ εἴκοσι. Ἡ κατὸλκα καὶ τὸ πρόβατο
πάντα ὡς τὰ δεκάξη.

Τὸ βῶδι σπανίως φθάνει τὰ πε-
νήντα. Τὸ ἄλογο δὲ ζεῖ παραπάνω ἀ-
πὸ τριανταπέντα χρόνια. Ἡ γάτα δὲ
ζεῖ περισσότερο ἀπὸ δέκα πέντε χρό-
νια καὶ τὸ κουνέλι ὁχτῶ.

ΕΝΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΧΡΥΣΑ ΦΡΑΓΚΑ

Ἐνα δισεκατομμύριο χρυσῆ φράγ-
κα ἔχει βάρος 322.580 κιλά καὶ ὄγκο
δέκα ἑπτὰ κυβικὰ μέτρα. Ἐν φτιάχνα-
με μὲ τὸ δισεκατομμύριο αὐτὸ στὸ



— Σταματήστε τὸ μηχανήμα, μίστερ Ρόμπεινσον, ἡ ται-
νία πάει χαμμένη.

Γόρδια πλῶμα. Εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ντυμένο μὲ πο-
λὺ μοντέρνα φορέματα, ποὺ ἡ προσέοχη τῶν πετρῶν δὲν
μοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ διακρίνω ἀπὸ τὸν ἐξώστη. Κοντὰ
του, σὰν μιὰ πελώρια ἀράχνη, ἦτανε στημένο πάνω στὰ
μεταλλικά του πόδια ἕνα κινηματογραφικὸ μηχανήμα.

Ναι, οἱ στραγγαλισταί, τὰ θύματα, ὁ μέγας ἱερέας, οἱ
καβαλλάρηδες, ἦτανε ὅλοι ἡθοποιοὶ καὶ γυρνοῦσαν σκηνὲς
ἰνδικῆς μέσα στὸν πραγματικὸ τους διάκοσμο. Ἐρχόντου-
σαν πολὺ πρῶτ' ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλοῦν οἱ ἀδιάκρι-
τοι καὶ ἡ γελοία μου ἐπέμβασις τοὺς ἀνάγκασε νὰ ξαναρ-
χίσουν τὴ σκηνὴ τῆς ἀνθρωποθυσίας στὴ θεὰ Καλί.

Ἀλλὰ τὸ πὶν νόστιμο σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν εἶναι ἡ σκε-
ψις ἐνὸς φίλου μου, ὅταν, μετὰ χρόνια, τοῦ διηγήθηκα αὐ-
τὴ τὴν περιπέτεια:

— Ἀγαπητὲ μου, μοῦ εἶπε, θάβινα μὲ δλῆ μου τὴν καρ-
διὰ ἐκατὸ φράγκα γιὰ νὰ βλάψω τὴν ἔκφραση τῆς μορφῆς
σου, ὅπως σὲ πῆρε, βέβαια, ἡ ταινία.

ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

νηματογραφεῖο κλωστή διαμέτρου 3/4
χιλιοστομέτρου θὰ κάναμε μὲ τὴν χρυ-
σὴ κλωστή τὸ γῦρο τῆς γῆς σ' ἓν ἡ-
μερινόν.

Γιὰ νὰ μεταφέρουμε ἕνα δισεκα-
τομμύριο χρυσὰ φράγκα χρειάζονται
64 βαγόνια, ποὺ τὸ καθένα νὰ μπο-
ρῇ τὰ χωρέσῃ 5.000 κιλά χρυσάφι.

Ἄν λυάσουμε ἕνα δισεκατομμύριο
χρυσὰ φράγκα, μπορούμε νὰ κατα-
σκευάσουμε ἑκοσι δυὸ ἀνδριάντες σὲ
φυσικὸ μέγεθος ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸ ἀ-
τόφο μάλαμα.

ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συμβαίνει κάποτε στὰ πολὺ παλιὰ
σπίτια, ν' ἀκούνε οἱ κάτοικοι ἔξαφνα
μέσα στὴ βαθεῖα σιωπὴ τῆς νύχτας,
μικροῦς, ξεροὺς ρυθμικοὺς κρότους
ποὺ μιτρίζουν μὲ τὸ τικ-τάκ τοῦ ρολο-
γιοῦ.

Οἱ περίεργοι αὐτοὶ κρότοι ὀφεί-
λονται σ' ἕνα μικρὸ ἔντομο, τὸ απο-
bium tessellatum, ποὺ χτυπώντας τὸ
ξύλο μὲ τὸ κεφάλι του, φωνάζει τὴ
σύντροφό του.

Ὅταν βρίσκεται πίσω ἀπὸ μιὰ τα-
πεταρία, κακοκόλλημένη, ποῦ ἡ ξερὴ
κόλλα τὴν κάνει πιὸ ξερὴ ἀκόμα, τὰ
μικρὰ χτυπήματα τοῦ κεφαλοῦ του
ἀντηχοῦν πιὸ δυνατὰ, καὶ τὸ ἴδιο
συμβαίνει ὅταν τὸ ἔντομο χτυπάει
πάνω σὲ ξυλένια πόρτα.

Στὸν μεσαιῶνα, οἱ δεισιδαίμονες
καὶ προληπτικοὶ ἄνθρωποι φαντάστη-
καν διὰ αὐτὰ τὰ χτυπήματα ποὺ ἀ-
κουγόντανε μέσα στὴ νύχτα ἦταν, γιὰ
κεῖνον ποὺ τὰ ἀκούγε, τὸ ἀγγελμα-
τοῦ θανάτου του: ὁ ἀνθρώπος πέθαινε
ἄλλωστε κάποτε ἀπ' τὸν τράμο του.
Ἀπ' αὐτὸ προήλθε τὸ ὄνομα «ρολό-
για τοῦ θανάτου» ποὺ δόθηκε σ' αὐτὰ
τὰ ἔντομα, καὶ ποῦ τοὺς ἔμεινε ἀκό-
μα σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Τὸ γενεαλογικὸ Ἰουδαϊκὸ δέντρο

ἔχει δυὸ κυρίους κλάδους, πο-
λὸ ἀνόμοιους: τὸ σεφαραδι-
κὸ κλάδο καὶ τὸν ἄσκεναζι-
κὸ κλάδο. Σεφαραδίτες, ἀπ'
τὴν ἑβραϊκὴ λέξι Σεφαράδ
(Ἰσπανία) σημαίνει Ἰσπανικὸ
θηροκυτικὸν τύπου. Ἀσκενα-
ζιτης ἀπ' τὴ λέξι Ἀσκεναζ
(Ρωσία) σημαίνει πολλωνι-

κοῦ ἡ ρωσσικοῦ θηροκυτικὸν τύπου.
Ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ὀπολογίζονται σὲ
δέκα ἑξῆς ἑκατομμύρια. Ἀπὸ τὸ σύνο-
λο αὐτὸ, τὰ δεκατέσσερα μίλια ἑκατο-
μύρια εἶναι Ἀσκεναζίτες. Περιλαμβ-
νουν τοὺς Ἰσραηλῆτες ἔλων τῶν χω-
ρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης (Ρωσ-
σία), τῆς Κεντρικῆς (Αὐστρία, Οὐγγα-
ρία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία), καὶ
τῆς Βορείου (Γερμανία, Πολωνία, Δα-
νία, Φιλανδία, Ἀγγλία, κ.τ.λ.), καθὼς
καὶ τοὺς Ἑβραίους τῶν Ἠνωμένων
Πολιτειῶν. Οἱ Σεφαραδίτες εἶναι μό-
λις ἐνάμισι ἑκατομμύριο καὶ κατοί-
κουν στὶς μεσογειακὰς χώρες, ἀπὸ τὶς
ὁποῖες ἐξαπλώθηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Νὰ
πῶς κατανέμονται οἱ Σεφαραδίτες
Ἑβραῖοι: Γαλλία μὲ τὶς ἀποικίες της
καὶ τὶς κτήσεις της, 450.000. Τουρκία,
165.000. Ἑλλάς, 125.000. Ἠνωμένες Πο-
λιτεῖες, 85.000. Ἰταλία καὶ Παλαιστί-
νη, 60.000. Μεσοποταμία, 55.000. Κεν-
τρικὴ καὶ νότιος Ἀμερική, 55.000. Αἴ-
γυπτος, 50.000. Βουλγαρία, 45.000. Νο-
τιοσλαβία, 35.000. Περσία καὶ Ὑεμένη
25.000. Συρία, 20.000. Ἀγγλία, 15.000.
Ρουμανία, 15.000 καὶ ἄλλες χώρες,
150.000.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ 40 ΕΚΑΤΟΣΤΩΝ

Τὸ πρὸ μικρὸ ἀνθρώπινο πλάσμα
ἦταν ὁ ἄγγλος Τέρεντ Χούντσον ποὺ
ἔζησε στὸν 12 αἰῶνα καὶ σ' ἡλικία
τριάντα ἐτῶν εἶχε ὕψος μόλις σα-
ράντα ἑκατοστομῶντων. Ὁ ἀνθρώπος
αὐτὸς ὀψήρξε θύμα μιᾶς πάλης μὲ
ἕνα τεράστιο ποντικὸ ποὺ τοῦ ἐπὶ-
ετὸ αἷμα ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἔ-
πνιξε!



ΓΚΑΡΣΟΝ... ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ!

Ο Λετετάρ

κι' ο Παρινύ ήταν αχώριστοι φίλοι, στη χαρά και στη λύπη, σπουδαία παιδιά, με μ'α και μόνη αδυναμία: Τό φαγητό! Χωρίς να έχουν μάγειρο, καλή καντίνα και λεπτά, τα κατάφερναν, εν τούτοις, να τρώνε θαυμάσια.

Έκατοικοῦσαν σὲ μιὰ λουξε... σοφίτα, ἐνδὸς μεγάρου τῆς συνοικίας Σαιν Ζερμαίν τῶν Παρισίων, ἐπιπλωμένη με δυὸ κρεβάτια ἐκστρατείας, μιὰ καρέκλα καὶ μιὰ τουαλέττα με ξεφτισμένον καθρέφτη.

Μὲ διάφορα «κόλλα», κατάρθωσαν νὰ φτιάσουν δυὸ—τρία κουστούμια ὁ καθένας, ἀπαραίτητα γιὰ τὴ «δουλειά» τους. Ὅσο γιὰ παπούτσια, πουκάμισα, γραβάτες, μπαστούνια καὶ γάντια, αὐτὰ τοὺς τὰ ἐφωδίαζε ὁ φίλος τους θαλαμηπόλος τοῦ πλουσίου ἰδιοκτῆτη τοῦ μεγάρου ποὺ εἶχαν νοικιάσει... δωρεάν τὴ σοφίτα του.

Ἡ «δουλειά» τους λοιπὸν ἦταν νὰ παίρνουν κάθε πρωτὶ τὴν ἐφημερίδα νὰ βλέπουν ποῦ θὰ γινόταν τιλοῦσιος γάμος, γιὰ νὰ κομπζονθοῦν καὶ νὰ πᾶνε... αὐτοπρόσκλητοι. Ἔτσι, κάθε μέρα οἱ δυὸ φερέλπιδες φίλοι ἐφιγουράριζαν στοὺς πιδ κοσμικοὺς γάμους εὐχόμενοι στοὺς νεόνυμφους «τὸν βίον ἀνθόσπαρτον» καὶ τρώγοντας ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος! Κανείς δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς οἱ δυὸ νέοι, ὁ Λετετάρ κι' ὁ Παρινύ ἦταν ὑποπτοι. Ἡ ἀφογος ἐμφάνισή τους δὲν τὸ ἐπέτρεπε... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξηγῶναι τὸ φαγητό...

τῶμα. Κάθε πρωτὶ, λοιπὸν, γινόταν ἡ «μελέτη» τῆς ἐφημερίδος» κι' ἔτσι εἶχαν λύσει τὸ λεπτὸν πρόβλημα τῆς ἐκλεκτῆς τροφῆς!

Μιὰ μέρα ὅμως, οἱ ἐφημερίδες δὲν ἀνήγγειλαν κανέναν πλούσιο γάμο... Οἱ τσέπες τους ἦσαν πανί με πανί κι' ἀπὸ κάτι εἰκοσαράκια ποὺ βρέθηκαν ὡς ἐκ θαύματος σ' αὐτὲς πήραν γάλα καὶ ψωμί καὶ πέρασαν τὸ μεσημέρι. Κατὰ τὸ βράδυ ὅμως ἡ πείνα τοὺς θέρισε κι' ἀπέφασισαν νὰ τὴν... ἱκανοποιήσουν!

Φόρεσαν τὰ πιδ κομψὰ κουστούμια τους καὶ κατὰ τὴς δέκα ἡ ὥρα, μπήκαν σ' ἕνα ρεστοράν τῆς πλάτειας Σαιν Μισέλ, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ τοῦ κουζίνα. Τὴν ὥρην ἐκείνη οἱ πελάτες ἐφευγαν κι' ἔτσι στοργυλοκάθησαν σ' ἕνα σεπάρ ἐχόντας στὴ διάθεσή τους δυὸ σερβιτόρους.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ρεστοράν, ἕνας κοιλάρης κι'... ἄθως ἀνθρώπος ὑποδέχτηκε τοὺς Λετετάρ καὶ Παρινύ με χίλια δυὸ κομπλιμέντα, ποὺ ἐδιπλάσιασθησαν μὲ τὴν παρήγγειλαν πολλὰ κι' ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ φημισμένα κρασιά.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ρεστοράν, ἕνας κοιλάρης κι'... ἄθως ἀνθρώπος ὑποδέχτηκε τοὺς Λετετάρ καὶ Παρινύ με χίλια δυὸ κομπλιμέντα, ποὺ ἐδιπλάσιασθησαν μὲ τὴν παρήγγειλαν πολλὰ κι' ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ φημισμένα κρασιά.

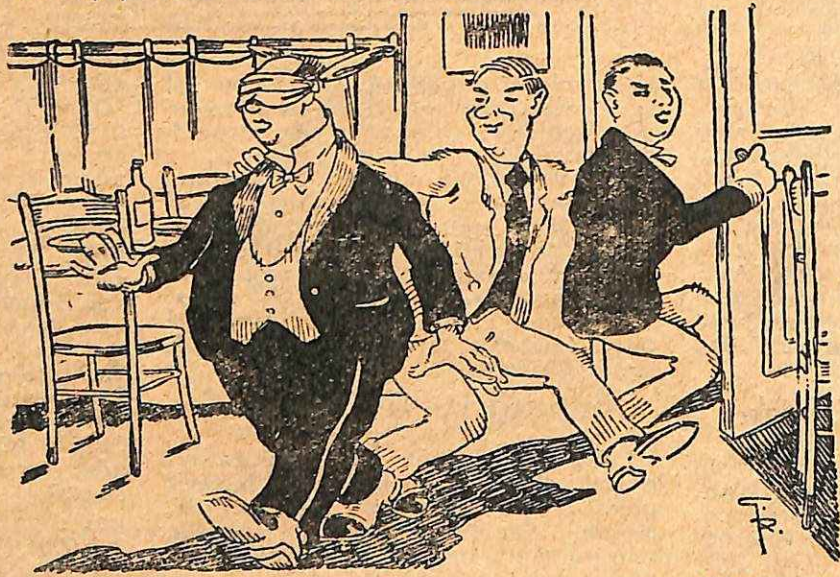
Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ρεστοράν, ἕνας κοιλάρης κι'... ἄθως ἀνθρώπος ὑποδέχτηκε τοὺς Λετετάρ καὶ Παρινύ με χίλια δυὸ κομπλιμέντα, ποὺ ἐδιπλάσιασθησαν μὲ τὴν παρήγγειλαν πολλὰ κι' ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ φημισμένα κρασιά.

Ἄφου ἔφαγαν καὶ ἤπιαν ἕναν περίδρομο, ὁ ἰδιοκτῆτης τοὺς ἐπλησίασε, (ὅπως τοῦ ἐπέβαλλε ἡ δουλειά του) καὶ τοὺς ρώτησε ἂν ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν «κουζίνα» του.

Οἱ δυὸ νέοι τοῦ ἀπήντησαν πὼς ἔφαγαν θαυμάσια καὶ μάλιστα θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν ἔπιναν μαζί του ἕνα λικεράκι!

Ὁ ἄθως ἀνθρώπος δέχτηκε μ' ὀλὴ του τὴν καρδιά καὶ τὸ γκαρσόν ἔφερε ἕνα μπουκάλι «κουαντρώ» πρώτης ποιότητος.

Σὲ λίγη ὥρα, ἀνάμεσα σ' εὐθυμες κουβέντες καὶ γέλια, τὸ μπουκάλι ἀδειάσε κι' οἱ τρεῖς... φίλοι εἶχαν... ξεπεράσει—τὸ κέφι! Ἐν τέλει ἦρθε κι' ἡ ὥρα ν' ἀδειάσουν τὴν γωνιά. Ὁ Λετετάρ καὶ ὁ Παρινύ ζήτησαν λογαριασμό.



—Γκαρσόν!... λογαριασμό!...—εἶπε ὁ Λετετάρ.

—Γκαρσόν!... λογαριασμό!...—ζήτησε ὁ Παρινύ. Κι' ὅταν τὸ γκαρσόν τοὺς ἀνήγγειλε πὼς ὁ λογαριασμός ἦταν τετρακόσια ἑξήντα δύο φράγκα, τότε κι' οἱ δυὸ ἔβγαλαν τὰ πορτοφόλια τους γιὰ νὰ πληρώσουν...

—Ἀφῆσε, παρακαλῶ, ἐγὼ σὲ προσκάλεσα!

—Ἐπιμένω, ἐγὼ θὰ πληρώσω! Κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῶν ἐδυνάμων ἐνὸς τὰ χέρια τοῦ ἐνὸς κρατοῦσαν ἐκεῖνα τοῦ ἄλλου... χωρὶς νὰ φαίνωνται λεπτὰ!

Ὁ ἰδιοκτῆτης, θέλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς «ἐκλεκτοὺς» του πελάτες νόμισε σκόπιμον νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ τοὺς καθυποχάσῃ.

—Κύριοι, σὰς παρακαλῶ, μὴ θυμῶντε γιὰ τόσο μικρὸ πραγματάκι... Θέλετε νὰ σὰς κινονίσω ἐγώ;

—Μπράβο, γιατί δχι! — ἀπήντησε ὁ Λετετάρ καὶ στρεφόμενος στὸ φίλο του πρόσθεσε:

—Ὁ κύριος θὰ μὰς πῇ ποιὸς τῶν πό τοὺς δυὸ θὰ πληρώσῃ τὸν λογα-

ριασμό.

—Δὲν τὸ παραδέχομαι! φώναξε ὁ Παρινύ.

Ἐξ ὁ Παρινύ. Ὁ «κύριος» μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέρα συμπάθεια σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ μας.

—ὦ, κύριοι!...—εἶπε ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ρεστοράν. Σὰς ἐκτιμῶ ἐξ ὅσου καὶ τοὺς δυὸ.

—Πρέπει, ἀπαραιτήτως, ἡ ἐκλογὴ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιά ἐπιρροή!—εἶπε ὁ Παρινύ. Ὁ «κύριος» θὰ μὰς κἀνὴν μιὰ χάρι. Θὰ μὰς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ δέσουμε τὰ μάτια με μιὰ πετσέτα κι' ἀφου κἀνὴν ἕνα γύρω μὲσα στὸ δωμάτιο τότε θὰ ἔλθῃ νὰ μὰς βρῇ κι' ὅποιον πιάσῃ πρῶτον, ἐκεῖνος θὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό!

Ὁ «κύριος» βρῆκε τὴν ιδέα τοῦ Παρινύ θαυμάσια καὶ δέχτηκε νὰ τοῦ δέ-

σουν τὰ μάτια.

—Μήπως βλέπετε;—τὸν ρώτησε ὁ Λετετάρ.

—Ὅχι, καθόλου!—ἀπάντησε με χαμόγελο ὁ ἰδιοκτῆτης ποὺ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ προχώρησε ἀνάμεσα στὰ τραπέζια γιὰ νὰ κἀνὴν τὸν «γύρο» του.

—Ἰώρα θὰ δοῦμε ποιὸς θὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λετετάρ.

Ὅταν τελείωσε ὁ «γύρος», ὁ ἄθως ἰδιοκτῆτης ἐπλησίασε τὸ τραπέζι κι' ἀπλῶσε τὰ χέρια γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ «ἐξαντρίκ» πελάτες. Δὲν συνήντησε ὅμως οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον. Ἐψαξε ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας γιὰ νὰ τοὺς βρῇ.

Μάταιη προσπάθεια! Νεύρισε καὶ τράβηξε τὴ πετσέτα ἀπὸ τὰ μάτια του: τὸ σεπάρ ἦταν ἄδειο. Ἡ πόρτα, μισανοιχτή, ἐμαρτυροῦσε πὼς οἱ δυὸ «καλοφαγάδες» τὸ εἶχαν στρίψει... ἀ λὰ «γαλλικά»!..

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Λετετάρ κι' ὁ Παρινύ ἔτρωγαν ἀνεμόχλητοι στὸ γαμήλιο τραπέζι τοῦ ὑποδουλεύοντος τῆς ἀστυνομίας...

ΖΑΚ ΦΩ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Τὰ λόγια σου, παράπονα λουλούδινα σὲ μού δειξαν πὼς πλανεύτηκα ζητώντας [τὴν] χαρά μου σὲ μιὰ λιγόστιμη ἡδονή.

Ἐσκυψα, σὰν παιδόπουλο ποὺ τὸ μά- [λώνουν, χάμου]

—ντρεπόμουν γιὰ δ, τι θέλησα— καὶ [ζήτησα] τὸν οἶχτο σου με σιγανή [φωνή].

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ὅταν εἶδε τὴν ἐξα-
δέλφη του νὰ μπαί-
νῃ στὸ δωμάτιο μ' ἕνα
ὄραιο μπουκέτο
τριαντάφυλλα, τὸ
πρόσωπο τοῦ κ.
ντὲ Περντριέλ φω-
τίστηκε. Ἦταν ἕ-

κεί, κοντὰ στὸ παράθυρο, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀκίνητος—ἀπὸ τὰ ἐξήντα του χρόνια—μὲ τὸ παθιασμένο ἀπ' τοὺς ρευματισμοὺς πόδι του ἀκουμπισμένο σ' ἕνα χαμηλότερο σκαμνάκι. Ἦταν γέρος πιά καὶ σακατεμένος! Ἐκείνη, ἀπεναντίας, ἂν καὶ πλησίαζε τὰ σαράντα εἶχε διατηρήσει τὴν δροσιά, τὴν εὐκίνησή, ὅλη τὴν ἐλαστικότητά τῆς νεότητος καὶ πάντα στὸ πρόσωπό της δὲν εἶχαν ἀφήσει κανένα σχεδὸν ἴχνος οἱ ἀπογοητεύσεις μιᾶς σύντομης ἀλλὰ δυστυχισμένης συζυγικῆς ζωῆς.

—Τὶ εὐχάριστη ἐκπληρῆσι φώναξε ὁ ἀνάνηρος. Ὅπως βλέπεις, ζητοῦσα λίγη ζεστασιά ἀπ' τὸν καλοκαιρινὸ ἥλιο. Ἀλλὰ τὴ γλυκύτερη ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, μικρὴ μου Τερέζα, μὸ τὴ φέρνει ἡ ἐπισκεψή σου.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα εἶχε καθίσει κοντὰ στὸ γέρο ἄρρωστο καὶ δικαιολογιοῦταν ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἴδῃ ἕνα χρό-
νο τώρα. Ὅταν τὴν παράτησε ὁ ἀντρας τῆς ἀναγκάστηκε νὰ ἐργασθῇ σκληρὰ γιὰ νὰ ζήσῃ. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, ὁ

ἕνας κατόπι ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὶς προάλλες ἐπιτέλους, εἶχε μάθει τυχαῖα πὼς ὁ κ. ντὲ Περντριέλ ἦταν ἄρρωστος, ὁ-
λομόναχος, λησμονημένος, μὴ-
νάχα μὲ τὴς φροντίδες μιᾶς
ἡλικιωμένης ὑπηρετήτριας. Θέ-
λησε λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσῃ
τὸ σφάλμα τῆς κι' ἦρθε νὰ
τοῦ κρατήσῃ λιγάκι συντρο-
φία, νὰ φλυαρήσῃ, νὰ ἀνανε-
ώσῃ ἕνα δεσμὸ χαλαρωμένο
βέβαια ἀλλὰ ποὺ κρατοῦσε ἀ-
πὸ τριάντα ὀλόκληρα χρόνια.

—Ναί, ναί, εἶπε ὁ κ. ντὲ Περντριέλ, ξέρω πὼς εἶσαι ἕνα καλὸ κοριτσάκι... Συχώ-
ρεσέ με! Σοὺ μιλῶ σὰν νὰ ἦ-
σουν ἀκόμη μικροῦλα! Ἀλλὰ
σ' ἔχω ἴδῃ τόσο μικρή, τόσο
μικρή! Κι' εἶμαι τώρα τόσο
γέρος, τόσο γέρος!...

Ἐκείνη διαμαρτυρήθηκε κι' εἶπε, χαμογελώντας:

—Γιατί δὲν παντρευτήκα-

τε, ἑξάδελφε! Δὲν θὰ ζούσατε ὀλομόναχος σήμερα!

—Μὰ τί εἰν' αὐτά! ἐσὺ μού κάνεις αὐτὴ τὴν παρατήρησι;—
Δὲν καταλήγουν ὅλοι οἱ γάμοι σὰν τὸν δικό μου. Καὶ
στὰ νειδιά σας, δὲν εἶχατε παρὰ νὰ διαλέξετε. Ὅλες οἱ
γυναῖκες ἦταν ἐρωτευμένες μαζί σας. Θαρρῶ πὼς σὰς ἔα-
ναβλέπω, μετὴ στολή σας τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ.
Εἶστε τότε ὀλολογαγός ἢ λογαγός, δὲν θυμοῦμαι πιά, ἀλ-
λὰ τόσο κομψός, τόσο εὐχάριστος, ὅταν μιλοῦσατε, τόσο
περιποιητικός μετὴς κυρίες... Τὸ κάτω κάτω, δὲν φαντάζο-
μαι νὰ εἶναι κακὸ ἂν σὰς ε' ὁμολογήσω σήμερα: καὶ γὰρ ἡ
ἡλικία, δέκα ἢ ἑντεκα χρόνων, ἡμουν ἐρωτευμένη μαζί σας!

Ὁ ἄρρωστος τὴν κύτταξε μετὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ
τὴν ἐκπληρῆ.

—Τ' εἶναι αὐτὰ, πού λές, Τερέζα;

—Σὰς φαίνεται παρὰ ξένο, βέβαια, τώρα. Καὶ ὅμως σὲ
σὰς χρωστῶ τὴν πρώτη χαρά, καὶ μπορῶ νὰ πῶ, καὶ τὸν
πρῶτο πόνο τοῦ ἔρωτα...

—Μὲ κορροῖδεύεις, μικρὴ μου Τερέζα;

—Ἐσεῖς δὲν τὰ θυμάστε πιά ὅλ' αὐτὰ, γιατί ἕνας ἄν-
τρας τριάντα ἐτῶν δὲν δίνει μεγάλη σημασία στὰ αἰσθή-
ματα ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ, ὅταν περάσουν τὰ
χρόνια δὲν θυμάται τίποτε πιά. Ἐνα κοριτσάκι ὅμως—δ-
πως ἡμουν ἐγώ—ἔχει εὐαίσθητη καρδιά, καὶ δὲν ξεχνᾷ!
Θυμᾶστε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐρχόσατε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομά-
δα σπτι μας καὶ μένατε στὸ τραπέζι; Ἦσατε ὁ παριζιᾶ-
νος, ὁ κομψευόμενος, ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὸν παρακολουθοῦ-
σαν οἱ θρύλοι ὅπως τὸν Δὸν Ζουάν. Σὰς ἐβρίσκα ὄραιο.
Ἦμουν ἀκόμη μιὰ μικροῦλα μετὰ κοτσίδες καὶ κοντὰ καλ-
τσάκια, ἀδέξια καὶ ἀφαλῆς. Ὅσισό εἰσεῖς, μὸ μιλοῦσατε
σὰν νὰ ἡμουν καμμιά μεγάλη δεσποινίδα, με σεβασμό καὶ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ
ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ

τρυφερότητα. Ἦμουν πὲ-
ρήφανη καὶ πολὺ συγκι-
νημένη γι' αὐτό.

—Τὶ κάθασαι
καὶ μὸς λές τώρα,
παιδί μου...

—Τὴν ἀλήθεια,
ἑξάδελφε. Σήμερα

εἶμαι βέβαιη πὼς τὸ αἶσθημα ποὺ εἶχα τότε γιὰ σὰς ἦτα-
νε ἔρωτας, ἕνας ἔρωτας ποὺ δὲν ἵποροῦσε, βέβαια, νὰ ἐκ-
δηλωθῇ, ἀλλὰ ποὺ ὕπηρχε βαθειὰ στὴν καρδιά μου. Μὰ
καὶ σεῖς κάνετε ὅτι μποροῦσατε γιὰ νὰ ζῶ μέσα σὲ κείνη
τὴν ὀνειροπόλησι; Δὲν μὸς φέρνατε ποτὲ γλυκὰ καὶ κου-
φέττα, ὅπως σὲ ὅλα τὰ κοριτσάκια. Μὸς προσφέρατε λου-
λούδια, καὶ κάθε πρωτοχρονιά καὶ στὰ γεννέθλιά μου μὸς
κάνατε δῶρο, ἕνα μικρὸ κόσμημα, μέσα στὸ ὄραιο, βελου-
δένιο κουτάκι τῷ, μετὰ τὸ μονόγραμμα μὸς χρυσοῦ ἀπ' ἔξω.

—Τὶ δυνατό μνημονικὸ ποὺ ἔχεις, Τερέζα!

—Καὶ πόσο ἀδύνατο εἶναι τὸ δικό σας, ἑξάδελφε!... Πρέ-
πει νὰ ὁμολογήσετε, πὼς θὰ ἦμουν ἀχάριστη ἂν δὲν σὰς
θεωροῦσα τὸν ὀραιότερο ἀντράκι! Μὰ δὲν σταμάτησε ὡς
αὐτοῦ. Μιὰ βραδυὰ μὰς εἶχατε στείλει μερικὲς μπουκά-
λες σαμπάνια. Στὸ τραπέζι μὸς δώσατε νὰ πιῶ καὶ γὰρ λι-
γάκι κι' αἰσθανόμουν τὸ κεφάλι μου πιά παραγμένο ἀπὸ
κάθε ἄλλη φορὰ κοντὰ σας. Στὴν ὥρα τοῦ καφέ, βγάλατε

ἀπ' τὴν τσέπη σας μιὰ ὀ-
ραία δερμάτινη θήκη γεμά-
τη ἱοῦρα μετὰ χρυσὰ δακτυλί-
δια. Προσφέρατε ἕνα στὸν
πατέρα μου. Πήρατε κι' ἐσεῖς
ἕνα ἄλλο, ἀντὶ ὅμως νὰ τὸ
βάλετε στὸ στόμα σας, βγά-
λατε μετὰ προσοχὴ τὸ χάρτι-
νο δακτυλίδι του, ἦρθατε
κοντὰ μου καὶ περνώντας τὸ
εὐθραυστό ἐκεῖνο δακτυλι-
δάκι στὸ δάκτυλό μου, μὸς
εἶπατε μετὰ δὴ σας τὴ σοβα-
ρότητα:

—Τερέζα, τώρα πιά εἴ-
μαστε ἀρραβωνιασμένοι! Ὑ-
στερα ἀπὸ λίγα χρόνια, σὰν
μεγαλώσῃς, θὰ παντρευτοῦ-
με, θες;

Ὁ κ. ντὲ Περντριέλ ἀρ-
χισε νὰ γελά. Ἡ νεαρὴ γυ-
ναῖκα ἐξακολούθησε:

—Μὴ γελάτε, ἑξάδελφε!

Δὲν ξέρετε τί κακὸ μὸς κά-
νατε, ἐκείνη τὴν ἡμέρα! Ἡ.

μουν ἀρελῆς, σὰς τὸ εἶπα. Πήρα στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια
σας, σὰς πίστεψα. Κατόπι, δυὸ περνοῦσαν τὰ χρόνια κατὰ-
λαβᾷ τὴν ἀλήθεια. Πρόσεξα ἀκόμη πὼς δίνετε ἐλάχιστη
σημασία στὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας μου καὶ πολὺ περισ-
σότερη στὴς μεγάλες δεσποινίδες καὶ στὴς ὀραῖες κυρίες.
στὴς ὁποῖες δὲν χαρίζουν δακτυλιδάκια τῶν ἀρραβωνίων,
οὔτε χάρτινα κᾶν, ἀλλὰ καὶ κοφυλακτοῦν ἕνα τους βέμ-
μα, ἕνα τους χαμόγελο, μιὰ λέξη τους στὰ κρυφά... Παρα-
κολούθησα τὴς ἐρωτικές σας κουβεντοῦλες μετὰ τὴς διδῆς Με-
νινῶ—δυὸ χαριτωμένες ἀδελφές, τὴς θυμάστε;—καὶ ζήλευα,
ζήλευα! Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ποτὲ μου, ποιὰν ἀπὸ
τὴς δυὸ ἀγαπούσατε... Προσέχατε καὶ τὴς δυὸ, κομψοτάτες
μετὰ τὸ σμόκιν σας, ὅπως καὶ μετὰ τὴν στρατιωτικὴ στολή,
καὶ δεχόσατε χωρὶς νὰ δειχνάτε προτίμησι τὴς περιποιη-
σις τους. Ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ, ἐμαθὶ νὰ μὴν ἔχω ἐμπι-
στοσύνη στὴς ὑποσχέσεις τῶν ἀντρῶν...

Ἐπακολούθησε σιγὴ. Ὁ κ. ντὲ Περντριέλ κύτταξε κρυ-
φὰ τὴν Τερέζα κι' ἀναρωτιόταν γιὰ ποιὸν λόγο τάλεγα
ὅλα αὐτὰ. Μὰ κάποια δειλία, ἐπιτέλους ρώτησε:

—Καὶ μὸς κρατᾷς κάκια, ἀπὸ τότε;

—Ὁ! ὄχι! ἀποκρίθηκε μετὰ ζωηρότητα ἐκείνη. Καὶ ἀπὸ
δειλῆς, ποὺ σὰς ὑπενθυμίζω τὴν παλαιὰ αὐτὴ ἱστορίαν, ποὺ
βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ. Καὶ μεγαλειότητα ἀκόμη ἀ-
πόδειξις—δὲν ξέρω ἂν πρέπῃ νὰ ὁμολογήσω τὸν σεβασμό
αὐτὸν ποὺ ἔχω γιὰ τὰ περασμένα—ποὺ ἔχω πάντα φυλαγ-
μένον τὸ χάρτινο ἐκεῖνο δακτυλιδάκι ποὺ μὸς δώσατε!

—Ἰδῆς φυλάξε!

—Ναί, μὰζὶ μετὰ τὰ μικροπράγματα, ποὺ μὸς θυμί-
ζουν τὰ πρῶτα μου νεανικά χρόνια... Χτὲς ἀκόμη τὸ εἶδ' α
με συγκίνηση... Καὶ ξέρετε τί ἔλεγα καθὼς τὸ κύτταζα,

Έτσι; Ασφαλώς όχι...

—Πώς να ξέρω, παιδί μου;

—Ε, λοιπόν, να τί έλεγα:

»Αφού υπάρχουν τόσα χρυσά δακτυλίδια που χάνουν τόσο εύκολα την συμβολική σημασία τους, ένα χάρτινο δακτυλίδάκι δεν αποτελεί βέβαια δεσμό για τον άντρα που το χαρίζει. Μπορεί όμως ν' αναγκάσει μια γυναίκα να θυμάται πως υπήρξε κάποτε μικρό κοριτσάκι. Ω! είναι μια θύμηση ολότολα αισθηματική, μια λατρεία στις παλιές γλυκόπικρες αναμνήσεις».

»Κι' έβγαλα το συμπέρασμα:

»Ο δυστυχισμένος σου ο ξάδελφος είναι τώρα ολομόναχος, άρρωστος, ξεχασμένος από τις ωραίες του φιλένδες του καλού παληού καιρού. Πρέπει να πηγαίνει κάπου να τον βλέπεις, να τον διασκεδάσεις, να του προσέξεις και συ τώρα λίγα λουλουδάκια...»

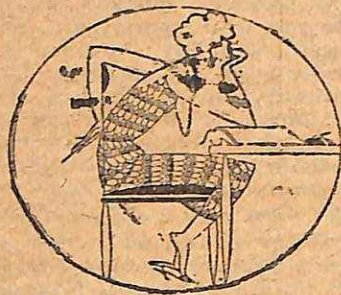
Κι' η Τερέζα άκούμπησε πάνω στα γόνατα του κ. ντέ Περντριέλ τα δροσερά της τριαντάφυλλα.

»Εκλάσαν κατόπιν πολλή ώρα κι' οι δυό τους, μα δεν είπανε πια τίποτε άλλο

Z. ΣΑΙΝΖΙΓ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΑΧΙΝΟΥ



Πολλοί πιστεύουν πως ο άχινος περπατά κινώντας τ' άγκάθια του. Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Ένας έπιστήμων απέδειξε πως το ζώον αυτό της θαλάσσης, όταν θέλει να περπατήσει χρησιμοποιεί τα πόδια του που είναι κρυμμένα μέσα στο σώμα του και που τα ξεδιπλώνει ανάμεσα στα πολυάριθμα άγκάθια του, τα οποία τα κρύβουν.

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΜΗΧΑΝΗ ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΣΠΙΡΤΟΥ

Στη Γερμανία έφευγαν μια μηχανή, μόνο και μόνο για να καταστρέψει τα έγγραφα που δεν χρειάζονται πια. Όλα τα χαρτιά μπαίνουν σ' ένα στόμιο της μηχανής αυτής και βγαίνουν κονιοποιημένα. Γεννάνται όμως τώρα τα έρώτημα: «Γιατί δηλαδή η φασαρία της μηχανής ένω μ' ένα σπέρτο μπορούσε να γίνει ή αυτή δουλειά;» Μυστήριο.

ΤΟ ΡΑΔΙΟ

Μέχρι σήμερα, απ' όλες τις ραδιοπαραγωγές περιφέρειες του κόσμου εξέχθη μόνον μισό κιλό ραδίου. Ξέρετε δε πόσο κοστίζει; Έννεα εκατομμύρια χρυσές δραχμές κατά γραμμάριον.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ...

Το άστεροσκοπείο της Πράγας άνακοινώνει ότι τελευταίως «συνέλαβε» τη... φωνή της Σελήνης.

»Απορείτε μήπως κατά ποιόν τρόπο. Έγινε τό θαύμα αυτό; Άπλούστατα μια άχτιδα της σελήνης έπεσε επάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό μόριο και δια μέσου ενός μηχανήματος μετεδόθη σ' έναν δίσκο απ' τον όποιον άργότερα άπεδόθη δια του ραδιοφώνου. Ο ήχος που προήλθε από τη σελήνη ήταν καθαρός και δξδς ή δε έντασή του άλλαζε βραδέως.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Οι κάτοικοι της Καλλιφορνίας παρακολούθησαν τελευταίως ένα φαινόμενο που παρουσιάζεται μόνο κάθε έπτά χρόνια. Στόν όρμο του Σαντιέγο, ή θάλασσα είχε κοκκινίσει σ' ένα διάστημα σχεδόν πέντε χιλιομέτρων. Πώς έγινε αυτό; Άπλούστατα, στην περιφέρεια εκείνη είχαν συναθροισθί δισεκατομμύρια μικροσκοπικών έρυθρών ζωαρίων. Το φαινόμενο αυτό δεν διαρκεί παρά δέκα περίπου ήμέρες γιατί τα ζωάρια αυτά καταβροχθίζονται από τα ψάρια!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

»Ένας κτίστης ανέβηκε επάνω σ' ένα καμπαναριό για να κάνει μια έπισκευή, αλλά σέ μια στιγμή το πόδι του έξφυγε απ' τη σκαλωσιά και κατακύλησε. Έσώθη ως εκ θαύματος πετών σ' ένα κάρρο γεμάτο από άχυρα που περνούσε εκείθεν τυχαίως. Πέφτοντας όμως παρέσυρε έναν έργά-

τη που βρισκόταν στη δεύτερη σκαλωσιά στο μισό ύψος του καμπαναριού κι' ο όποιος έπεσε στο πλακόστρωτο και σκοτώθηκε.

Ο άδελφός του σκοτωμένου τότε κατήγγειλε τον κτίστη κι' έζήτησε την τιμωρία του και άποζημίωση υπέρ της χήρας και των παιδιών του θύματος.

Το δικαστήριο πρό το όποιου παρετέμφθη ή περίεργη αυτή υπόθεση βρέθηκε ενώπιον πολύ δυσκόλου προβλήματος.

Δέν μπορούσε ν' άρνηθί άποζημίωση στη χήρα του θύματος άλλ' ούτε έπετρέπετο και να τιμωρήσει έναν άνθρωπο που έπαθε άτύχημα. Γι' αυτό λοιπόν εξέδωσε μια πρωτότυπη άπόφαση που θυμίζει εκείνες του Σολομώντος. Ο μνηστής διετάχθη ν' ανεβή στο καμπαναριό κι' απ' εκεί να πηδήσει επάνω στόν κατηγορούμενο ο όποιος αυτή τη φορά θα βρισκόταν στην ίδια ακριβώς θέση που ήταν κι' ο φονευθείς. Μόλις όμως άκουσε την άπόφαση ο μνηστής, τββαλε στα πόδια, δηλών ότι άποσύρει τη μήνυση.

Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ «ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ»



Οι άναγνώσται μας άσφαλώς δε θα έβρουν την έτυμολογία της λέξεως «Αβησσυνία». Κατά ένα Γάλλο σοφό, λοιπόν, προέρχεται από την άραβική λέξη «Χαμπέες» που σημαίνει, πλήθος ή στρατός.

»Η λέξις Αίθιοπία «σημαίνει» χώρα χρωματισμένων ανθρώπων». Οι άρχαιοι άνόμαζαν μ' αυτή τη λέξη όλες τις χώρες που βρίσκονταν γύρω από την Αίγυπτο και που οι κάτοικοί των ήταν όλοι μαύροι. »Η Έλληνική μυθολογία άναφέρει μίαν Άρτέμιδα της Αιθιοπίας, δηλαδή με δέρμα μαύρο.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΛΕΞΙΣ «ΣΝΟΜΠ»

»Ο σνομπισμός, μικρό παληό έλάττωμα των ανθρώπων δέν έσυζητήθη ποτέ τόσο πολύ όπως τώρα τελευταίως. Ο γάλλος συγγραφέας Μαρσέλ Προύστ, άφιέρωσε μάλιστα ολόκληρο βιβλίο για τον σνομπισμό.

Γνωρίζετε λοιπόν ποιά είναι ή έτυμολογία της λέξεως «σνόμπ»;

Προέρχεται από τη συνήθεια που είχαν οι διευθυντά των άγγλικών κολλεγίων, και ίδια εκείνου της Όξφόρδης, κατά τον περασμένο αιώνα, να σημειώνουν, πλαγίως του δνόματος των μοθητών κατωτέρας κοινωνικής τάξεως, οι όποιοι έπιθυμούσαν να εισέλθουν εις τους κύκλους των άριστοκρατών μαθητών τις λατινικές λέξεις «Sine nobilitate» (άνευ ευγενείας) και με την συγκοπήν «S. nob».

»Η λέξη αυτή χρησιμοποιείται προς ένδειξιν εκείνου ο όποιος προσπαθεί να εισέλθω εις ένα περιβάλλον που δέν είναι της θέσεώς του, πράγμα το όποιον αποτελεί το πιο κοινό γνώρισμα του «σνομπισμού».

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΚΛΟΠΗΣ

Νά κι' ένας νέος τρόπος κλοπής. Έφαρμόσθηκε από τσιγγάνες στη Μόσχα. Μπήκαν στο σπίτι ενός γιατρού, για να διή τάχα μια απ' αυτές άρρωστη από επιληψία, κι' άνδ' αυτός έζήτηζε τη δθθεν άρρωστη, οι δυό άλλες έκλεβαν.

ΕΝΤΟΥΡΑΡ ΣΕΛΑΝΤΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια)

Τα πυκνά μαύρα σύγνεφα του πόθου, που του θόλωναν τη σκέψη, άρχισαν άγάλι—άγάλι ν' άραιώνουν, να γίνονται πιο διάφανα.

»Όπως ύστερα από μια τρομερή χειμωνιάτικη μπόρα, ο ούρανός μένει, για κάμποσο, μολυβίς, κι' ο ήλιος άχρός κι' άδύναμος δέν κατορθώνει να διαπεράσει τα σύγνεφα, έτσι κι' ή σκέψη του νεαρού πάστορα έμεινε για κάμποση ώρα μολυβιά.

Οι στιγμές περνούσαν βουβές, βαρείες, πάνω από τα δυό εκείνα πλάσματα που έφλεγε ο ίδιος έρωτας και νοιώθιανε την ίδια ανάγκη του έξαγνισμού.

»Η Ρίτα Κανταλίνι έξακακλούθουσε με άργες, μηχανικές κινήσεις, να ξεφυλλίζει το άσπρο τριαντάφυλλο.

Κάθε πέταλλο που άποσπούσε, το τύλιγε ανάμεσα στα δάχτυλά της, το ζάρωνε και το άφηνε κιτρινασμένο να στροβιλισθ στο πάτωμα.

Τα χείλια της πελιδνά, τρέμανε έλαφρά και το βλέμμα της ήταν στηλωμένο στόν Τόμ Άμστρογγ, που με σκυμμένο το κεφάλι έμοιαζε σά να μη ζούσε.

Κι' όμως, λίγοι άνθρωποι, ζούνε στη ζωή τους, φοβερές στιγμές, σαν κι' αυτές που περνούσε ο Τόμ Άμστρογγ.

Ξαφνικά, όπως συμβαίνει και στόν χειμωνιάτικο ούρανό, ύστερα από την καταιγίδα, την ώρα ακριβώς που δέν το περιμένωμε, μια χλωμή στην άρχή άχτίδα, κατώρρωσε να διαπεράσει κάπου τα μολυβένια σύγνεφα.

Κι' από το μικρό αυτό άνοιγμα, σέ λίγο ο ήλιος φεγγυόβλησε νικητής.

Ξάφνου το φως της αλήθειας, πλημύρισε με μιάς την σκοτισμένη του σκέψη.

»Η καταιγίδα, που λίγο έλειψε να κάνει χέρσο το περίβόλι της ψυχής του, ήταν μακριά πια.

Τα λουλουδία της Άρετής, του Έλέους και της Γαλήνης, που είχαν γυρίσει στο χρώμα κάτω από τη μπόρα του πάθους, καταυασμένα από το φως της Αλήθειας, άναστηλώθηκαν πιο φανταχτερά, με πιο ζωηρά χρώματα, με τις σταγόνες της βροχής μπριγιάντια στα ωραιότατα πέταλά τους.

Ο άνθρωπος, που κηπούρευε τόσα χρόνια με ύπομονη και πίστη μέσα στην ψυχή του δέν καταστράφηκε.

Μια καινούργια άνθιση, πιο λαμπρή, πιο πλατειά, τον ώμορφαινε πάλι.

Ο Τόμ Άμστρογγ άνασήκωσε το κεφάλι του.

»Η ματιά του, που ήταν, χωρίς να βλέπει, καρφωμένη στο πάτωμα, δέν ήταν πια θολή όταν την άτένισε.

Δέ φεγγόταν από την κόκκινη σατανική φλόγα, που την έκανε τόσο άποκρουστική, πριν από λίγο.

»Η Ρίτα Κανταλίνι, έτοιμη ν' άψηφήσει εκείνη την κόκκινη σατανική φλόγα, όταν είδε τον Τόμ Άμστρογγ να σηκώνη το κεφάλι του, ανεζήτησε τη ματιά του.

Κι' όταν τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, παρητήρησε άμέσως την άλλαγή.

Μά δέν ήταν μονάχα το βλέμμα του άλλαγμένο. Όλόκληρη ή στάση του είχε αλλάξει!

Τα χέρια του, που είχαν μπηχτεί σαν άρπάγια στο στήθος του, είχαν πέσει βαρυά στα πλευρά του.

Τα συσπασμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του γαλήνεψαν.

Τα χείλια του, που για μια στιγμή γυρτά στις άκρες του είχαν δώσει μια έκφριση πόνου χαμογελοσαν τώρα, ένα χαμόγελο περισσότερο κι' από ανθρώπινο, ένα χαμόγελο σαν κι' εκείνα που ζωγραφίζανε οι μεγάλοι καλλιτέχνες της Άναγεννήσεως στα πρόσωπα των αγγέλων.

»Ετσι ή Ρίτα Κανταλίνι μάντεψε με μιάς την αλήθεια. Τό πρόσωπό της αντίφγγισε τη χαρά που πλημύρισε την ψυχή της.

Συγκινημένη, πρόσεξε κι' άκουσε τους χτύπους της καρδιάς της, που έπαλλε κανονικά.

»Η έλαφρη ζαλάδα, που ένοιωσε την πρώτη στιγμή, μόλις άνακάλυψε την άλλαγή στη στάση του Τόμ Άμστρογγ διασκεδάστηκε.

—Τα δάχτυλά της τρέμανε ακόμα έλαφρά, τόσο έλαφρά όμως.

»Άφησε το κοτσάκι του άσπρο τριαντάφυλλου, που μαδούσε, να πέση κατά γής και είπε:

—Εύχαριστώ Τόμ! Τώρα ξαναγίνετε ο Τόμ που γνώρισα, ο Τόμ που έμαθα ν' άγαπώ...

Κατέβασε τα μάτια και πρόσθεσε:

—...και να σέβωμαι!

»Η φωνή της δέν έτρεμε.

»Ο Τόμ Άμστρογγ την κυττούσε άκίνητος.

»Ηθελε να πη κάτι, να δώσει μίαν άπάντηση, μα δέν εύρισκε τις λέξεις.

Φοβόταν ακόμα μήπως ή φωνή του άντηχήσει παράτονα.

Ξαφνικά, ένοιωσε τα πόδια του να τρέμουνε σπασμωδικά.

»Άκούμπησε σέ μια έταζέρα

και σιγά—σιγά, πιάνοντας τα έπιπλα για να μη φανή το παραπάτημά του, διευθύνθηκε προς το τραπέζάκι, όπου βρίσκονταν το άνοστολισμένο άγαλματάκι της Μαντόνας.

»Εκεί, σάμπως να έλειψε με μιάς το πάτωμα κάτω από τα πόδια του, έπεσε γονατιστός και προσευχήθηκε.

Το άγαλματάκι της Μαντόνας δέν ήταν εκείνη τη στιγμή, το είδωλο του Καθολικού δόγματος, που δέν ήταν το δικό του δόγμα.

»Ήταν το σύμβολο της Πίστης του Ένός μόνου Θεού, του Θεού του Έλέους.

Και ο άγγλικανός πάστορας, άφησε την ψυχή του να ύψωθί σέ προσευχή προς τη μητέρα Έκείνου που έδίδανε την Άγάπη και την Συγγνώμη.

Λίγα βήματα μακριά του, ή Ρίτα Κανταλίνι με τα χέρια ύψωμένα σέ δέηση έωνε την προσευχή της στην προσευχή του.

Μια μακρινή καμπάνα άκούστηκε μέσα στη νύχτα.

Το τρέμολο του μπρούτζου, που καλούσε για τη μεσονύχτια λειτουργία τους πιστούς, ήφρε τα φτερά του νύχιου παγερού ανέμου και σκορπίστηκε πάνω από την κοιμισμένη πολιτεία.

Τα χιλιάδες άσημένα άστέρια, σπιθίρσανε σά ματάκια, που άνοιγοκλείνουν στο πρωτοξύπνι.

Την ήσυχία που έπακούλθηκε το μακρινό καμπάνισμα την δέκοψαν σέ λίγο οι ψαλμωδίες.

»Απόμακρες στην άρχή, κιντοζύγωναν σιγά—σιγά.

Οι «λιτανείες των φτωχών» που σχηματίζοντουσαν σέ κάθε συνοικία είχαν ένωθί στην άρχή του κεντρικού δρόμου

που περνούσε μπρός από το ξενοδοχείο της Κανταλίνι σε μια μεγάλη λιτανεία που διευθυνόταν προς την εκκλησία. Όσο πήγαιναν, οι ψαλμωδίες γινόντουσαν πιο καθαρές. Τά λόγια, τραγουδιόμενα από τόσα στόματα, έφθαναν καθαρά ως το δωμάτιο όπου ο νεαρός πάστορας κι' η άμυρτώλη θεατρίνα προσευχόντουσαν πλάι-πλάι.

«Αφες, αφες, συγχώρησον, ό Θεός, τα πειραστώματα τα ήμων, τα έκούσια και τα άκούσια, τα έργα και τα λόγια, τα έν γνώσει και άγνοία, τα έν νυκτί και έν ήμέρα, τα κατά νοούν και διάνοιαν...»

Η Ρίτα Κανταλίνι, που άκουσε πρώτη την ψαλμωδία, κατέβασε τα ύψωμένα σε δέηση χέρια και τα σταύρωσε εδλαβικά στο στήθος της.

Στά μισοκλεισμένα ματοκλάδια της θρόμπιζαν δυό δάκρυα, που έφεγγαν, σά διαμάντια, στη φλόγα των ροδόχρωμων κεριών.

Ο νεαρός πάστορας, που άκουσε τα ίδια λόγια που προσευχόταν, να ψαλμωδούνται, ένοιωσε μια δυνατή ταραχή.

Σηκώθηκε σαν ύπνωτισμένος. Τά χείλη του άνοιγόκλειναν τρεμιστά κι' ή γλώσσα του άρθρωσε τραυλιστά.

—Περνάει ή λιτανεία. Σε λίγο θάναι στην εκκλησία. Πρέπει να με βρουνε νονατισμένο μπροστά στο βωμό.

Η Ρίτα Κανταλίνι έκαλε ένα καταφατικό κίνημα κι' ύστερα, σά να μην είχε πιά τη δύναμη να τό ανασήκωση, άφησε τό κεφάλι της γυρμένο στο δεξιό της ώμο.

Με τό κεφάλι γυρμένο, τά ξέπλεκα μαλλιά της ριγμένα προς τό δεξιό πλευρό, ήταν ή ζωντανή εικόνα της καρτερίας.

Σάν ήχώ επανέλαβε με βαθεία, μά άσθενική, φωνή, τά τελευταία του λόγια:

—Ναι Τόμ. Πρέπει να σάς βρουνε νονατισμένο μπροστά στο βωμό.

Ο Τόμ Άμστρογγ πιάνοντας πάλι τά επιπλα, με τά μάτια κόκκινα από τά πύρινα δάκρυα, που είχε χύσει, τα πεινός, διευθύνθηκε, σιγά-σιγά, προς την πόρτα.

Τότε ή στάση της Ρίτας Κανταλίνι άλλαξε με μιάς. Ξρθώθηκε σ' όλο της τό ύψος.

Η εσώτερη χαρά για τη διπλή νίκη που κέρδισε κατευνάζοντας τό δικό της πόθο και ξαναφέροντας τον για μιά στιγμή παραπλανημέο από την έπι αγή της σάρκας νεαρό πάστορα, στον ίσιο δρόμο, άστραποβόλησε στο προσώπó της.

Μιά κραυγή θριάμβου ξέφυγε από τά χείλη της.

—Θεέ μου, σ' εύχαριστώ. Άς είναι εύλογημένο τό όνομά σου!

Ο Τόμ Άμστρογγ είχε πιάσει τό πόμολο της πόρτας. Χωρίς να γυρίση να την κυττάξη, με φωή, που δεν πα-

ράλλαζε από τό τρέμολο μιάς χαμηλής νότας βιολοντσέλλου, μίλησε:

—Συχωρέστε με Ρίτα. Πρέπει να φύγω. Οι ένορίτες μου πηγαίνουν στην εκκλησία ψέλλοντας. Δεν πρέπει να με περιμένουν. Συχωρήστε με.

Γύρισε τό πόμολο και μισάνοιξε την πόρτα.

Ετοιμος να βγή, στάθηκε πάλι.

—Ρίτα, είπε ρίχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα στη γυναίκα που αγάπησε τόσο, όσο να φθάση ως τό βάραθρο της άμαρτίας, «στάθηκε ανάξιος σ'ες. Συχωρέστε μου μιά στιγμή άδυναμία, που λίγο έλειψε να γίνη ή καταστροφή και των δυό μας. Μη μου κρατήσετε κακία. Χάρης σ' εσάς ξαναβρήκα την εύθειαν όδόν.

Ο Θεός άς σάς ανταποδώσει πολλαπλή τη γαλήνη που μου δώσατε. Χαίρετε Ρίτα.

Και πέρνοντας ξαφνικά μιάν απόφαση, σά να φοβότανε μήπως μετανοιώσει, άνοιξε με δύναμη, διάπλατα

την πόρτα, βγήκε γοργά και την έκλεισε.

Γδούπησε ή πόρτα βαρεία κα' ως έκλεινε. Κι' ο γδούπος αυτός ήμίζε τό κλείσιμο της πόρτας μιάς φυλακής, που δεν πρόκειται να ξανανοιξη, τό στέριωμα μιάς ταφόπλακας.

Η Ρίτα Κανταλίνι ένοιωσε τον άπόηχον αυτού του γδούπου να πολλαπλασιάζεται μέσα στην καρδιά της.

Η χαρά, που τη μεταμόρφωσε ολόκληρη οβύστηκε με μιάς.

Ο φόβος ής μοναξιάς αντίλαλρήθηκε στα μάτια της. Τ' άκροδάχτυλά της άρχισαν να τρέμουν.

Αδύναμη πιά να σταθή όρθια, σωριάστηκε μπροστά σ' ό αγαλματάκι της Μαντόνας και με φωνή που δεν είχε τίποτα τό ανθρώπινο, άρχισε να ψέλλει άσυναρτητες φράσεις παρμένες από τούς χαιρετισμούς της Παρθένου:

«Ρόδον τό Άμάραντον... Γέφουρα με τά γούσα από γής εις ούρανόν... Σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρο νιφέλης... Τών άμαρτωλών καταφύγιον...»

Κι' ένδ ή κοσμοξάκουστη θεατρίνα, ταπεινωμένη, ζητούσε παρηγοριά στη μοναξιά της, ή λιτανεία των πιστών προσπερνούσε.

Η μυριόστομη ψαλμωδία μάκραινε και έσβυσε σιγά-σιγά.

Η νυχτερινή καμπάνα που κλούσε για τη λειτουργία έξακολουθούσε τό γλυκό-γλυκό καμπάνισμά της, σαν ύπόσχεση μιάς αόλης που έρχεται, σαν έπικήδειος μιάς νύχτας που τελειώνει.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πνήντα χρόνια άργότερα...

Ο άναγνώστης που χάρηκε κι' έκλαψε μαζί με τά κύρια πρόσωπα της έρωτικής μας ιστορίας, άς μιάς άκολουθήση λίγο ακόμα.

Θά ξαναγυρίσωμε στο άπείριτο γραφείο του Έπισκόπου, πιά, της Νέας Υόρκης, Τόμ Άμστρογγ, στο γραφείο, που τον είχαμε άφισει, στο τέλος του προλόγου.

Θά τον ξαναβρούμε στην ίδια θέση, μαζί με τον έγγονό του, τό Χάρρυ.

Ερωτεύμένος μ' όλη τη δύναμη των λουλουδισμένων εικοσιτριών του χρόνων, ο Χάρρυ, τό βράδυ εκείνο της παραμονής πρωτοχρονιάς, άφού πρώτα έβαλε την άδελφή του, τη χαριτωμένη ξανθομαλλούσα Σούζη, να μεσιτέψη στο «Σεβασμιώτατο παπού», ήρθε κι' αυτοπροσώπως να του ζητήσει την άδεια για να νυμφευθή την αγαπημένη του, μιά θεατρινούλα.

Ο Έπίσκοπος, μόλις έμαθε πώς ή αγαπημένη του έγγονοῦ του ήταν θεατρινούλα, προσπάθησε στην άρχή να τον άποτρέψη από τό γάμο αυτό, αλλά συνάντησε μιά πεισματική άρνηση από μέρος του. Τότε, συγκινημένος, άνοιξε μιά παλιά καυσίτινα κι' έβγαλε από μέσα ένα μετα-

ξωτό γυναικείο μαντηλάκι ένα μαραμένο μπουκετάκι άσπρους μενεξέδες κι' ένα τετραδίο, όπου βρισκόταν ιστορημένο τό μοναδικό ρομάντζο της ζωής του και τό έδωσε στο Χάρρυ να τό διαβάση.

Οι εύγενικές άναγνώστριες κι' οι καλοπροαίρετοι άναγνώστες, παρακοιμήσανε μαζί με τον έρωτευμένο έγγονο του Έπισκόπου, τό ρομάντζο των εικοσιπέντε χρόνων του αιδεσιμωτάτου Τόμ Άμστρογγ, με την κοσμοξάκουστη τραγουδιότητα της όπερας, Ρίτα Κανταλίνι.

Ενώσω ο Χάρρυ διάβαζε φωτισμένος από την αντίφωγή για τό τζίκιό του, τα κιτρινασμένα φύλλα του τετραδίου, ο γέρος Έπίσκοπος με τη ματιά καρφωμένη στην ίδια φλόγα που έφεγγε τον έγγονό του, για να διαβάση τις ξεθωριασμένες γραμμές, που ιστορούσαν τούς παλμούς, της πρώτης του αγάπης, γυριός στην πολυθρόνα του, όνειροπολούσε. (Στό επόμενο τέλο)

«Απέραντή μου ή λύπη»

φίλε, διπλοθεμέλιωτο θά μείνη τό καλύβι, που ξεκαλοκαιρέψαμε και που άγιασμένο κρύβει την ξεγνοιασιά, που μου έλειπε, τό γέλιο, που μου λείπει

Δός μου τό χέρι, φίλε

κι' άφησε, φίλε, τη φωνή χαράς να πάρη τόνο για χάρη μου, για δυό στιγμές, την έγνοια και τον πόνο να κοιμηθούν στο πέλαγο τ' άντικρινό μας στείλε.

Κι' έλα να πάρουμε μαζί τη δημοσιά, που βγάζει σ' άκρόγυαλο, που στοργικά τη σκέψη μου έχει ζώσει, για να χαρῶ, στερνή φορά, τούς δυό, που μ' έχουν νοιώσει:

έσένα και τ' αγιάζι...

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΕΚΡΗ ΑΠ' ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΜΠΩ

Ο Ζάκ Λουμιέ, άνατρίχιασε σύγκορμος, βλέποντας την Άλ' Αλ'ις Περσινιώ να διασκελίζει άθόρυβα τό κατώφλι του δωματίου του και να προχωρή προς αυτόν άνάμαλλη, τα-ραγμένη, με μιά χλωμάδα θανάτου στο ώραιο της προσώπο.

Αδυνατώντας να κρύψη την ταραχή του, με τά μάτια όρθανοίχτα άπ' την έκπληξη, άνασηκώθη άπ' τό κάθισμά του και πρόφερε:

—Σ' έδω; στη Μασσαλία; πώς, πότε;

Παρά την προσπάθειά του να φανή ήρεμος, τά χείλη του σιγότερεαν και τά λόγια έβγαιναν άπ' αυτά μπερδεμένα.

Με την Άλ'ις, πριν δυό άκριβώς χρόνια τώρα, όταν πρωτοπήγε στη Χαβαί, είχε συνδεθή άπ' την πρώτη μέρα που γνωρίσθηκαν, μ' έναν τρελλό, σφοδρόν έρωτα, που κράτησε μέχρι την ήμέρα που ξανάφυγε για την Μασσαλία—έδω και τέσσερες μήνες μόλις—δίνοντας της την ύπόσχεση πώς θά γύριζε σε δυό μήνες να την παντρευθή.

Κόρη γάλλου άποίκου και μιάς Ιθαγενούς ή Άλ'ις, είχε όλη τη χάρη και την εύγένεια των χαρακτηριστικών της

γαλλικής φυλής, μά γεννημένη κάτω άπ' τον θερμόν ήλιο του τροπικού, έ-

χε πάρει κι' όλη τη φλόγα που κλείνει ή ψυχή των Ιθαγείων, τον άτίθασσο χαρακτήρα τους, τη βιαστικότητα που τούς διακρίνει σε όλα.

Είχε αγαπήσει έτσι τον Ζάκ, μ' όλο τό είναι της και του είχε όρκισθή πως άν κάποτε την έγκατέλιπε, θά τον εύρισκε όπου δήποτε κι' άν κρυβότανε, για να έκδικηθή για την έγκατάλειψή της...Κι' αυτός δεν ύπελόγισε αυτή της την άπειλή.

—Δέ βαρύνεσαι, είπε όταν βρέθηκε μακριά της και ή οίκογένεια μιάς όμορφης και νόστιμης νέας τούκανε πρόταση γάμου. Την Άλ'ις θά συλλογιέμαι τώρα ή τό συμφέρον μου; Γιατί να φυτοζωώ μαζί της στη Χαβαί, ως λεγιστής ένός έμπορου κακάου και να μ' έζω άφέντης στην πόλη αυτή; του φωτός!

Ετσι, έπαψε να γράφη στη χθεσινή φίλη του, έδέχθη την πρόταση και τώρα έτοιμαζότανε για την τέλεση του γάμου. Και να που, πάνω στις παραμονές της ολοκληρώσεως της εύτυχίας του όπως νόμιζε, που έμφανίζονταν έμπρός του έ-

κείνη, την ύπαρξη της όποιας είχε πάλει να ύπολογίζει όλό-τελα, που την είχε ξεχάσει τελείως.

—Τι την είχε φέρε δίωος εκεί; σκέφθηκε με ταχύτητα άστροφής, μόλις την είδε. Η νοσταλγία των φιλιών και των χιρίδιών του, ή δίψα των άγκαλιασμάτων του, ή ή' πραγματοποίηση των άπειλών της; Είχε μάθει—άλλά πώς; πότε;—τούς άραβδώνες του, ή άνήσυχη για τη σιωπή του, έφοβήθη μην άρρωσταίψωσιν κι' ήρθε να δη; την είχε φέρε ή διαίσθηση της έγκαταλείψεως ή ή έπίγνωσή της; Και—δ,τι δήποτε κι' άν συνέβαινε—πώς θ' άντιμετώπιζε την παρουσία της; Επού ήταν ένας άφάνταστος κίνδυνος για τό ώραιο άδριο στο δ-ποίο άπέβλεπε με τόση έμπιστοσύνη;

—Δέ βλέπω να σ' ένθουσιάζη ή παρουσία μου, είπε ή νέα σαρκαστικά. Γιατί αυτό Ζάκ; Δεν μου είχες όρκισθή αιώνια άφοσίωση και αγάπη; Δεν είχες τάξει να με κάνης παντο-τεινό ταίρι σου;

—Μά, Άλ'ις, έγώ...

Δεν τον άφησε να τελειώση. Πέταξε τό καπέλλο της σε μιά πολυθρόνα κι' έτσι, πιό θελκτική με την παράδοξη φόρε-

σιά της, έπροχώρησε μ' ένα χαμόγελο πόνου στα χλωμά χείλη της λέγοντας:

—Δεν έπρεπε να έκπλήττεσαι, φίλε μου. Δεν στο είχα πη: «Αν δώ πώς μ' έγκαταλείψεις θά σε βρώ και στην άκρη της γής... Τήρησα τό λόγο μου. Ήρθα να σε κρατήσω δικό μου ή να...»

Μιά φρικίαση πέρασε όλο τό σώμα του Ζάκ. Στά μάτια της όμορφης μιγάδας είχε διαβάσει, πριν ακόμα εκείνη περατώση τη φράση της, τό σκοπό της: «Η θά τον κέρδιζε ή θά τον σκότωνε. Έπρεπε λοιπόν να προσέξη, να προσέξη πολύ. Μιά παρακινδυνευμένη του λέξη, μιά φρασούλα διφορούμενη, μπορούσε να την κάνη να έκτελέση τούς σκοπούς της. Ποιός ξέρε άν στην τσέπη του φουστανιού της δεν είχε κρυμμένο ένα μαχαίρι ή ένα περιστροφό;

—Άλ'ις, της είπε, κάνοντας τη φωνή του όσο μπορούσε τρυφερότερη, δεν ήταν άνάγκη να κάνης ένα τόσο μακρινό ταξίδι άφού θά ρχόμουνα... Μιά ξαφνική άρρώστεια...

Ένα παράτονο, στριγγό, σαρκαστικό γέλιο, που ξέφυγε άπ' τά χείλη της νέας γυναίκας τον έκανε ν' άφήση τη φρά-

ση του άτελείωτη...

—Παντρεμένος, θάρ-χόσουν Ζάκ; έπρόφερε ή Άλ'ις τέλος. Νόμισες πώς δέ θά μάθω—είναι τόση ή άπόσταση—τό τι σχε-δισέζεις έδώ!... Ξέχασες όμως τον φίλο σου, τον Πώλ Άλτινιάκ.

Η μορφή του Ζάκ έγινε χλωμότερη κι' άπ' την όψη του φεγγαριού σε νύχτα καταχνιασμένη. Κάθε έλπίδα τώρα να την ξεγελάση, έξέλιπε. Ο Πώλ Άλτινιάκ, που από καιρό γλυκοκυττούσε την Άλ'ις, που έμαθε πως ενό του την ξελογιάση αυτός, της άποκάλυψε την άλλη της που έμαθε γιατί ήταν με άδεια στη Μασσαλία με την έλπίδα πώς τό πείσμα, ή άνάγκη της άντιδράσεως θά ώθούσε την κοπέλλα στην άγκάλη του, ενώ συνέβη τό αντίθετο.

—Λοιπόν; Δεν τό δια-

ψεύδεις, έτσι είναι; έκοψε τούς συλλογισμούς του ή νέα.

Ο Ζάκ σήκωσε τό κεφάλι περήφανα, άποφασισμένος τώ-ρα για όλα... Έφόσον δεν χωρούσε ύπεκφυγή, έπρεπε ν' άντιμετώπιση την κατάσταση άντρίκια...

—Έκανε τις σκέψεις αυτές πολύ γοργά κι' άπάντησε.

—Ε, λοιπόν; ναι... Είσαι μιά φτωχή κοπέλλα Άλ'ις και έγώ ένας μικρούπάλληλος. Η ζωή που θά κάναμε θά ήταν άνιαρή και για τούς δυό κι' έτσι, μιά μέρα...

—Αυτό δεν μπορούσες να τό σκεφθής πριν με κάνης δική σου Ζάκ;

—Ο άντρας δεν είναι ύποχρεωμένος να σκέπτεται τίπο-τε στον έρωτα. Η γυναίκα πρέπει να προσέχη τις συνέπειες...

Η όψη της κοπέλλας από χλωμή βάρφηκε καταπόφυρη και τά μάτια της πέταξαν ήφλόςες. «Όστόσο πρόφερε με σταθερή φωνή.

—Και για τό παιδί που ή ένωσή μας θά φέρη σ'όν κόσμο έσύ δεν έχεις εύθύνη;

Ο Ζάκ γέλασε σαρκαστικά.

—Υστερα από τέσσερες μήνες που λείπω μου μιλās για...

Δεν πρόφτασε ν' άποσώση τό χέρι της στο άνοιγμα του κορ-σάζ της και σε λίγο μιά τριγωνική λάμα μαχαίριού, άντα-νακλούσε σ' άτάαλι της, τις όχτίδες του ήλιου, που περ-νώντας άπ' τις μισόγυρτες γρύλλιες του παραθυριού, φωτι-ζαν άμυδρά τό δωμάτιο, καθώς στρέφονταν στο στήθος

του νέου.
Προετοιμασμένος εκείνος, έκανε ένα βήμα λοξά κι' άρταξε τον καρπό του χεριού της. Μιά δραματική πάλη ξετυλίχθηκε τότε γοργά στο μικρό εκείνο δωμάτιο, στην προσπάθεια του νέου να τήν άποπλιν, στην απόφαση εκείνης να έκδικηθή. Σε λίγο, ο Ζάκ, είχεν έπικρατήση, με μικρές άμυχές μόνον στην παλάμη, στην όποια τώρα έσφιγγε το μαχαίρι της...
Με μια χειρονομία συγκαταβάσεως τότε, το πέταξε σε μιάν άκρη του δωματίου και δείχνοντας στη νέα την πόρτα, ψιθύρισε :
—Φύγε όσο άθόρυβα ήρθες και γύρισε στην πατρίδα σου. "Ο,τι έκανες στο συγχωρώ... Δε σε παραδίνω στην άστυνομία...
—Για να μη μάθω εκείνη τις σχέσεις μας; κι' έδω άνα-δρος αϊ; είπε ή "Αλς, χωρίς να κινηθή άπ' τη θέση της.
—Θά φύγης; Ούρλιασεν εκείνος.
—"Όχι πριν σου πω, πως ο θάνατος ο άργός και τυραννικός θάνατος κυκλοφορεί μέσ' τις φλέβες σου. Το μαχαίρι μου ήταν δηλητηριασμένο... "Υστερ' από τέσσερις ώρες άρχίζει ή ένέργεια... "Εχω το αντίδοτο στο βαπόρι... φεύγει στις δύο άκριβώς, δηλαδή ύστερα από τρεις ώρες.. Πηγαίνω και θά σε καρτερώ...
Και πριν εκείνος να προλάβη να συνέλθη άπ' την κατάντηξη που του προκάλεσαν τα λόγια της, εκείνη άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε γοργότερη κι' άπ' τον άνεμο...

Στην πρόμνη ενός βαποριού, που λικνίζεται μεγαλόπρεπο στα νερά του λιμανιού της Μασσαλίας, μία νέα κοπέλλα με την ύψη χλωμή και τα μάτια βουρκωμένα,

"Ο Τζιολίντι, ο όποιος έ χρημάτισε επανειλημμένως πρωθυπουργός της "Ιταλίας, δεν είχε καμιά κλίση προς την έξωτερική πολιτική.

—Είναι, έλεγε, αναγκαίον κκόν, το όποιον όμως δεν πρέπει να καλλι-εργούμε.

"Αγνοών τελείως την γεωγραφίαν, έλεγεν, ύπαινισσόμενος τον Λούδ Τζώρτζ:

—"Εγώ και ο πρωθυπουργός της "Αγγλίας είχαμε τον ίδιο διδάσκαλο στην γεωγραφία.

Μιά μέρα, δεχόμενος το νέο πρε-οβευτή της Βουλγαρίας, του είπε:

—Τά έθνη μας πρέπει να είναι πάν-τοτε φίλια, διότι βρέχονται υπό της αότης θαλάσσης.

"Ο Μαρέτ, δούξ του Μπασάνο, ο-πήρξε διευθυντής του Πολιτικού Γραφεί-ου του Ναπολέοντος, όταν ο Βοναπάρ-της ήτο Πρώτος "Υπατος και διετήρι-σε κατόπιν την θέσιν του αότην και όταν ο Ναπολέων έγινε αυτοκράτωρ, διότι ήτο πολύ πιστός και έχέμυθος. "Αλλ' ο Ναπολέων ήτο αόστηρότατος εις τους υπό τας άμέσους διαιαγάς του εργαζομένους και είχε τόσο με-τό αόστηρό του ύπος τρομοκρατήση τον Μαρέτ, και με τον τρόπον με τον όποιον του άμείλει ώστε ο δυστυχής δούξ έπαθε έκ καρδιακού νοσήματος. "Ενας γέρων Ιατρός του δουκός, ο δό-κτωρ Πορτάλ, κατάρθωσε να άνακα-λύψη τον λόγον της ασθενείας του και του είπε :

—Φίλε μου, θά πάθης καμιά μέρα από συγκοπή εάν' δεν καταφύγης εις το φάρμακον, του όποιου Ιδού ή συν-



ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ταγή: "Οσάκις εδρίσκεσαι άπέναντι του αυτοκράτορος να επαναλαμβάνης εις τον νούν σου την έξής φράση : «Σε γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια».

"Ο δούξ ήκολούθησε την συμβου-λήν και άνέκτησε την ύγείαν του.



"Ο "Ιρβιγκ, διάσημος "Αγγλος ήθο-ποιός του παρελθόντος αιδώνος, άκου-γε μία μέρα εις τη σκηνή ένα νεαρό ήθοποιό, όστις έξήτη να συμπεριλη-φθή εις τον θιασόν του.

"Όταν ή δοκιμή έτελείωσε, ο "Ιρ-βιγκ είπε εις τον δοκιμαζόμενον.

— Καλά, καλά. Μου υπενθυμίζεις τον φίλον μου ήθοποιόν Μάθιους.

"Η χαρά του νεαρού ήθοποιού ήτο άπερίγραπτος. "Ο Μάθιους έθεωρείτο έφάμιλλος του "Ιρβιγκ.

—Σας εύχαριστώ ! Σας εύχαριστώ! άπάντησε μη εδρίσκων λέξεις να τον εύχαριστήση ο νεαρός ήθοποιός.

—Δεν υπάρχει λόγος να με εύχα-ριστήτε. Σας επαναλαμβάνω ότι μου υπενθυμίζετε τον Μάθιους.

Και μετά μικράν διακοπήν:

—"Εχετε το ίδιον άνάστημα και πιστεύω την ίδιαν περιφέρειαν λαι-μού.

Μιά μέρα, ο Πάπας Λέων ο ΙΓ' έ-δέχθη τον διευθυντήν του παρισινού «Χρόνου», όστις του άμείλησε και επί της πολιτικής καταστάσεως στη Γαλ-λία. "Ο δημοσιογράφος συνεχάρη τον Πάπα, διότι οι γάλλοι καθολικοί, κα-

στέκει ώρες άκίνητη σαν άγαλμα, άτενίζοντας επίμονα προς την παραλία...

Κάθε τόσο, τα χλωμά χείλη της, κινούνται σπασμωδικά για να προφέρουν μία μόνο, την ίδια πάντα, φράση :

—"Ακόμα! Προτιμά να πεθάνω, λοιπόν, για χατήρι της ; Τέλος, το πλοίο άφήνει τον τελευταίο δεξυ σφυριγμό, ο βόμβος των μηχανών του γίνεται έντονώτερος και σε λίγο ή τρόπικς του άρχίζει ν' αβλακώνη τα νερά...

—"Αλλοίμονο, ψιθυρίζει τώρα, με βαθύτατο σπαραγμό ή χλωμή νέα... Τώρα πιά είναι χαμένος... Τίποτε δεν μπορεί να του χαρίση τη ζωή...

Στα λόγια αυτά τα δάκρυα σταλάζουν ακράτητα στα χλωμά μάγουλά της και οι λυγμοί όγκώνουν τα στήθη της... Το κορμί της άναταράσσεται κι' ή σκέψη της γίνεται πιο θολή. Το πλοίο άπομακρύνεται όλοένα, τώρα ή ξερά μόλις διαγράφεται στον όρίζοντα...

—Μα σαν εκείνος λείπει, ξαναψιθύρισε, γιατί να λήσω έγώ; Τι μ' άφελι ή ζωή χωρίς την άγάπη του, που ήταν ή μονιδική χαρά της ζωής μου;

Με μια γρήγορη κίνηση άνοιξε τη μικρή τσαντίτσα της την έψαξε νευρικά. Έβγαλε άπ' αυτή ένα μπουκαλάκι με ένα μαύρο υγρό και τώφερε στα χείλη της.

—Το αντίδοτο αυτό, που θά ήταν ή σωτηρία εκείνου, άς γίνη τώρα ο δικός μου θάνατος!.. μурμουρίζει κι' άδει-αζει το περιεχόμενο στο στόμα της...

Σε λίγο οι επιβάτες του πλοίου, έβλεπαν την "Αλς Περσινιώ—γιατί αυτή ήταν ή χλωμή νέα—να σωριάζεται στο κατάστρωμα νεκρή, ενώ τα χείλη της άνοιγόκλειναν σ' ένα ψιθύρισμα που μαντευότανε εύκολα.

—Ζάκ... "Αγαπημένε μου Ζάκ... ΛΟΥΙ' ΒΕΡΝΕ'ΙΓ

τόπιν οδηγών του Βατικα-νού, προσεχώρησαν εις την Δημοκρατίαν.

—Γνωρίζω καλά τη Γαλλία είπε ο δημοσιογράφος, και γνωρίζω ότι εί-ναι δημοκρατική μέχρι μυελού όστέ-ων. "Η μοναρχία εις την Γαλλία δεν έτελείωσε μόνο αλλά απέθανε.

—Το γνωρίζω κι' έγώ αυτό, είπεν ο Πάπας, και δια τούτο συνέστησα εις τους καθολικούς να προσχωρή-σουν ειλικρινώς εις την Δημοκρατίαν. Κατά τους μακρούς αιδώνας της Ιστο-ρίας της ή "Εκκλησία δεν συνεδέθη με κανένα πτώμα, έξαιρέσει ενός και μό-νου:Αυτού που βλέπετε επί του Σταυ-ρού !

"Ο "Ανατόλ Φράνς, λίγες μέρες με-τά την έγγραφή του στο σοσιαλιστικό κόμμα, έγευματίζε μετά του βουλευ-τού Μπιγνώ, ο όποιος του είπε:

—Δεν νομίζετε, ότι αυτές οι ντά-λιες που στολίζουν το τραπέζι μας είναι ωραιότερες από τά άνθη, με τά όποια έσυνήθιζαν να στολίζουν τά τραπέζια, όταν είμαστε νέοι;

"Ο Φράνς με μεγάλην σοβαρότητα άπάντησε:

—"Αγαπητέ μου δικηγόρε, γνωρίζε-τε ότι ένεγράφη εις το σοσιαλιστι-κόν κόμμα. "Επιτρέψατέ μου λοιπόν, πριν είπω τη γνώμη μου να ζητήσω να με πληροφορήσετε τι σκέπτονται οι διευθύνοντες το κόμμα μου δια να μη διαφωνήσω προς αυτούς.

Μιά μέρα ρώτησαν τον Ντυβερνοά πως πρέπει να έκλέγωμεν τους φίλους μας.

—"Εκλέγετε πάντοτε πτωχοτέρους από σάς, διότι ή εύτυχία δεν είναι παρά μία σύγκρισις.





ΓΚΡΕΤΑ ΚΑΡΜΠΟ



MATZ EBANZ



ΕΣΘΕΡ ΡΑΛΣΤΟΝ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ ΟΨΗ

«Ο όμφαλός της γής. Η πόλις τοῦ φωτός, της χαράς και τοῦ ἔρωτος. Ἡ πόλις θαῦμα!»

Μ' αὐτές τις ἐγκωμιαστικές ἀναφωνήσεις, περιέγραφαν τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, τὸ κοσμοξακουσμένο Παρίσι, ὅσοι ξένοι τὴν ἐπισκέφθησαν. Καὶ τὰ λόγια αὐτά, μαζί με τὴν γνώση ὅτι κάθε τι κομψὸ κι' ὠραίο: ὡς ὄψασμα, κόσμημα, μπιμπλό, φόρεμα, ποὺ βλέπαμε καὶ θαυμάζαμε στὰ καταστήματα, προήρχετο ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔκαναν ὅλους νὰ τὸ πλάθουμε στὴ φαντασία μας σὰν κάτι ἰδανικῶς ὠραίο, εὐγενικό, τέλειο...

Δυστυχῶς, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥραία εἰκόνα, ἔρχεται νὰ τὴν σκιάσει, νὰ τὴν ἀμαυρώσει μὲ μιὰ ἀνταπόκρισή του ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Νάθαν Μπέτλεϋ.

Ὅταν ἡ νύκτα ἀπλώνει τὴ σκιά της.

«Κατηγοροῦν —γράφει στὴν ἐφημερίδα του ὁ Μπέτλεϋ— τὴ Νέα Ὠόρκη ὡς πόλιν τῶν γκάγκστερς, τοῦ ὑποκόσμου καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἀποκαλοῦν τὸ Παρίσι, πόλιν τοῦ φωτός, τῆς εὐγενείας, τοῦ γέλοιου.

Ἄλλοι μὲν. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἔτσι. Ὅταν κανεὶς θελήσει νὰ δῇ τὸ Παρίσι ἀνεπηρέαστα καὶ ἀπροκατάληπτα, θὰ εἶδῃ ὅτι τὰ φῶτα δὲν λάμπουν ἐκθαμβωτικὰ παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ὅτι, ἀν' ἐκεῖ ὅπου τὸ φῶς λάμπει καὶ συναρπάζει ἢ μελωδία τῆς μουσικῆς, περιφέρονται ἀγλαόμορφα, ἀγγελικά, ἀν' θέλετε, ὄντια, ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἀπλοῦται μοιραίως ἡ σκιά, ἔρπουν οἱ ἀσπάλακες καὶ οἱ ὄφεις τοῦ ἐγκλήματος... Ἔτσι, ἐὰν ἡ Νέα Ὠόρκη ἔχει τοὺς γκάγκστερς της, ἔχει καὶ τὸ Παρίσι τοὺς ἀπάχηδες του. Ὅποιος ἀμφισβᾷ δὲν ἔχει παρὰ νὰ με ἀκολουθήσει εἰς ἓνα μακρινόν, ὀλίγον κινδυνώδη ἴσως, ἀλλὰ πολὺ διαφωτιστικόν περίπατον, τὴν ὥρα ποὺ ἡ νύκτα ἀπλώνει τὴ βαθεῖά της σκιά, ἐκεῖ ποὺ δὲν φθάνουν τὰ φῶτα τῶν βουλευμάτων καὶ ὅπου ἡ γαλήνη ἀντικαθιστᾷ τὸν θόρυβον τῆς μουσικῆς...

Τὰ ἐγκληματικὰ καταγῶγια

Ἡ ὥρα εἶναι δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Σιγὰ σιγὰ ἡ κίνησις ἐπὶ τῶν γεφυρῶν τοῦ Σηκουάνα ἀραιώνει. Εἰς τὰ παρόχθια κέντρα τὰ φῶτα λιγοστεύουν ὀλοέν, καὶ ἡ λικνιστικὴ μουσικὴ τῆς τζάζ ἢ τῶν τσιγγάνικων βιολιών, δὲν ἀκούεται πλέον.

Μ' ἓνα... φίλο, ποὺ ἔχω ὑποχρεώσει μὲ μερικὰ δολλάρια καὶ ποὺ συνδέεται ἀρκετὰ μὲ τὸν ὑπόκοσμο, κατεβαίνουμε σὲ μιὰ γέφυρα, ποὺ στὸ βάθος της, ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν νερῶν, λικνίζονται ἐλαφρὰ στενόμακρες βάρκες, στὸ βάθος τῶν περισσότερων ἀπὸ τις ὁποῖες ἀναμένει κρυμμένος ἓνας ἀπάχης...

— Ἀναμένει; θὰ ἐρωτήσετε. Ἀλλὰ τί ἀναμένει λοιπόν; Ἐπάνω στὴ γέφυρα, σὲ μιὰ τῆς γωνιάς, συσπειρωμένος караβοκεῖ ὁ βοηθός, ὁ μσθητευόμενος ἀπάχης, τὸ τσιράκι τοῦ «φτασμένου κακοποιοῦ». Δασκαλεμένος καλὰ, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν καθυστερημένο ταλαντοῦχο διαβάτη, ἀπὸ τὸν ἀπελπισμένο ναυαγὸ τῆς ζωῆς ποὺ πηγαίνει ν' αὐτοκτονήσῃ, ἢ νὰ βρῇ τόπο νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴ γέφυρα, περιμένει νὰ βρῇ τὸ «θῦμα». Μόλις λοιπὸν τὸ διακρίνει, θὰ γλυστρήσῃ σὰ σκιά ὑπὸ τὴν γέφυρα καὶ θὰ εἰδοποιήσῃ.

Οἱ ἀπάχηδες

Ἀθόρυβα τότε, μὲ εὐκινῆσιαν αἰλούρου, ὁ ἀπάχης θὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ βάρκα του, θ' ἀναρριχηθῇ στὴ γέφυρα καὶ, πατώντας στὶς μύτες τῶν λαστιχένιων τοῦ παπουτσιῶν, θ' ἀκολουθήσῃ τὸ ἀνύποπτο θῦμα. Μόλις τὸ φθάσῃ, θὰ βγάλῃ τὸ μακρὸ, κόκκινο μαντῆλι, ποὺ σκερτσόζικα ἔχει δέσει γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του, θὰ φιμώσῃ μ' αὐτὸ τὸ θῦμα καὶ ταχύτατα, βάζοντάς



του στὴ μέση τὸ γόνατο θὰ τὸ ἀνατρέψῃ. Μὲ ταχύτητα τότε ποὺ καταπλήσσει, πατώντας του μὲ τὰ γόνατα τὸ στήθος ὥστε νὰ τὸ κρατῇ

ἀνίκανο ν' ἀμυνθῇ καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸ τσιράκι του, θὰ τὸ γυμνώσῃ παντὸς πολυτίμου καὶ θὰ σπεύσῃ, πρὶν τὸ θῦμα συνέλθῃ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξη, ν' ἀπομακρυνθῇ. Κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως καὶ ἀν' πρὸ πάντων τὸ θῦμα ἀνιταξῇ ἀμυνα, θὰ τὸ μαχαίρωσῃ καὶ θὰ τὸ τινάξῃ στὸν ποταμὸ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκβράσῃ τὸ πτώμα του πολὺ ἀργότερα, ποῖος ξέρει ποῦ...

Ὅπως λοιπὸν βλέπετε, οἱ ἀπάχηδες χύνουν ὄχι λίγο αἷμα, πολλές φορές γιὰ φύλλου πηδημα μάλιστα, ἐνῶ οἱ γκάγκστερς τὸ κάνουν μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Νυκτερινὰ ὄργια

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς τὸ Παρίσι, δὲν περιβάλλεται ἀπὸ ὀνιγώτερον βόρβορον. Σὲ ὀρισμένα κέντρα καὶ πολλές φορές ὑπὸ τὰ δμματα τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων, διεξάγονται ὄργια, ποὺ ἐὰν κατανόμαζε κανεὶς, θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐρυθράσῃ καὶ ἡ τυπογραφικὴ μελάνη.

Ἀρκεῖ νὰ μπορῇ νὰ πληρώσῃ ὁ ξένος 200—300 φράγκα καὶ θὰ βρῇ μεσίτας τῆς σαρκὸς ἀνήκοντας εἰς ὅλας τὰς φυλὰς τῆς γῆς, περιφερομένους εἰς τὴν «Ρὺ ντέ λά παί» καὶ ὅλα τὰ βουλεβάρτα καὶ προκαλοῦντας νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ «Palais de Volupté» τὸ Μεγαρον τῆς ἡδονῆς, ὅπου βλέπῃ κανεὶς ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ καὶ ὁ νοῦς τοῦ πλέον ἐκφύλου ἀνθρώπου.

Τὸ ἄντρον τῶν κοκαῖνομανῶν

Ἐκτὸς τούτου ὅμως, διὰ τοὺς ἀριστοκράτας τῶν Παρισίων καὶ τοὺς πλουσίους ξένους ποὺ διψοῦν γιὰ περιπέτειες καὶ ποὺ ἀργὰ τὴν νύκτα ἀλλάσσουν τὸ μεγαλοπρεπὲς φρόκο μὲ τὴν ἀπάχικη στολή, ὑπάρχουν πλείστα κέντρα διὰ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς ὄργια, ζῶντες μιὰ διπλὴ ὑπόστασις. Στὸ Μπουλβάρ Σεμπαστοπόλ ἐπὶ παραδείγματι, ὑπάρχει σ' ἓνα σημεῖο του μιὰ μικρὴ πορ-

τούλα, βαλμένη κατὰ τέτοιο τρόπο καὶ χρωματισμένη ἔτσι ποὺ κι' ὁ πῶς καλὸς ἐμπειροτέχνης θὰ μπορούσε ν' ἀπατηθῇ καὶ νὰ πιστέψῃ ὅτι πρόκειται περὶ τοίχου. Ἐν τούτοις στίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγει καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μακρὸ ἐλικοειδὲς διάδρομο φθάει κανεὶς σ' ἓνα ἀμφιθέατρο. Τὰ καθίσματα, οἱ τοῖχοι, τὸ δάπεδον καὶ ἡ ὀροφὴ τοῦ ἀμφιθεάτρου αὐτοῦ εἶναι βαμμένα κατὰμαυρα. Ἐπίσης εἶναι ντυμένοι μὲ μαῦρο κρέπ καὶ οἱ γλόμπι τοῦ ἡλεκτρικῶν ποὺ τὸ φωτίζουν.

Ἐδῶ, οἱ θαυμασταὶ τῶν διαφόρων ναρκωτικῶν, σερβίρονται ἀπὸ μαυροφορεμένους ὑπηρετές τὸ ναρκωτικὸ ποὺ προτιμοῦν καὶ ἔπειτα, ὅταν ἔλθουν στὸ κέφι, ἐπιβιβάζονται σὲ σεξουαλικά ὄργια ποῦ, φυσικά, ὁ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας σεβασμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ περιγράψωμεν.

Ἀντίδοτα

Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τοξικομανεῖς καταλαμβάνονται ἀπὸ μανίαν, διὰ νὰ μὴ ἐκσπάσουν ἐναντίον τῶν ὁμοίων παθῶν τῶν, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀμφιθεάτρου ὑπάρχουν γόψινα τερατώδη ἀγάλματα, σὲ στάσεις εἰρωνικές καὶ προκλητικὰ ἀπειλητικές, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν οἱ τοξικομανεῖς φθάνουν εἰς τὸ ζενὶθ τῆς ἐξαψέως τῶν, νὰ στρέφουν κατ' αὐτῶν τὴν μανίαν τῶν, καὶ τοὺς ἐπιτίθενται καὶ νὰ τὰ θραύουν μετὰ...

Καταλήγων ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, λέγει ὅτι, διὰ τὸν ξένον, ὅλοι εἶναι ληστὰς στὸ Παρίσι: ἀπὸ τοὺς πράκτορας πληροφοριῶν ὡς τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἐφημεριδοπώλας καὶ τις θελκτικὰς μιντινετοῦλες, ποὺ γελαστέα δέχονται νὰ σουπάρουν μαζί τους, διὰ νὰ φάν... ὀλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου τῶν.

Ἀσφαλῶς ὁμῶς τὰ παραλείπει ὁ Ἀμερικανὸς ἱουνά-δελφος.



ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΑΤΕΣ

-Τίποτε στη ζωή δεν είναι πιο άστατο απ' τα αισθήματα των ανθρώπων. Άλλάζουν όπως ο καιρός, έρχονται και παρέρχονται, σαν τις εποχές του έτους... Όσοι πιστεύουν τ' αντίθετο, θάρρη μια μέρα να μετανοιώσουν πικρά, ίσως μάλιστα και να πληρώσουν με τη ζωή τους αυτή την ανόητη πίστη τους.

Μ' αυτά τα λόγια μ' απάντησε ο φίλος μου Τζώρτζ Μπάρτελεμ, όταν μια μέρα του ανακοίνωσα την απόφασή μου να παντρευτώ με μια χαριτωμένη μικρούλα, που γνώρισα κι' αγάπησα τυχαία σε μια φιλική συγκέντρωση, και που μόλις όρκισθη αιώνια λατρεία.

— Όστε θα; να πής πώς δεν πρέπει να παντρευτώ Τζώρτζ; τόν έρώτησα.

— Κάθε άλλο, μ' απάντησε. Μπορείς να παντρευτής, και το συντομώτερο μάλιστα, και σοι εύχομαι να είσαι αγαπημένος με τη γυναικούλα σου, κι' ευτυχισμένος ως την ύστερη στιγμή της ζωής σου...

— Μά τότε, γιατί όλη ή ιερεμιάς για την αστάθεια των ανθρώπινων αισθημάτων;

— Άλλο το ένα κι' άλλο το άλλο. 'Η υπόδειξες αυτή είναι για τήν αποφυγή της απογοητεύσεως που μοιραία θα κλονίση την ψυχή σου, στην περίπτωση της διαφύσεως των ελπίδων σου στην απόλυτη πίστη της ευτυχισμένης μικρής που διάλεξες για σύζυγό σου... Άν την αντίληψη που σοι ανέπτυξα από πάνω την είχε υπ' όψει έγκαιρα ο φίλος μας Άντονου Γκρήμαν, δεν εά τον έθρηνούσαμε τώρα νεκρό...

Πάνιασα και ρώτησα.

— Πέθανε ο Άντονου; Πώς; πότε;

— Πρώ μιάς μόλις ώρας. Θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος φαινομενικά, μά θεληματικά στην πραγματικότητα.

— Όμολογώ πώς δεν σε καταλαβαίνω... Ήταν τόσο ευτυχισμένος ο Άντονου; Είχε μια γυναικούλα που τόν...

— Επρόδινε από τόν τρίτο μήνα του γάμου τους...

— Είσαι άπαίσιος Μπάρτελεμ. 'Η λαίδη Ντόροθυ Γκρήμαν ήταν υπόδειγμα...

— Υποκρισίας και έπιτηδεύσεως. Μιά σιχαμένη κάμπια με μυριόποδα πεταλούδας φτερά. Ένας δαίμονας με μορφή άγγέλου...

— Μπάρτελεμ, είσαι άπαίσιος; δεν μιλούν έτσι...

— Για μια νεκρή, γιατί ο άποθανών δεδικαίωται! αυτό δε θέλεις να πής;

Νά μια καινούργια έκπληξη, που δεν περίμενα. Ό ανθρωπος αυτός, με τα πρόωρα άσπρισμένα μαλλιά και τόν αινιγματικό χαμόγελο στά χείλη, που περνούσε τη ζωή του στο μεγαλόπρεπο πύργο του έντελως μόνος, χωρίς νάχη σκοπό να παντρευτή ποτέ, πράγμα που κανε τον γέρο πατέρα του να πεθάνει με τόν παράπονο πώς τόνομάτους δεν θάδαιωνιζόταν, μούδινε μιά ένδηση τόσο σοβαρή, λέξη πρὸς λέξη, όπως στάλα—στάλα δίνουν στον άρρωστο ένα φάρμακο δραστηκό...

— Πέθανε λοιπόν κι' ή λαίδη Γκρήμαν;

— Ναι, αφού ήταν στο ίδιο αυτοκίνητο με τόν άντρα της.

Έσκυψα τόν κεφάλι ζαλισμένος, σά νάχα δεχθί βαρύτατο χτύπημα. Άπ' τη θολωμένη σκέψη μου, περνούσαν τώρα, α. θελά μου, όλες οι φάσεις του είδυλλίου των νεκρών φίλων μου.

Ό Άντονου, ένας ωραιότατος νέος, με δίπλωμα νομικής, ήταν μοναχογιός, και φυσικά μοναδικός κληρονόμος του σέρ Γκρέγκορυ Γκρήμαν, άλλους διοικητού της Κύπρου και τελευταία αντιβασιλέως των Ίνδιων. Ήταν έτσι ένας απ' τούς πιο περιζήτητους γαμπρούς του Λονδίνου, που φιλοδοξούσαν να κατακτήσουν τή ωραιότερα κορίτσια της άριστοκρατίας, που όλοι οι γονείς έπωθαλμιούσαν να κάνουν γαμπρό.

Ό Ντόροθυ, δεν ήταν παρά μιά απλή καμαριερούλα στο πατρικό σπίτι του Άντονου, που τόν σάχηνευτι-

κή όμορφιά της και τη σατανική έξυπνάδα της, δεν είχε κανένα άλλο προσόν... Μά αυτό, αλήθεια, δεν παίζει ρόλο στον έρωτα. Τό βέβαιον είναι τούτο: ότι ο Άντονου, που έλειψε για σπουδές στη Γαλλία και τη Γερμανία, ένα αρκετό διάστημα, ένοιωσε τήν καρδιά του σκλαβωμένη απ' τή θέλησή της, μόλις τήν αντίκρισε. Τής μίλησε, τή βρήκε πρόθυμη να συνδεθί μαζί του και μιά μέρα, άνάμεσα απ' τή φυλλάδα των άνθισμένων τριανταφυλλιών του πάρκου του πατρικού πύργου του Άντονου, έωναν τή χείλη τους, σέ θερμό φίλημα κι' άλλαζαν τούς δρκους της άμοιβαίας πίστεως κι' αγάπης.

Εγώ, που υπήρξα ο στενότερος φίλος του Άντονου, εγώ, μόνον μπορούσα να ξέρω πώς βάσανα, πόσα έμπόδια, άν τιμετώπιζε ο άτυχος φίλος μου για να πετύχη να φθάσει στην ένωσή τους. Νύχτες όλόκληρες πέρασε άγρυπνος από στενοχώρια, ύστερα από βίαιες σκηνές ποθε με τόν πατέρα του, κι' έχυσε άφθονα δάκρυα ως πού να τόν συγκινήσει... Ήρθε καιρός, που έφτασε στην απόφαση να σκοτωθί, γιατί έβλεπε άνυπερβλητά τή έμπόδια που τόν χώριζαν από κείνη και μόνον ύστερα από μιά άπόπειρα να δηλητηριασθί, υπεχώρησε ο γέρο λόρδος μπρός στο φόβο να ξεκληρισθί, ή γενιά του κι' ίκέτεψε τήν αυτού Μεγαλειότητα, με δάκρυα στά μάτια, να δώση τήν άδεια...

Πώς μπορούσε, λοιπόν, εκείνη ν' άψηφήσηδες εκείνες τίς θυσίες, όλην τήν άφοσίωση που τής έδειχνε στά τρία χρόνια τώρα ποδχαν παντρεμένοι, ώστε όχι ν' άποφασίση, μά και να διανοηθί έστω να τόν προδώσει.

Ό φίλος μου μ' άπέσπασε απ' τούς συλλογισμούς αυτούς, ρωτώντας με...

— Σοι κάνει κατάπληξη αϊ;

— Υστερ' από τόσες θυσίες που είχε κάνει πρὸς χάρη της...

— Υστερ' απ' τήν άφοσίωση πρὸ πάντων που τοδδειχνε, ύστε-

ρα απ' τίς τόσες σκηνές ζηλοτυπίας που τούκανε, όταν από στοιχειώδη ευγένεια άπλως κοπιαιεντάριζε μιά ώραία νέα.

Ό Μπάρτελεμ άναστένανε βαθεία κι' απάντησε.

— Γι' αυτό σοι λέω ότι ήταν τόν άκρον άωτον της υποκρισίας και τής έπιτηδεύσεως. Γιατί ή γυναίκα αυτή, που απ' τήν άφάνεια ύψωσε στην έκτίμηση της άνώτερης τάξεως τόν Λονδίνου, ή γυναίκα που περιέβαλε με τόση στοργή και που έτεινε πώς τόν λατρεύει, τόν άπατούσε με τόν χυδαίτερο δρόμο, απ' τόν τρίτο μήνα του γάμου τους με ένα καμοριέρη του Άντονου... Μ' ένα πρόσωπο που δεν μπορούσε να τόν φαντασθί κανείς...

Εμείνα άποσβολωμένος μπρός σ' αυτή τήν άποκάλυψη, τόσο, που για ένα διάστημα δεν μπόρεσα ν' άρθρώσω λέξη.

Τέλος, μετά μακρά σιγή πρόφερε.

— Άν είναι δυνατόν αυτό...

Άντι άπαντήσεως ο Μπάρτελεμ έβαλε τόν χέρι στην τσέπη, έβγαλε απ' αυτή ένα γράμμα, τ' άνοιξε και μού δι-άβασε:

«Αγαπητέ Μπάρτελεμ,

» Δεν έχω στον κόσμον αυτό κανέναν άλλο τόσο στενό φίλο έξω από σένα και τόν Έρρικ Λίντμαν, που τώρα λείπει. Έτσι, θά μού συγχωρήσης τήν άνάθεση τής εκτελέσεως των τελευταίων μου έπιθυμιών, τήν έξιμολόγηση του πόνου που με σύρει στον τάφο και τή φροντίδα τής άποσιωπήσεως τής έκρήξεως σκανδάλου γύρω απ' τόνόμά μου, στην περίπτωση που δε θά τή κατάφερα να εκτελέσω καλά τίς προθέσεις μου...

Ξέρω πώς τόν γράμμα μου αυτό, θά σοι προκαλέση τάπληξη. Ήμουν τιτλοϋχος, πλούσιος, είχα μιά πεντάμορφη γυναικούλα, που λάτρευα και που όλοι τή νομίζανε—και πρώτος εγώ—άφοσιωμένη [σε]μένα. Με θεωρούσατε έτσι, ε-

τυχισμένο, άξιομακάριστο... Και ήμουν πραγματικά ως προχθές τόν βράδυ, που μιά τυχαία άποκάλυψη, ήρθε να συντρίψη τήν εύτυχία μου, να διαψεύσει τίς ελπίδες και τή δεινρά μου... Έκείνη, που απ' τήν άφάνεια ύψωσε στα άνώτερα κοινωνικά στρώματα, εκείνη που λάτρευα και πίστευα πώς μ' αγαπούσε, με πρόδινε με τόν έλεεινότερο τρόπο... από τόν τρίτο μήνα του γάμου μας...

Α, είναι αδύνατο φίλε μου να φαντασθίς τόν σπαραγμό, που έσχίσε τήν καρδιά μου και σάλεψε τίς φρένες μου στ' αντίκρουσμα τής Ντόροθυ στην άγκαλιά του καμαριέρη μου Έντου...

Τρελλός από ζήλεια τότε, ώρμησα έναντίον τους, έπιασα τόν Έντου απ' τόν λαιμό, που θέλησε να μού άντισταθί και τόν έπνιξα... Έκείνη σύρθηκε στά πόδια μου, ζητώντας μου συγγνώμη... Με τή σαδδιστική δίψα τότε να μάθω κάθε λεπτομέρεια του ένόχου δεσμού των, τής ύποσέθηκα να μή τή θξω, αν έσώπαίνε και να τή συγχωρήσω. Θά έξαφανίζαμε τόν πτώμα τόν Έντου και θά φεύγαμε ένα διάστημα στο έξωτερικό, ώστε να ήρεμήσουμε.

Έδέχθηκε κι' είχε τόν θράσος νά μ' άγκαλιάσει και να με φιλήσει... Και να τί μού είπε, γι' αυτό τους τόν δεσμό.

— Εμένα μ' αγαπούσε και με σεβότανε. Μά ο Έντου, που ήταν ένας καλοκαυμμένος έφηβος, μ' άγαλματένιο κορμί, τής έξυπνησε άνίκητους σαρκικούς πόθους, έναντίον των όποιων δεν μπορούσε ν' άντισταθί. Και τού παρεδόθη... Από τότε, κάθε βράδυ, τήν ώρα που εγώ έφευγα για τή λέσχη, έμεινε μαζί του, μή πιστεύοντας πώς θά προδινότανε...

Εσείς, που έξερετε, αγαπητέ φίλε, πόσο τήν αγαπούσα, μπορείτε να νοιώσετε τήν ήθική μου κατάπτωση στην άποκάλυψη αυτή... Νά τήν χωρισθώ, μού ήταν αδύνατο... Νά ζήσω μαζί της, τδβρυσκα άποτροπιαστικό. Κι' ο θάνατος, ήρθε στή σκέψη μου, σαν ή μόνη λύση.

Νύχτα, μόνος, κατέβασα τόν πτώμα τόν Έντου και τδβαψα στο ύπόγειο... Τό πρωί, θά κλείσω τόν πύργο και θά φύ-

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΓΕΦΥΡΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Άν συμβή να πάτε στη Φραγκφούρτη, θά ίδίητε σε μιά καμάρα του ποταμού Μάιν ένα μεγάλο σταυρό και από πάνω του ένα χρυσό πεινιό. Συμβολίζει μιά σατανική παράδοση.

Ό Δήμος, κάποτε, είχε άναθέσει σε άποιον έργολάβο να φτιάξη εκεί γεφύρι και να τόν παραδώση τήν παραμονή του Νέου έτους, άλλως θά πλήρωνε πρόστιμο, που γνώριζεν εκ των προτέρων ότι ήτο αδύνατον, να καταβάλη...

Όταν έφθασαν τή Χριστούγεννα, ο έργολάβος Ρόμπαρντ, έκατάλαβε ότι ήτο αδύνατον να τελειώση έμπροθέμως τόν γεφύρι.

Τήν παραμονή κλεισθηκε στο γραφείο του και έβυθίσθη σε σκέψεις. Τι να κάμη; Έφοβήθη ότι θά πέθαινε τήν ίδια νύχτα από τή στενοχώρια του.

Άρχισε τότε να πίνη άσυναίσθητα κρασί του Ρήνου. Ήταν μεσάνυχτα, ώρα, δηλαδή, που συμβαίνουν όλα τή ύπερφυσικά. Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθη έμπρός του ένας μεσκόπος άνθρωπος με πολύ γλυκεία φυσιογνωμία.

— Με κάθε εύτυχία ο νέος χρόνος, τού είπε.

— Σ' εύχαριστώ, άλλα τι έπιθυμείτε;

— Νά σάς προτείνω έναν εύκολο τρόπο να βγίητε από τή στενοχώρια για τόν γεφύρι.

— Κοροϊδεύεις, βέβαια! είπεν ο έργολάβος. Τό πράγμα είναι αδύνατον πλέον εκτός αν είσθε ο Σατανάς ο ίδιος!

— Και, αν είμαι, σάς βλάπτει;

— Καθόλου μάλιστα! Πρέπει έως τόν πρωί να μού τελειώσης τόν γεφύρι. Και ζήτησέ μου, τι κι' αν θέλης.

— Ά! μικρά πράγματα! άπεκρίθη ο Σατανάς. Νάμou δηλώσετε έγγράφως ότι μετά δέκα χρόνια, θά μού παραδώσετε τήν ψυχή σας.

— Αυτό δεν γίνεται!

— Τότε, δέχομαι τίς ψυχές των οί κείνων σας...

— Ούτε! ούτε! άνεφώνησεν ο Ρόμπαρντ.

— Επί τέλους, είπεν ο Σατανάς, έστω, δέχομαι να πάρω τήν πρώτη ψυχή που θά περάση από τόν γεφύρι.

— Αυτό τόν δέχομαι! Και εύχομαι μάλιστα να περάση μαζί ολόκληρος ο καταραμένος αυτός Δήμος από τόν γεφύρι!

Υπόγραψε τόν συμφωνητικό όχι με μελάνι, αλλά με τόν ιδίον του τόν αίμα.

Ό Σατανάς έφυγε, και τόν πρωί, κατάπληκτοι οί κάτοικοι τής Φραγκφούρτης είδαν τόν γεφύρι καθ' όλα έτοιμο... Έξω φρενών ο έργολάβος έσπευσε ν' αναγγείλη όσα τού συνέβησαν τήν νύχτα... Τούς υπέδειξε δε να φέρουν έναν πεινιό και να τόν βάλουν να περάση, πρώτος τόν γεφύρι, διά να έξαπατηθί ο Σατανάς.

Ό Σατανάς έσωργίσθη, έκομμάτιασε τόν πεινιό και συνεκλόνησε, τόν γεφύρι, ώστε να τού μείνι μιά μονάχα καμάρα γερή. Έτσι, έστήθη εκεί έπάνω εις άνάμνησιν ένας πεινιός χρυσός.

V. WORMS

Ό κυρία — Τό πρώτο που μού χρειάζεται άπαραιτήτως είναι ένα καινούργιο γουναρικό.

Ό σύζυγος. — Έχεις αυτό τόν ώραίο...

— Αυτήν τήν ρενάρ άρζαντέ; Τήν φορώ τώρα τέσσερα χρόνια.

— Έν τούτοις ή άλεπού τήν φορούσε εις όλον τήν τόν βίον χωρίς να σκεφθί να τήν αλλάξή ποτέ.

Ό σύζυγος. — Έχεις αυτό τόν ώραίο...

— Αυτήν τήν ρενάρ άρζαντέ; Τήν φορώ τώρα τέσσερα χρόνια.

— Έν τούτοις ή άλεπού τήν φορούσε εις όλον τήν τόν βίον χωρίς να σκεφθί να τήν αλλάξή ποτέ.

Ό σύζυγος. — Έχεις αυτό τόν ώραίο...

— Αυτήν τήν ρενάρ άρζαντέ; Τήν φορώ τώρα τέσσερα χρόνια.

— Έν τούτοις ή άλεπού τήν φορούσε εις όλον τήν τόν βίον χωρίς να σκεφθί να τήν αλλάξή ποτέ.

Ό σύζυγος. — Έχεις αυτό τόν ώραίο...

— Αυτήν τήν ρενάρ άρζαντέ; Τήν φορώ τώρα τέσσερα χρόνια.

— Έν τούτοις ή άλεπού τήν φορούσε εις όλον τήν τόν βίον χωρίς να σκεφθί να τήν αλλάξή ποτέ.

Ό σύζυγος. — Έχεις αυτό τόν ώραίο...

— Αυτήν τήν ρενάρ άρζαντέ; Τήν φορώ τώρα τέσσερα χρόνια.

Ό Θανάσης βλέπων τόν Μιστόκλη με έπίδεσμο στο πρόσωπο.

— Τι συμβαίνει; Τι έπαθες; ρωτά.

— Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα!

— Πώς, σύγκρουσες;

— Όχι. Μιά διαφορά γνώμων με τόν σωφέ ενός ταξί.

— Τόν βλέπεις τόν άνθρωπον αυτόν εκεί; Είναι ένας ήλιος.

— Σώπα! Δεν ξέρεις ότι είνε πρωταθλητής τής πάλης;

— Τό ξέρω. Άλλα εγώ είμαι πρωταθλητής εις τόν δρόμον των 400 μέτρων.

— Κούταξε πώς μάς κούτάζει εκείνη ή γρή άστρίγγλα.

— Είναι ή γυναίκα μου.

— Συγγνώμη! Συγγνώμη!

— Τίποτε. Τό λάθος είναι δικό μου!

Ό ψυχίατρος. — Υπάρχουν άλλαι περιπτώσεις παραφροσύνης εις τήν οικογένειάν σας;

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.

— Ναι, γιατρέ. Μιά κόρη μου άρνήθη να παντρευθί ένα κύριον όπως πρέπει, πεινιότα έτώνκαιμέ εισόδημα πεινιότα χιλιάδων δραχμών τόν μήνα, για να παντρευθί ένα υπάλληλον των δύο χιλιάδων δραχμών.



ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

ΤΟΥ

ARZEN LOUPEN
TOY
MAURICE
LEBLANCγι' αυτό το
απροσδόκητο
γεγονός. Ή-
ταν φανερό
δεν έπίστεψεπώς ούτε για ένα δευτερόλεπτο
στήν ήττο του Λουπέν.— Τι θα γίνει τώρα; έψιθύρισε ή Άλε-
ξάνδρα, ενώ ο Βίκτωρ άφώπλιζε τόν Λουπέν.
Τι θα τόν κάνετε;— Πώς; Μά θα τόν παραδώσω στην άστυ-
νομία. Σ' ένα τέταρτο της ώρας θα χη τις χειρο-
πέδες.— Δεν θα τόν κάνετε αυτό. Αφήστε τον να φύγ-
ει. Σας παρακαλώ.— Με παρακαλείτε γι' αυτόν τόν άνθρωπο
κι' όχι για τόν έαυτό σας;— Δεν γυρεύω τίποτε για μένα. Κά-
νετέ με ό,τι θέλετε...Είπε αυτά τά λόγια με μιá ήσυχία
παράξενη για μιá γυναίκα, που έ-
δω κα' λίγες στιγμές έτρεμε από
φόβο.— Φευγάτε! της είπεν ο
Βίκτωρ, φευγάτε γρήγορα, πριν
έλθουν οι προϊστάμενοί μου.

— Όχι! Όλη ή διαγωγή

σας μου δείχνει ότι ένεργείτε

δπως σεις θέλετε, στο περιθώριο της άστυνομίας και έναν-
τίον της μάλιστα, αν αυτό σας φαίνεται συμφερότερο, Σώ-
στε τόν Άντώνη Μπρεσσάν, άλλοιώς μένω...— Τόν αγαπάτε λοιπόν; ρώτησε νευριασμένος ο Βίκτωρ.
— Δεν πρόκειται περί αυτού. Σώστε τον, διαφορετικά
μένω.— Έ, λοιπόν, τόσο το χειρότερο για σας. Άλλά δεν ή
πάρχει δύναμις στον κόσμο, Ικανή να μ' αναγκάσει να τόν
σώσω. Με άκούτε; Έπί ένα μήνα δεν εργάζομαι παρά γι'
αυτό. Όλη μου ή ύπαρξη ήταν άφοσιωμένη στο να τόν ά-
ποκαλύψω και να τόν συλλάβω. Μίσος; πιθανόν. Άλλά
και έσχάτη περιφρόνηση γι' αυτόν. Και θα σας είπω γιατί.

— Έπιασε τό κεφάλι της γυναίκος και έξακολούθησε.

— Μη με κυττάζετε, μη μ' έρωτάτε με τή άπληστη μάτια
σας. Αυτόν πρέπει να κυττάζετε, τόν άνδρα που αγαπάτε.
Κυττάτε που κατάντησε! Ένας Λουπέν έπρεπε να έχει άλλη
δύση! Ένας Λουπέν δεν θ' άφηνώτανε να γελαστή σαν ένα
παιδάκι! Δυό ώρες τώρα, ενώ έγω του μεταδίδω τόν φόβο,
και τόν μανουβράρω σύμφωνα με τή σχέδιά μου, αυτός τι
κάνει; Κυττάτε τον πως βογγάει. Άλλ', ο Λουπέν, ο πραγ-
ματικός Λουπέν δεν θα δεχότανε να νικηθή. Πιστεύετε ότι
ο άνθρωπος αυτός έχει τό μεγαλείο που του άποδίδετε;
Πώς μπορέσατε να είσθε τυφλή;— Τι θέλετε να είπτε; Άν άπατήθηκα, πείτε τό μου.
Ποιός είναι;

— Ό Άντώνης Μπρεσσάν.

Και ο Άντώνης Μπρεσσάν ποιός είναι;

— Είναι ο Άντώνης Μπρεσσάν, τίποτε παραπάνω! Ένας
κλέφτης όνόματος και προσωνυμίας. Πήρε τό όνομα του
Λουπέν για να σας καταπλήξει..., να σας έπιβληθή...

Κατακόκκινη από ντροπή, ή Άλεξάνδρα έψιθύρισε.

— Είναι δυνατόν; Είσατε βέβαιοι;

— Γυρίστε να τόν ίδείτε και θα πείσθετε και μόνη σας.

Έκείνη δεν έγύρισε τό κεφάλι της. Άντελαμβάνετο τήν
πραγματικότητα.— Πηγαίνετε! της είπεν ο Βίκτωρ. Οι άνθρωποι του
Μπρεσσάν σας γνωρίζουν και θα σας αφήσουν να περάσετε.
Εάν όχι, τότε ή σκάλα βρίσκεται στην διαθεσή σας!— Προτιμώ να περιμένω. Μά πρέπει να σας είπω ότι οι
άνθρωποι του Μπρεσσάν είναι ζωα. Όταν έλθουν οι άστυνο-
μικοί, θα μπορούσε να γίνει συμπλοκή. Και δεν πρέπει... όχι
αίματα...Ο Βίκτωρ έκύτταξε τόν Μπρεσσάν που φαινόταν άνίκα-
νος για κάθε προσπάθεια. Έπειτα άνοιξε τήν πόρτα, έτρε-
ξε προς τό διάδρομο και έσφύριξε. Ένας από τούς τρεις
άνδρες έτρεξε.— Φευγάτε άμέσως, ή άστυνομία! τούς είπε. Και όταν
φύγετε μην κλείσετε τήν πόρτα του κήπου.Ξαναγύρισε στο γραφείο. Ο Μπρεσσάν δεν είχε κινη-
θή. Η Άλεξάνδρα δεν τούρριξε ούτε μιá ματιά, σαν να ήταν
δυό ξένοι.Θόρυβος μοτοσυκλέτας άκούστηκε. Έπειτα ένα αυτο-
κίνητο έσταμάτησε. Ένα δεύτερο κάτω στο βουλεβάρτο.
Σέ λίγο φωνές στο ισόγειο. Έπειτα σιγή. Ο Βίκτωρ είπε.
— Ο Γκωτιέ και οι άνδρες του μπήκαν στα δωμάτια.
Έλευθερώνουν τούς φύλακες και τόν Έλληνα.Τή στιγμή εκείνη ο Άντώνης Μπρεσσάν βρήκε τή δύνα-
μι να σηκωθή και να φθάση κοντά στον Βίκτωρ.

Υπέφερε.

— Τι θ' απογίνει αυτή; είπε δείχνοντας τήν πριγ-
κήπισσα.— Μην άσχολείσαι γι' αυτήν, τέως Λουπέν. Δεν σε έν-
διαφέρει πιά. Σκέψου μόνον για τόν έαυτόν σου. «Μπρεσσάν»
είναι ένα ψευδώνυμο, δεν είν' έτσι;

— Ναι!

— Τό πραγματικό σου όνομα μπορούν να τό
βρουν;

— Άδύνατον!

— Όχι έγκλημα;

— Κανένο! Έκτός από τήν μαχαιριά του Μπέαμς.

Κι' άλλως τε τίποτα δεν άποδεικνύει ότι έγω τόν έκτύπησα.

— Διαρρήξεις;

— Καμμιá σοβαρή άπόδειξις.

— Με δυό λόγια λίγα χρόνια φυλακή!

— Όχι παραπάνω.

— Τό άξίζεις. Κι' έπειτα πως θα ζήσης;

— Έχω τή όμολογία της Έθνικής

Άμόνης.

— Η κρυφάνα που τάβαλες είναι

καλή;

— Ο Μπρεσσάν χαμογέλασε.

— Καλλίτερη από κείνη σ' ένα τα-
ξι, όπως τού ντ' Ότρέϊ; Άδύνατο να

τήν βρή κανένας. Άδύνατον!

— Ο Βίκτωρ τόν έκτύπησε στον

ώμο.

— Λοιπόν, όλα θα διορθωθούν, του-
πε. Με είχες θυμώσει γιατί είχες κλέ-
ψει τό όμορφο όνομα του Λουπέν και
γι' αυτό σε παραδίδω στη δικαιοσύνη.
Άλλ' ή κλοπή τών όμολόγων άπό τό
ταξί έγινε άριστοτεχνικά και γι' αυτό
δεν θα καταθέσω έπιβαρυντικά έναν-
τίον σου.Κι' ενώ κάτω άκούγοντο οι φωνές
των άστυνομικών, ο Βίκτωρ έξακο-
λούθησε.— Αγαπητέ μου Άντώνη να τι θα
είπη ένας πραγματικός Λουπέν. Έντε-
λως μοναχός του περιμένει τήν άστυ-
νομία, στην όποία θα μπορούσε να φω-
νάξη; Έγω είμαι ο Λουπέν! Δεν υπάρ-
χει άστυνομικός Βίκτωρ.. Δεν υπάρχει
παρά μονάχα Λουπέν. Λουπέν και Βί-
κτωρ είναι ένα και τό αυτό πρόσωπο.Εάν θέλετε να συλλάβετε τόν Λουπέν,
τότε συλλάβετε τόν Βίκτωρα... Κι' αν
σε συγχωρώ, Μπρεσσάν, τό κάνω γιατίμούδωσες αυτή τήν εύχαρίστηση. Σου έλαττώνω λοιπόν
τήν ποιή σου σ' ένα χρόνο. Μετά ένα χρόνο δηλαδή, θα σε
διευκολύνω να δραπέτεύσης. Σύμφωνοι;— Πώς; είπε ο Μπρεσσάν. Ούτε σεις δεν είσθε ο
Βίκτωρ;— Όχι, δεν είμαι ο Βίκτωρ. Είναι δανεικό όνομα. Άλλά
άφησε να σέ λένε Λουπέν. Αυτό άξίζει περισσότερο. Κι' έ-
πειτα μην κάνης λόγο για τό μικρό σου μέγαρο στο Νεϋ-
λύ κι' ούτε λέξη έναντίον της Άλεξάνδρας. Μ' έκατάλαβες;Κάτω άκούγοντο φωνές. Πηγαίνοντας να προϋπαν-
τήση τόν Γκωτιέ ο Βίκτωρ, είπε στην πριγκήπισσα.— Κρύψτε τό πρόσωπό σας με τό μαντήλι σας. Και πρό
παντός μη φοβώσαστε τίποτα.

— Δεν φοβάμαι τίποτα! έψιθύρισε εκείνη.

— Ο κ. Γκωτιέ έτρεχε συνοδευόμενος από ένα άστυφύλα-
κα και τόν Λαρμονάτ. Έσταμάτησε στο κατώφλι και παρα-
τηρούσε εύχαρίστως τό θέαμα.

— Έ λοιπόν Βίκτωρ; είπε. Έτελείωσαν όλα;

— Έτελείωσαν.

— Είναι ο Λουπέν τό άτομο αυτό;

— Ό Όιος! Υπό τό όνομα Άντώνης Μπρεσσάν.

— Ο κ. Γκωτιέ διέταξε τόν άστυφύλακα να τού περάση

τις χειροπέδες, και δεν έκρυβε τόν ένθουσιασμό του που
είχε συλλάβει ή άστυνομία τόν περίφημο, Άρσέν Λουπέν.— Και αυτή ή γυναίκα Βίκτωρ; ρώτησε δείχνοντας τήν
πριγκήπισσα.

— Η έρωμένη του.

— Η κυρία του κινηματογράφου; Η γυναίκα του μικρού
περιπτερού και της όδοϋ Βοζιράρ;

— Μάλιστα άρχηγέ.

— Τά συγχαρητήριά μου, Βίκτωρ. Θα μου τή διηγιθή-
τε όλα λεπτομερώς. Τά όμολογα της Έθνικής Άμόνης χα-
θήκανε, χωρίς άλλο, γιατί ο Λουπέν θα τάρκρυψε σε μέρος
άσφαλισμένο.— Τάχω στην τσέπη μου! άπήντησε ο Βίκτωρ, βγάζοντας
άπό τήν τσέπη του τόν κίτρινο φάκελλο με τή έννέα όμόλο-
γα της Έθνικής Άμόνης.— Ο Μπρεσσάν έπήδησε στο κάθισμά του ταραγμένος και
είπε στον Βίκτωρ.

— Πολύ άνθρώπε!

— Έπί τέλους κουνίσατε! Κρυφάνα που είναι άδύνατο
να τήν βρή κανείς, έλεγες πρωτίτερα. Παιδί που είσαι! Άπό
τήν πρώτη νύχτα τόν είχα ανακαλύψει.

Τόν έπλησίασε και τούπε σιγά.

— Πάψε... Θα σοϋ δώσω τή χρήματα. Και 7—8 μήνες φυ-
λακή, όχι περισσότερο. Έπειτα μιá καλή σύνταξη παλαιού
πολεμιστού κι' ένα περιπτερό να πουλάει τσιγάρα.

Οι άλλοι άστυφύλακες είχαν έλευ-

θερώσει τόν Έλληνα, ο όποιος άνέβη
έπάνω. Όταν είδε τόν Μπρεσσάν, τόν
άνεγνώρισε ότι αυτός τόν είχε δέσει..— Άλλά έαφνικά στάθη κατάπληκτος και
έχρηάσθη να τόν υποβαστάξουν. Με
τό χέρι τεντωμένο προς τήν έξώθυρα
έψέλλιζε:

— Μούκλεψαν τή δέκαέκατομμύρια.

Τό άλμπουμ με τή γραμματόσημα. Μία
συλλογή άνεκτίμητη. Θα μπορούσα να
τήν πουλήσω για δέκα έκατομμύρια.Είκοσι φορές μου τή πρόσφεραν. Και
είναι αυτός! Άς τόν ψάξουν! Άθλιε..

Δέκα έκατομμύρια...

— Εψάξτε τόν Μπρεσσάν που δεν

έφερε καμμιά αντίρρηση.

— Ο Βίκτωρ αίσθανότανε να είναι
καρφωμένη έπάνω του με έπιμονή ή
ματιά της Άλεξάνδρας, ή όποία είχε
τραβήξει τό μαντήλι της και τόν έκύτ-
ταζε και του Μπρεσσάν που τήν πα-
ρατηρούσε με κατάπληξη, κι' ήταν μά-
λιστα έτοιμος να φωνάξη ποιός τή πήρε.— Άλλά τό βλέμμα του Βίκτωρος
ήταν στηριγμένο έπάνω στον Μπρεσσάν
τόσο έπιτακτικό και ή έπιρροή που έξα-
κόουσε έπάνω του, τόσο μεγάλη,
ώστε εκείνος έσιώπησε. Δεν μπορούσε
να καταλάβη πως έπήρε ο Βίκτωρ τή
δέκα έκατομμύρια, άφ' οϋδέν έκινήθη
άπό τή θέση του.— Ο Βίκτωρ είπε στον διευθυντή ότι άπορούσε γι' αυτά
που έλεγε ο Σέριφος. Ήταν μαζί με τόν Μπρεσσάν και
μπορούσε να βεβαιώσει ότι δεν έπήρε τήν συλλογή.— Είχε μαζί κι' άλλους τρεις συντρόφους του που έδρα
πέτευσαν! έπρόσθεσε. Και φαίνεται ότι αυτοί έπήραν τήν
συλλογή.— Ο Μπρεσσάν έσήκωσε τούς ώμους. Ήξερε ότι δεν
έπήραν οι συνένεχοί του τή συλλογή. Άπό τή μιá μεριά ή
δικαιοσύνη και ή παντοδυναμία της, άπό τήν άλλη ο Βίκτωρ.

— Επρωτίμηση τόν Βίκτωρα.

— Έτσι στις τρισήμισυ τό πρωί όλα είχαν κανονισθή. Ο
κ. Γκωτιέ άποφάσισε να οδηγήση τόν Μπρεσσάν και τήν έ-
ρωμένη του στην άστυνομία για άνάκριση. Έτηλεφώνησε
στην άστυνομία Νεϋλύ και έοφράγισαν τό δωμάτιο.— Ο διευθυντής με δυό χωροφύλακες και τόν Μπρεσσάν
μπήκαν στο ένα αυτοκίνητο. Ο Βίκτωρ, ο Λαρμονάτ και έ-
νας χωροφύλακας, μπήκανε στο δεύτερο αυτοκίνητο με τήν
Άλεξάνδρα.— Εξέκριναν. Διέσχισαν τό δάσος και μπήκαν στη λεω-
φόρο Μαρτέν. Τό αυτοκίνητο του Διευθυντού πήρε άλλο δρό-
μο. Ο Βίκτωρ είπε στο σωφεί να σταματήσει.

— Λαρμονάτ έπαγώσαμε! είπε στον άστυνομικό. Μπορού



ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

από τους δυό μας να μη ζή-
ση. "Ίσως να πεθάνουμε..."

— Μά ποῦ πρόκειται να με
πάτε ;

— Σε μία περιοχή προσβεβλημένη ἀπὸ
τόν κίτρινο πυρετό. Θάκάνης τὴ νοσοκόμο
Ἡ Πέγκυ δέχθηκε εὐχαριστῶς.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Μπέθλεν,
ὁ Λόουελ καὶ ἡ Πέγκυ, ποὺ ὁ Τζέφ ἀνὸ-
μαζε γυναῖκα του, βρίσκοντο σὲ ἀνά-
μεσα στοὺς ἀρρώστους ἰθαγενεῖς, τοῦ
Τάναλ μολιὰζοντας καὶ κουράρον-
τάς τους. Πρῶτος προσεβλήθη ὁ Μπέ-
θλεν. Ἀλλὰ χάρις στὴν Ἑγκαίρο καὶ ἐ-
πιτυχὴ ἐπέμβαση τοῦ Τζέφ, καὶ τὶς πε-
ριποιήσεις τῆς Πέγκυ, ἐσώθηκε καὶ τώρα
βρισκόταν στὴν ἀνάρρωση. Ἡ ἔκταση
τῆς ἐπιδημίας εἶχε περιοριστῇ, καὶ οἱ ἰ-

θαγενεῖς κατὰ ἑκατοντάδες συνωσι-
ζόντουσαν ἐξωστὰ τὴν κατασκήνωση
τῶν τριῶν Εὐρωπαίων σωτῆρων τους
γιὰ νὰ μολιαστοῦν. Τὴ δεκάτῃ ἡμέρα
ὁμοῦ εἶπες ἀρρώστους ὁ Τζέφ. Καὶ ἐ-
νῶ ὁ Κάρλ ἦταν ἀποχολημένος μετὰ
τὸ μπόλιασμα τῶν ἰθαγενῶν, ἡ Πέγκυ εἶ-
χε ἀφοσιωθῇ ὁλόψυχα στὴν περιποι-
ηση τοῦ ἀγαπημένου της. Τὶ εἰρωνεῖα
ὁμοῦ γιὰ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε πλάσει
ἡ φτώχη καὶ ἡ ἀνιορὴ χορεύτρια ! Τὸ
τέταρτο βράδυ τῆς ἀρρώστειας του, εἶ-
χε μάθει τὸ μουσικὸ τοῦ Εἶχε προφέ-
ρει, παραμιλώντας, τὸ ὄνομα τῆς ἁλ-
λης... Ἐκείνης ποὺ τόσο τὸν εἶχε πλη-
γώσει μετὰ τὰ λόγια της. Καὶ χαϊδεύον-
τας τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Πέγκυ, ποὺ
βρισκόταν στὸ προσκέφαλό του, τὴν κα-
λοῦσε νὰ ῥηθηνκαὶ τοῦ ! Τὴν ἄλλη μέρα
ὁ Τζέφ ἦταν καλύτερα. Συντριμμένη
τότε, ἡ Πέγκυ, τοῦ εἶπε ὅτι τηλεγρά-
φησε στὴν ἀγαπημένη του Λοίτσα νὰ ῥ-
θῇ νὰ τὸν δῇ καὶ τοῦ τόνισε πὼς ἂν
τὸν ἀγαποῦσε θάρχονταν.

— Ποιὸς σοὺ εἶπε νὰ κάνης ἕνα τέ-
τοιο πράγμα ! τῆς ἀπατήρησε κατὰ-
πληκτος ὁ Τζέφ. Μὰ πρὶν κείνη προφ-
τάση νὰ τοῦ πῇ πὼς προδόθη στὸ πα-
ραμιλητό του, στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς
πρόβαλλε ἡ Λοίτσα.

— Εὐὲ εἰς ! μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ
ὁ Τζέφ. Κι' ὅπως ἡ Λοίτσα ἔτρεξε καὶ
δακρυμένη γονάτισε κοντὰ του.

— Μὴ μ' ἐγγίξῃς ! τῆς φώναξε. Φύ-
ε ! Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν ;

Ἡ Πέγκυ καὶ ἡ Πέγκυ ἀποτραβηγ-
μένοι παρακολουθοῦσαν μετὰ συγκίνηση
τὴ σκηνή.

— Τζέφ ! τὸν ἰκέτευε ἐκείνη, συγχώρη-
σέ με ! Δώσε μου τὸ χέρι σου νὰ τὸ
φιλήσω. Ἀφῆσέ με νὰ μείνω κοντὰ σου !

— Φύγε ! ἐπανελάβε ὁ Τζέφ. Φύγε
ἀπ' ἐδῶ ! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου, τὸ
ξέρεις ; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Λοίτσα,
πῆγαινε πίσω στὴν Σιγκαπούρη !

Ἡ Λοίτσα κούνησε τὸ κεφάλι της
καὶ τοῦ μεδίσατο :

— Ἀφοῦ ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά, ὁ πλοῖ-
άρχης καὶ ὁλο τὸ πλήρωμα τοῦ γιῶτ,
δὲν μπόρεσαν νὰ με κρατήσουν κοντὰ
τους μὲν ἔλαβα τὴν τηλεγράφημά σου
πὼς εἶναι τώρα δυνατόν ν' ἀκούσω σέ-
να καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ πλάϊ σου ;

Ἡ Πέγκυ ἔκλαιγε. Ὁ Τζέφ κύτταξε
παρακλητικὰ τὸν γιῶτ Μπέθλεν, σὺν
νὰ τὸν ρωτοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐ-
κείνος κατάλαβε καὶ εἶπε.

— "Ὁ μείνῃ Τζέφ... Καὶ γυρίζοντας
εἶπε τῇς Πέγκυ.

— Φέρε τὴν σύριγγα νὰ τῆς κάνουμε
μιά ἔνεση. ΛΙΟΥΕΛΙΝ ΧΟΥΓΚΣ



μιά λευκὴ χορεύτρια, ἀδύνατη, μετὰ ἀπλα-
νὲς βλέμμα καὶ κάθισε ἀναιδέστατα στὸ
τραπέζι του.

— Ἀλλό, σὲρ ! τοῦ εἶπε. Εἶσθε ἀγ-
γλος ; Ὁ Τζέφ παράγγειλε νὰ τῆς φέ-
ρουν ἕνα βερμούτι, κι' ἐν συνεχείᾳ ἔμα-
θε δὴ τῆς τὴν ἰστορία καὶ τὴν κατάλη-
ξή της σ' αὐτὸ τὸ καφέ-σαντάν.

— Καὶ γιατί δὲν προσπαθεῖς ν' ἀπαλ-
λαγῇς ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο περιβάλλον ;

— Δὲν ἔχω τὴν δύναμη, σὲρ. Εἶμαι
ἀπροσάλευτη.

Ὁ Τζέφ, ἔκανε μιά σύντομη σκέψη.

— Εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ κάνης τὸ
πάν, νὰ διακινδυνεύης ἔστω καὶ τὴ
ζωὴ σου, ἀρκεῖ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ ;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ τοῦ Τζέφ τὰ
μάτια τῆς ἀγνωστῆς χορεύτριας βούρ-
κωσαν...

— Θὰ εἶσθε καὶ σεῖς κοντὰ μου ;

— "Ίσως... Πὼς ὀνομάζεσαι ;

— Πέγκυ Χάρλαντ.

— Ὁραῖα. Ἀνεβήτε στὸ δωμάτιο
σας καὶ ντυθῆτε, γιατί σὲ μιά ὥρα τὸ
πολὺ φεύγουμε...

Ἡ Πέγκυ ἔσκυψε καὶ τοῦ φίλησε τὸ
χέρι.

— Ἐρεῖς ὁμοῦ ποῦ θὰ πάμε ; τὴν
ἐξήντισε.

Ἡ Πέγκυ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ὅπου καὶ νὰ πάμε, τοῦ ἀπάντησε
μὴ καὶ θὰ εἶμαι κοντὰ σας, ἀδιαφορῶ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαιον. Πιθανὸν ἕνας

Ὁ Τζέφ Λόουελ, καθισμένος ἀπὸ μερὰ
σ' ἕνα τραπέζι ἐνδὸς παραλιακοῦ
καφέ-σαντάν στὴ Μαλαισία, παρακο-
λουθοῦσε μετὰ ἐνδιαφέρον ἕνα μερι-
κὸ χορὸν τρεῖς... κακῆς ποιότητος ποῦ
ἐκτελοῦσαν μερικὰ νούμερα. Παραδομέ-
νος στὶς σκέψεις του, μόνον τὶς σκιῆς
τους ἔβλεπε. Ἀλήθεια ! ἐκείνη τὴν ἡ-
μέρα ὁ Τζέφ ἦταν ὁ δυστυχέστερος τῶν
ἀνθρώπων. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευε κι'
ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ, μετὰ ὅμη εἰ-
λικρίνεια εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτικῆς
ἐξομολογήσεως ποὺ τῆς ἔκανε ἐπάνω
στὸ γιῶτ τοῦ πατέρα της, τοῦ ἐδήλω-
σε ὅτι ἦταν ἕνας νέος μετὰ μεγάλο ὄνομα
ἀλλὰ δίχως ἀτομικὴ ἀξία, δίχως καμ-
μιὰ δημιουργικὴ πνοή. Τὶ πικρὴ ποῦ ἦ-
ταν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ! Ἐγκατέλειψε τὸ
γιῶτ τοῦ πατέρα τῆς ἀποφασισμένος νὰ
μὴν ξαναπαῇ ἐκεῖ πιά. Ἐτσι, τὸ βράδυ
ἐκείνο, τὸν βρῆκε στὸ καφέ-σαντάν, τε-
λείως ἀπογοητευμένος.

Ἐξαφνὰ, σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, παρα-
τήρησε ἕνα ἡλικιωμένο Εὐρωπαῖο, ἀ-
ξίοντο ὁμοῦ, μετὰ ἀκατάστατη ἀμφίεση
καὶ σκοτεινὸ βλέμμα. Καὶ πρὶν προφθά-
σῃ νὰ τὸν ἐπισκοπήσῃ, ἐκείνος σηκώθη-
κε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ τὸν πλησίασε.

— Εἶσθε ὁ Τζέφ Λόουελ ; τοῦ εἶπε.

— Μάλιστα, ἔκανε ὁ ἄλλος παραξε-
νεμένος.

— Δὲν με θυμᾶσθε ; Εἴμαστε συμμα-
θητὰ στὸ Καίμπριτζ, ἐδῶ καὶ ἑννὴά χρό-
νια. Ὀνομάζομαι Κάρλ Μπέθλεν.

Ὁ Τζέφ ἔμεινε λίγο σκεφτι-
κὸς προσπαθώντας νὰ θυμηθῇ.

— Διάβολε ! ἀνεφώνησε. Τὸ
ρακάκι σὲς θυμήθηκα. Σπου-
δάζατε ἰατρικὴ, δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς.

Κάθισε, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ
τὴν ἀπρόσπτη αὐτὴ γνωριμία,
καὶ συνέχισε σὲ ζωηρὸ τόνο.

— Πέσατε μπροστὰ μου ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν, ἔχετε. Μήπως ἔ-
χετε γνώσεις ἰατρικῆς ;

Ὁ Τζέφ κούνησε ἀρνητικὰ
τὸ κεφάλι. Ὁ Κάρλ τότε ἔπεσε σὲ
σκέψεις.

— Κρίμα ! στέναξε. Ἐχὼ ἀποκλεισθῇ
σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος. Λεῖπω
ἀπὸ τὸ Βερολίνο πέντε μῆνες τώρα,
δίχως ἡ οἰκογενεῖά μου—ἡ γυναῖκά μου
καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μου—νὰ ἔχουν νέα.

Ἡ μυστηριώδης προέλευση, τοῦ πα-
λητοῦ συμφοιτητῆ του, κέντริσε τὸ ἐνδι-
αφέρον τοῦ Τζέφ.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι μόνος ἐδῶ καὶ συγ-
χρόνως ἀπογοητευμένος.

Ὁ Γερμανὸς ὁμοῦ δὲν ζήτοῦσε περισ-
σότερα νὰ μάθῃ, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν γιὰ
τὸν. Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Ὁ Τζέφ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Ὁ Κάρλ
ὅμως τὸν κύτταξε καὶ περιωρίστηκε νὰ τὸν
χαιρετήσῃ μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλοῦ.

— Ὑπάρχει κάποια αἰτία, ποὺ δὲν σοὺ
σφίγγω τὸ χέρι. Νὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως.

Κάθισε πάλι στὸ κάθισμά του καὶ τοῦ
εἶπε :

— Ζῶ σὲ μιά περιοχή προσβεβλημένη
ἀπὸ τὴν καταραμένη ἐπιδημικὴ ἀρρώ-
στεια τοῦ κίτρινου πυρετοῦ : Στὸ Τά-
ναλ. Εἶμαι προσεκτικὸς ὅσο μπορῶ. Ἀ-
κόμα ἀποφεύγω νὰ γράψω στοὺς δι-
κούς μου.

— Εἶσθε καὶ σεῖς προσβεβλημένος ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

— Καὶ εἶσθε ὁ μόνος ἰατρός ; σὲ ὅλην
αὐτὴ τὴν περιοχή ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

— Καὶ εἶσθε ὁ μόνος ἰατρός ; σὲ ὅλην
αὐτὴ τὴν περιοχή ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

— Καὶ εἶσθε ὁ μόνος ἰατρός ; σὲ ὅλην
αὐτὴ τὴν περιοχή ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

— Καὶ εἶσθε ὁ μόνος ἰατρός ; σὲ ὅλην
αὐτὴ τὴν περιοχή ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

— Καὶ εἶσθε ὁ μόνος ἰατρός ; σὲ ὅλην
αὐτὴ τὴν περιοχή ;

— Ναι, εἶπε τώρα δυὸ μῆνες.

ἔως ἄλμπουμ. Ἐπομένως τὸ ἕνα μέρος τῆς περιουσίας
τοῦ Σερίφου ἦταν στὸ ἄλμπουμ αὐτό. Σὲ μιά στιγμή ἀνα-
μυμπίδουλας τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του κι' αὐ-
τὸ νομίζω ὅτι τοῦ δίδει ἕνα δικαίωμα στὰ δέκα ἑκα-
τομμύρια.

Ὁ Βίκτωρ, πάντοτε εὐαίσθητος ἀστυνομικὸς, ἀποστέλλει
στὸν κ. Γκωτιέ τὰ ὁμόλογα. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ γραμματόση-
μα, ἐπειδὴ ὁ Σερίφος βαστοῦσε κλειδωμένα δέκα ὁλόκληρα
ἐκατομμύρια, αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ τὰ θέσῃ εἰς κυ-
κλοφορίαν.

Μιά λέξη ἀκόμη : Ἐάν ὁ Βίκτωρ διεξήγαγε αὐτὴ τὴν
πάλη μετὰ τὴν ἐπιμονὴ καὶ σκληρότητα, αὐτὸ τῶκαμε ἀπὸ
ἱπποτισμὸν ἀπέναντι μιᾶς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζε
ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ποὺ τὴν συνήντησε εἰς τὸν κινημα-
τογράφον, καὶ ἡ ὁποία εἶναι τὸ θῆμα τοῦ Μπρεσσάν, ποὺ
παρουσιάζονταν μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

Μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ξαναγίνῃ μιά ἐντι-
μη, μιά μεγάλη κυρία, τὴν ἐλευθέρωσε. Καὶ τῆς στέλνει ἐκεῖ
ποῦ εἶναι κρυμμένη, τὰ εὐλαβῆ αἰσθήματα τοῦ Βίκτωρος.

Ἀρσέν Λουπέν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Γκωτιέ ἔλαβε τὰ ὁμόλογα καὶ δυὸ
λέξεις τοῦ Βίκτωρος, ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε τὰ τοῦ φόνου τῆς
Ἑλίζας Μανσόν. Διὰ τὰ 10 ἐκατομμύρια οὕτε λέξιν.

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην, ἡ Ἀλεξάνδρα βγήκε ἀπὸ τὸ
σπῆτι τῆς φίλης της, ὅπου εἶχε ζητήσει καταφύγιον, καὶ πῆγε
στὸν κῆπο τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Δὲν ἐφυλάγετο, δὲν κρυβό-
τανε. Γιατί ἄλλως τε ; Κανείς δὲν τὴν ἤξερε καὶ οὐτε ὁ Μπέ-
αμς, οὐτε ὁ Μπρεσσάν εἶπαν τίποτε γι' αὐτήν.

Εἰς ἕνα μπάγκο καθόταν κάποιος. Ἐδίστασε. Ἐμοιαζε
τόσο λίγο μετὰ τὸν Βίκτωρα καὶ τὸν Μάρκο Ἀβίστο ! Ἦταν
νέος, κομψός ! Τὰ βλέμματά του διεσταυρώθησαν. Δὲν ἐγέλ-
ατο, Ἦταν ἐκείνος.

Ἐπλησίασε καὶ ἐκάθισε στὸ κάθισμά του. Στὴν ἀρχὴ
δὲν εἶπα λέξη. Ἀλλ' ἔπειτα ἐκείνος τῆς ἐξήγησε πὼς τὴν εἶδε
στὸν κινηματογράφον καὶ τὴν ἐθαύμασε καὶ ἐμαγεύθη ἀπὸ
τὴν ὁμορφίαν της, καὶ πὼς, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ διευκρινίσῃ τὸ
μυστήριον τῆς ζωῆς της, ἀνέμιχθη στὴν ὑπόθεσιν τῶν ὁμολό-
γων, καὶ ἔπειτα, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ψευτο—Λουπέν, τὴν ἐπλη-
σίασε καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἐπιρροήν του.

Ἐμειναν ἐκεῖ ἕως τὸ βράδυ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο,
μέσα στὸ σκοτάδι, κι' ἐκείνη ἄφησε νὰ τὴν κάνῃ ὅπως αὐτὸς
ἤθελε. Εἶχε ξανὰ βρεῖ τώρα ἡ Ἀλεξάνδρα τὴν διανοητικὴν
της ἰσορροπίαν.

Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἐβοήθησε τὸν Μπέαμς καὶ τὸν Μπρεσ-
σάν νὰ δραπετεῦσουν. Καὶ μιά μέρα πῆγε στὴν Γκαρσιέ καὶ
ἐπρόσφερε μιά ὥρα ἀνθοδέσμη σὲ δυὸ νεονύμφους. Ἦταν
ὁ Γουσταῦος Ζερῶμ ποὺ ἐχώρισε τὴν γυναῖκα του καὶ παν-
δρεύθη τὴν Γαβριέλλα ντ' Ὠτρέϊν.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὴν Ἀλεξάνδρα, τῆς εἶπε.

— Εἶμαι χαρούμενος ! Πρέπει, ὅταν μποροῦμε, νὰ κάνουμε
τί καλὸ. Πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ Γαβριέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Γκωτιέ ἔλαβε τὰ ὁμόλογα καὶ δυὸ
λέξεις τοῦ Βίκτωρος, ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε τὰ τοῦ φόνου τῆς
Ἑλίζας Μανσόν. Διὰ τὰ 10 ἐκατομμύρια οὕτε λέξιν.

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην, ἡ Ἀλεξάνδρα βγήκε ἀπὸ τὸ
σπῆτι τῆς φίλης της, ὅπου εἶχε ζητήσει καταφύγιον, καὶ πῆγε
στὸν κῆπο τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Δὲν ἐφυλάγετο, δὲν κρυβό-
τανε. Γιατί ἄλλως τε ; Κανείς δὲν τὴν ἤξερε καὶ οὐτε ὁ Μπέ-
αμς, οὐτε ὁ Μπρεσσάν εἶπαν τίποτε γι' αὐτήν.

Εἰς ἕνα μπάγκο καθόταν κάποιος. Ἐδίστασε. Ἐμοιαζε
τόσο λίγο μετὰ τὸν Βίκτωρα καὶ τὸν Μάρκο Ἀβίστο ! Ἦταν
νέος, κομψός ! Τὰ βλέμματά του διεσταυρώθησαν. Δὲν ἐγέλ-
ατο, Ἦταν ἐκείνος.

Ἐπλησίασε καὶ ἐκάθισε στὸ κάθισμά του. Στὴν ἀρχὴ
δὲν εἶπα λέξη. Ἀλλ' ἔπειτα ἐκείνος τῆς ἐξήγησε πὼς τὴν εἶδε
στὸν κινηματογράφον καὶ τὴν ἐθαύμασε καὶ ἐμαγεύθη ἀπὸ
τὴν ὁμορφίαν της, καὶ πὼς, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ διευκρινίσῃ τὸ
μυστήριον τῆς ζωῆς της, ἀνέμιχθη στὴν ὑπόθεσιν τῶν ὁμολό-
γων, καὶ ἔπειτα, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ψευτο—Λουπέν, τὴν ἐπλη-
σίασε καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἐπιρροήν του.

Ἐμειναν ἐκεῖ ἕως τὸ βράδυ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο,
μέσα στὸ σκοτάδι, κι' ἐκείνη ἄφησε νὰ τὴν κάνῃ ὅπως αὐτὸς
ἤθελε. Εἶχε ξανὰ βρεῖ τώρα ἡ Ἀλεξάνδρα τὴν διανοητικὴν
της ἰσορροπίαν.

Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἐβοήθησε τὸν Μπέαμς καὶ τὸν Μπρεσ-
σάν νὰ δραπετεῦσουν. Καὶ μιά μέρα πῆγε στὴν Γκαρσιέ καὶ
ἐπρόσφερε μιά ὥρα ἀνθοδέσμη σὲ δυὸ νεονύμφους. Ἦταν
ὁ Γουσταῦος Ζερῶμ ποὺ ἐχώρισε τὴν γυναῖκα του καὶ παν-
δρεύθη τὴν Γαβριέλλα ντ' Ὠτρέϊν.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὴν Ἀλεξάνδρα, τῆς εἶπε.

— Εἶμαι χαρούμενος ! Πρέπει, ὅταν μποροῦμε, νὰ κάνουμε
τί καλὸ. Πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ Γαβριέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Γκωτιέ ἔλαβε τὰ ὁμόλογα καὶ δυὸ
λέξεις τοῦ Βίκτωρος, ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε τὰ τοῦ φόνου τῆς
Ἑλίζας Μανσόν. Διὰ τὰ 10 ἐκατομμύρια οὕτε λέξιν.

Τὴν ἐπομένην Πέμπτην, ἡ Ἀλεξάνδρα βγήκε ἀπὸ τὸ
σπῆτι τῆς φίλης της, ὅπου εἶχε ζητήσει καταφύγιον, καὶ πῆγε
στὸν κῆπο τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Δὲν ἐφυλάγετο, δὲν κρυβό-
τανε. Γιατί ἄλλως τε ; Κανείς δὲν τὴν ἤξερε καὶ οὐτε ὁ Μπέ-
αμς, οὐτε ὁ Μπρεσσάν εἶπαν τίποτε γι' αὐτήν.

Εἰς ἕνα μπάγκο καθόταν κάποιος. Ἐδίστασε. Ἐμοιαζε
τόσο λίγο μετὰ τὸν Βίκτωρα καὶ τὸν Μάρκο Ἀβίστο ! Ἦταν
νέος, κομψός ! Τὰ βλέμματά του διεσταυρώθησαν. Δὲν ἐγέλ-
ατο, Ἦταν ἐκείνος.

Ἐπλησίασε καὶ ἐκάθισε στὸ κάθισμά του. Στὴν ἀρχὴ
δὲν εἶπα λέξη. Ἀλλ' ἔπειτα ἐκείνος τῆς ἐξήγησε πὼς τὴν εἶδε
στὸν κινηματογράφον καὶ τὴν ἐθαύμασε καὶ ἐμαγεύθη ἀπὸ
τὴν ὁμορφίαν της, καὶ πὼς, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ διευκρινίσῃ τὸ
μυστήριον τῆς ζωῆς της, ἀνέμιχθη στὴν ὑπόθεσιν τῶν ὁμολό-
γων, καὶ ἔπειτα, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ψευτο—Λουπέν, τὴν ἐπλη-
σίασε καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἐπιρροήν του.

Ἐμειναν ἐκεῖ ἕως τὸ βράδυ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο,
μέσα στὸ σκοτάδι, κι' ἐκείνη ἄφησε νὰ τὴν κάνῃ ὅπως αὐτὸς
ἤθελε. Εἶχε ξανὰ βρεῖ τώρα ἡ Ἀλεξάνδρα τὴν διανοητικὴν
της ἰσορροπίαν.

Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἐβοήθησε τὸν Μπέαμς καὶ τὸν Μπρεσ-
σάν νὰ δραπετεῦσουν. Καὶ μιά μέρα πῆγε στὴν Γκαρσιέ καὶ
ἐπρόσφερε μιά ὥρα ἀνθοδέσμη σὲ δυὸ νεονύμφους. Ἦταν
ὁ Γουσταῦος Ζερῶμ ποὺ ἐχώρισε τὴν γυναῖκα του καὶ παν-
δρεύθη τὴν Γαβριέλλα ντ' Ὠτρέϊν.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὴν Ἀλεξάνδρα, τῆς εἶπε.

— Εἶμαι χαρούμενος ! Πρέπει, ὅταν μποροῦμε, νὰ κάνουμε
τί καλὸ. Πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ Γαβριέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Γκωτιέ ἔλαβε τὰ ὁμόλογα καὶ δυὸ
λέξεις τοῦ Βίκτωρος

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Ο Ντεντές, ο Δικτάτορας, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε, τεντέλα, κι' επιτέλους αποφάσισε να ντυθεί. Φόρεσε τις μεταξωτές του κάλτσες, τα περικομψα σκαρπίνια του από έκλεκτο δέρμα κροκοδείλου, και διάλεξε κατόπιν μέσα στην πλούσια στολισμένη ντουλάπα του ένα από τα καλύτερά του κουστούμια. Ο μεγάλος καθρέφτης τουτέλανε την εικόνα του, και χαμογέλασε Ικανοποιημένος.

Ο Ντεντές, που όλοι τον λέγανε Δικτάτορα, γιατί όταν μιλούσε δεν σήκωνε δεύτερη κουβέντα, ζούσε από την γενναία επιχορήγηση που τουδιναν τρεις τέσσερες κυρίες του πεζοδρομίου. Ήταν ένας πολύ καλοκαμωμένος, ψηλός νέος, με λαχρινός, με μεταξωτό περιποιημένο μουστακάκι, σαν του Αδόλφου Μανζού. Γνώρισε στη ζωή του μεγάλες στενοχώριες, έκανε τρία χρόνια στα άποικιακά στρατεύματα και πολλές φορές τον στέγασε το Κράτος σε διάφορες φυλακές. Κατά τα άλλα, ήταν πολύ καλό παιδί, όταν, βέβαια, δεν του πατούσε κανείς τον κάλο.

Ο Ντεντές ξαναδιάβασε το γράμμα του φίλου του Μιλώ. Το γράφε απ' την Αργεντινή κι' έπρεπε, λέει, να του ετοιμάσει δυο «καμαριέρες». Έρχόταν ο ίδιος ο ξακουστός Μιλώ-φορτωμένος χρυσάφι όπως πάντα—για να τις παραλάβει. Σκέφτηκε λοιπόν, πως θα δεχότανε ή Μπλάνς ν' αλλάξει λιγάκι τον αέρα της στο Μπουένος—Αύρες, έπρεπε όμως να βρεθῆ κι' άλλη μια κι' ο Μιλώ επέμενε να είναι μική, πρωτόβγαλτη στη δουλειά και φυσικά, καλοκαμωμένη.

Άναψε λοιπόν ένα πούρο, κυτάχτηκε άλλη μια στον καθρέφτη, κι' αφού έρριξε στην πίσω τσέπη το περιστροφό του, έφυγε απ' το ξενοδοχείο του «Βασιλέως της Αγγλίας» και τράβηξε γραμμή στο σταθμό του Μονπαρνάς. Με την άφιξη του τραίνου της Βρετανίας ο σιδηροδρομικός αυτός σταθμός ρίχνει στα παρισινα πεζοδρόμια, κύμα δλόκληρο από μορφα κορίτσια, ροδοκόκκινες χωριατοπούλες, που έρχονται στην πρωτεύουσα για να μπουν υπηρέτριες. Ο Ντεντές δεν είχε παρά να ρίξει την απόχη του και τα πουλιά θα πιανόντουσαν στα τυφλά. Φυσικά, ο κυνηγός πρέπει να δι-αλέξει τις πιο άφελές τις πιο άπειρες που κατεβαίνουν απ' το βαγόνι της τρίτης θέσεως με ύφος σαστισμένο, παραχαλισμένο κι' ανίδεες.

Σε λίγα λεπτά το τραίνο έμπαινε στο σταθμό λαχανιασμένο. Κατέβηκαν μερικά ναυτάκια, μερικοί κληρικοί βιαστικοί με τις βαλίστρες τους, ένας γυμναστικός δμίλος με το λάβαρό του. Ο Ντεντές παραμόνευε στο πεζοδρόμιο, αντίκρυ στο σταθμό, όπως παραμονεύει η άραχνη τη μυίγα που θα πέση στο δίχτυ της.

Κι' η μυίγα παρουσιάστηκε με την παράξενη χωριάτικη κολλαριστή σκούφια πάνω στα κατάξανθα μαλλιά της, κρατώντας μια πελώρια όμπρέλλα στο ένα χέρι κι' ένα μπόγο στο άλλο. Δεν της έλειπε, για να συμπληρωθεί η αγροτική της εμφάνιση, παρά μονάχα μια πάπια ή κόττα με το χαζό της σαστισμένο κεφαλάκι. Μάγουλα χωριάτικα, ροδοκόκκινα, μάτια πολύ γαλανά, άθωα, γοήτευαν τον επίδειξο κυνηγό. Περίμενε ωστόσο λίγα δευτερόλεπτα για να βεβαιωθεί μήπως είχε έλθει κανείς να παραλάβει εκείνη τη χήνα. Ή μική, άμωρε, σαστισμένη από τον θόρυβο και την κίνηση γύρω της, άνοιγε το στόμα της παλαβωμένη, μη ξέροντας τι ν' αποφασίσει. Ο Ντεντές έκρινε τότε κατάλληλη τη στιγμή και προχώρησε προς το μέρος της ευγενικώτατος.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Βλέπω πως δεν το ξέρετε διόλου το Παρίσι... Μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος... Ποιό θέλετε να πάτε;

Η χωριατοπούλα κούτταξε πιο σαστισμένη ακόμη τον κομψό εκείνον κύριο. Τα δλοκαίνουργια φορέματα του και τα περίφημα σκαρπίνια καθώς λαμποκοπούσαν, το μεταξωτό μουστακάκι, όλη η άσφογη εμφάνισή του, της έκαναν, φαίνεται, μεγάλη εντύπωση.

— Μά κύριε, το είπα, ως τόσο, δεν σας γνωρίζω...
— Θα γνωριστούμε πολύ εύκολα. Είμαι και γώ απ' τη Βρετανία... Αν θέλετε, έλατε να σας προσφέρω ένα γάλα να γνωριστούμε καλύτερα.

— Όχι, κύριε... Αν δεν σας περάζει θα προτιμούσα μια καλή χαρτόσουπα. Δεν έφαγα τίποτε στο ταξίδι.

Ο Δικτάτορας χαμογέλασε ευχαριστημένος. Καλά άρχισε ή δουλειά. Ώδήγησε την ξανθή χωριατοπούλα σ' ένα ταβερνάκι κι' ενώ τρώγανε άρχισε να ψιλωρωτά.

— Από πού έρχεστε, δεσποινίς;

— Από το Τρεμπονέκ, αποκρίθηκε ή άθωα κοπέλλα με το στόμα γεμάτο. Οι γονείς μου είναι γεωργοί. Ήλθα για να μω όπηρετρία.

— Νά δουλέψετε από τώρα; Μά πόσων χρονών είστε. μικρούλα μου;

— Κλείνω τα δεκάξι στα σταφύλια. Στο σπίτι έγω φροντίζω για τις γελάδες.

— Ο, τι μάς χρειάζεται!— συλλογιζόταν ο Ντεντές...

— Είστε πολύ καλός, κύριε, έξακολούθησε ή γελαδάρια.

— Αν μπορούσατε να μω βρήτε κι' ένα καλό σπίτι...

— Θάρθης μαζί μου και θα φροντίσουμε για όλα, έννοια σου! Έχω τις καλύτερες γνωριμιές και θα σε βάλω σε θέση.

— Υστερ από δεκαπέντε μέρες, ή Μαρία Μπικουντέν ήταν άγνωστη. Ή γελοία, στενομάκρη, χωριάτικη σκούφια της πετάχτηκε στην πάντα γιατί ο Ντεντές ο Δικτάτορας έντυσε την προστατευομένη του σαν πριγκίπισσα. Της άγόρασε μια ντουζίνα γνήσιες μεταξωτές κάλτσες, ένα όμοιο ταγιεράκι, μια ρενάρ άρζαντε, δυο φορέματα έμπριμε, μεσοφόρια από κρέπ ντε σίν κι' ό,τι άλλο χρειάζεται μια κομψή νεαρή γυναίκα. Έπειδή, φυσικά, ή χωριατοπούλα άπο-

ρούσε μ' αυτή την άφθονια των άραχνόφω- τανόασπορροούχων και των φουστανιών, της έξηγησε πως για τη θέση που της βρήκε ή έμφάνιση παίζει μεγάλο ρόλο κι' έπεται έτσι συνηθίζεται τώρα στο Παρίσι. Θα ταξίδευαν ίσως και μαζί κι' έπρεπε, βέβαια, να είναι κι' αυτή καλοντυμένη, άνθρωπεμένη. Προσμένον- τας την άφιξη του Μιλώ δασκάλευε στη μικρή όλες τις χαρές της παριζιά- νικής ζωής. Ή Μαρία Μπικουντέν, χω- ρίς να μωρη να άπαλλαγή από το χω- ριάτικο ύφος της, προσπαθούσε ωστό- σο φαίνεται ύπάκουη και πρόθυμη σ' ό,τι της έλεγε.

Και που θα πάμε αν ταξιδέψουμε; ρώτησε μια μέρα.
— Σε μια όμοια χώρα που είναι γεμάτη από δάση και παπαγάλους, άποκρίθηκε ο Ντεντές. Θα μής πρώτη καμαριέρα σε μια βαρώνη, θα βγάλεις λεφτά με ούρα...

Ο Μιλώ έδωσε ραντεβού στο σύντροφό του στο Μπουρτώ. Θάφευγαν την άλλη μέρα. Αφού διειπνήσανε σ' ένα από τα καλύτερα ρεστωράν, ο Ντεντές και το θύμα του άνέβηκαν να πλαγιαίνουν νωρίς. Ο Δικτάτορας, ήτανε λιγάκι πιωμένος. Κατά τα μεσάνυχτα, ή Μαρία σηκώθηκε προσέχοντας μη κάνει τον παραμικρότερο θόρυβο, αλλά ο φίλος της κοιμάτανε βα- θειά. Ή μικρή έβαλε όλα της τα πράγματα μέσα σε μια βα- λίσσα, πήρε κατόπιν ένα κοντόχρονο ροπάλο από σκλη- ρό καουτσούκ που το είχε κρυμμένο μέσα στη χωριάτικη μπόγο της και κατέβασε ένα τρομερά δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του σωματεμπόρου. Εκείνος έβγαλε μια υπόκωφη κρα- υγή και λιγοθύμησε. Τότε ή Μαρία πήρε το πορτοφόλι του, το περιστροφό του και τα περίφημα σκαρπίνια του από δέρμα κροκοδείλου και τάρριξε κι' αυτά στη βαλίτσα της. Κατέβη- κε κατόπιν, χωρίς τον παραμικρότερο θόρυβο, προχώρησε λί- γο, φώναξε ένα ταξι μπηξέ και έστριψε. Σε λίγο έμπαινε στην γκαρσονιέρα του φίλου της. Εκείνος, που έτοιμαζότανε να πλαγιάσει, έτρεξε χαρούμενος της φίλης το χέρι και ρώτησε.

— Τα κατάφερες;
— Όλα εν τάξει, όπως τα σχεδιάσαμε. Είμαι ντυμένη του- λάχιστον για ένα χρόνο και μέσα στο πορτοφόλι μου έχω πά- νω από τρεις χιλιάδες. Καθώς έχεις και σ' μικρό πόδι, σκέφτη- κα και σουφερα και τα παπούτσια του, είναι δλοκαίνουργια. Δρόμο τώρα, Αίμιλιε, κι' αν θέλεις τη γνώμη μου, να φύγουμε με το πρώτο τραίνο για τη Μασσαλία. Έμαθα πως έρχε- ται κάποιος άλλος απ' την Ίνδοκίνα, για την ίδια δουλειά. Μονάχα που αυτή τη φορά θα φορέσω χωριάτικα της Νορ- μανδίας! Ντύσου να πάμε στο σταθμό! Καλά τα κα- ταφέραμε!

ΤΑΓΚΡΕΝΤ ΜΠΕΡΝΑΡ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ, ΤΑ ΗΘΗ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ, ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Η Αιθιοπία ή Αβησσυνία, είναι ένα πολύ αρχαίο κράτος και αναφέρεται στην Άγία Γραφή κι' ακόμη στην «Οδύσσεια» του Όμηρου.

Ίσως στην αρχαιότητα ή έδαφική έκταση της Αβουσσινια- κής αυτοκρατορίας να περιελάμβανε την Ερυθραίαν, τας δυο Σομαλίας κι' ένα μέρος του Σουδάν, αλλά οι αντιθέσεις των Ρας κάθε περιφέρειας, διέσπειραν την άναρχίαν και την διήρεσαν.

Μόλις κατά τον ΙΔ' αιώνα ο αυτοκράτωρ Θεόδωρος Γ' κατώρθωσε να άνασυγκροτήσει το διαμελισμένον αιθιοπικόν Κράτος και ο Μενελίκ να εισαγάγῃ τον ευρωπαϊκό πολιτισμό στη χώρα του «λέοντος του Ιούδα».

Οι Αιθίοπες είναι χριστιανοί

Αν όλους τους λαούς της Αφρικής οι αιθίοπες είναι χριστιανοί, και το αυτό οφείλεται στον Έλληνα Ιερομόναχο Φρουμάντιον, που κατώρθωσε να συγκεντρώσει και να κατη- χήση δλόκληρες ανθρώπινες μάζες πολυθεϊστών, έβραίων, μαμεθανών, να άσπασθούν την θρησκεία του Χριστού. Κι' είναι ή μόνη περίπτωση διαδόσεως του χριστιανισμού σε άγριους λαούς χωρίς να χυθῇ αίμα.

Οι Αβησσυνιοί πιστεύουν ότι όλες οι θρησκείες είναι τέ- λειες, αλλά ή χριστιανική κατέχει στον ούρανό έκλεκτή θέση.

Η βασιλική οικογένεια της αιθιοπίας Ισχυρίζεται ότι κατάγεται από τον Σο- λομώντα διά μέσου της βα- σίλισσας του Σαβά, που την άνωμαζαν Μακέντα.

Η παράδοση λέγει πως ή Μακέντα έπηξε στην Ίε- ρουσαλήμ κι' εκεί, αγάπη- σε τρελλά τον Σολομώντα και καρπός του έρωτάτους ήταν ο Μενελίκ που έγινε πρώτος βασιλεύς της αιθι- οπίας στα 986 π. Χ. «Αν ή παράδοση αυτή άληθεύη τότε δεν υπάρχει στον κό- σμο άρχαιότερα δυναστεία».

Η Εύρώπη και ή Αιθιοπία

Μόλις κατά τον ΙΗ' αιώ- να ή Εύρώπη ήλθε σ' έπα- φη με την Αβησσυνία. Έ- νας σκωτσέζος έρευννητής, όνόματι Ζάκ Μπρούς έπηξε στην χώρα των Ρας κι' έζησε τέσσερα δλόκληρα χρόνια μαζί τους. Γυρίζοντας στην Εύρώπη περιέγραψε τα πρωτότυπα ήθη και έθιμά τους και τους έμφυλούς πολέμους μεταξύ των διαφό- ρων Ρας (άρχηγών-βασιλέων) που διεξήγοντο με πρωτόγο- να όλα, μεταξύ άγρίων πολεμικών μαζών και έξηρε τον ή- ρωισμό τους. Από την εποχή αυτή άρχίζει το ένδιαφέρον της Εύρώπης για την Αβησσυνία.

Ο Σάλε Σελάσιε και ο Λουδο- βίκος—Φίλιππος

Οι πρώτες έπίσημες σχέσεις μεταξύ Αιθιοπίας και Γαλ- λίας οφείλονται σ' έναν ταξιδιώτη όνόματι Ροσέ ντ' Ερικοόρ που στα 1839 έγινε δεκτός στην αύλη του βασιλέως του Χοά Σάλ Σελάσιε που ήταντόπιόσχυρο βασίλειο της Αβησσυνίας.

Ο ντ' Ερικοόρ ήταν χημικός και του έδειξε τότε τρόπο κατασκευής πυρίτιδος κι' έξαγωγής ζαχάρεως από τα ζαχα- ροκάλαμα. Ο Σάλε Σελάσιε έμεινε κατάπληκτος βλέποντας αυτά τα δυο προϊόντα και τόσο άγάπησε τον γάλλον έπι- στήμονα ώστε τον ύποχρεωσε να μην έγκαταλείψῃ την Αιθι- οπία. Όταν εκείνος έφυγε τέλους για τη Γαλλία, ο βασιλεύς του έδωσε μια έπιστολή για την γαλλική Κυβέρνηση στην ό- ποία έγραφε πως είναι πρόθυμος να συνάψῃ άδιάσπαστον φίλιαν με το πολιτισμένον αυτό κράτος της Εύρώπης. Ο Λου- δοβίκος—Φίλιππος το έδέχθη.

Ο αυτοκράτωρ Θεόδωρος Γ'

Στα 1847 ή Αβησσυνία ήταν διηρημένη σε πολλά βασί-

λεια που το καθένα απ' αυτά διοικούσε ένας Ρας. Οι έμφύλιοι πόλεμοι ήσαν διαρκείς γιατί ο

κάθε Ρας προσεπάθει να καθυποτάξῃ όσους άλλους μπορούσε περισσότερους για να πάρῃ τον τίτλο του Νεγκούς Νεγκέστ, δηλαδή του «βασιλέως των βασιλέων». Ο Ρας του Κασσάι, χάρις στην έξυπνάδα του και στη μαχητική του Ικανότητα κατώρθωσε να ύποτάξῃ, τέλος τους άλλους Ρας και να άνο- μασθῇ «βασιλεύς των βασιλέων» της ήνωμένης Αιθιοπικής αυτοκρατορίας με τόνονα Θεόδωρος Γ'.

Από την εποχή αυτή ή Αβησσυνία πήρε θέση μεταξύ των Κρατών του κόσμου. Ο γάλλος συνταγματάρχης Μαρντέλε άργάνωσε τον στρατόν του Θεόδωρου Γ' ό οποίος έπηξε Εύ- ρωπαίους συμβούλους και έξετίμησε πολύ τον γάλλον πρεσ- βευτήν Λεζαν, που μάλιστα του έπρότεινε να παντρευτῇ την άδελφή του, πριγκίπισσα Μπελεντές. Έπειδή εκείνος δεν έ- δέχθη τον γάμον αυτόν, ο Θεόδωρος Γ' τον έθανάτωσε για την προσβολή που του έκανε. Οι σχέσεις των δύο κρατών Γαλ- λίας και Αβησσυνίας σχεδόν διεκόπησαν και τότε ή Αγ- γλία άπέστειλε στη Μαγκτάτα (πρωτεύουσά τότε) τον πρε- σβευτήν Κάμερον. Ο Θεόδωρος τον ύπεδέχθη αλλά όταν του έξιστόρισε την πρόδοον και την όργάνωσιν του άγγλικού Βασιλείου τόσο ένθουσιάσθη ώστε προσεκάλεσε την βασί- λισσα της Μ. Βρετανίας να τον έπισκεφθῇ. Η πρόσκλησις δεν έγινε δεκτή κι' αυτό έθύμωσε τον αυτοκράτορα ο

όποιος συνέλαβε όλους τους άγγλους υπηκόους που βρισκόταν στην χώρα και τους έρριξε στις φυλακές. Ο πρέσβυς Κά- μερον έδρε οίκτρο τέλος ως ένας προδότης σκλα- βος. Η Αγγλία τότε έστει- λε 18 χιλιάδες στρατό κα- τά του Θεόδωρου ύπό τον στρατηγόν Ρόμπερ Νάπι- ερ, ο οποίος συνήνωσε έ- ναντιον του Θεόδωρου ό- λους τους Ρας κι' έκυρίε- υσε την πρωτεύουσά του. Και τότε ο Θεόδωρος αυ- τοκτόνησε.

Ο Νεγκούς Μενελίκ

Την ένότητα της Αβησ- συνίας που ο Θεόδωρος δεν κατώρθωσε να πραγματοποιήση την έπέτυχε ο έγγονός του Μενελίκ. Πράγματι ο άβησσυνιακός λαός, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έσημείωσε καταπληκτική πρόοδο, και κα- τετρόπως τους Ιταλούς στα 1896 μεταχειρισθείς όλα τα νέα, τότε, πολεμικά μέσα.

Ο Χάϊλε Σελάσιε «βασιλεύς των βασιλέων»

Ο Μενελίκ στα 1906 άπέθανε και ή σύζυγός του αυτοκρά- τερα Ταϊτού ανέλαβε την κυβέρνηση της χώρας. Έπειδή ό- μως δεν είχε διάδοχο κι' ήξερε πως ο Μενελίκ είχε μια κόρη από μια σκλάβα, διάταξε να την φέρουν στο παλάτι όπου ά- νετράφη σαν βασιλοπούλα. Αργότερα την έπάντρεψε με τον ρας Μιχαήλ και έγεννήθη ο Λίτζι Γιασσού ο όποιος όμως κα- τέστρεψε το έργο του Μενελίκ έπειδή δεν ήθελε ν' άσπασθῇ τον χριστιανισμό πράγμα που έξαγρίωσε τους Αβησσυνούς πριγκίπες και έπροκάλεσε έμφυλούς πολέμους. Ο Λίτζι Γι- ασσού έξεθρονίσθη, και στον θρόνο άνῆλθε μια κόρη, του Μενελίκ από τον πρώτο του γάμο με την πριγκίπισσα Ζεοντιτού.

Αργότερα άνῆλθε στον θρόνον του «λέοντος του Ιού- δα» ο σημερινός Χάϊλε Σελάσιε άπόγονος του Σάλε Σελά- σιε, ο οποίος φαίνεται πως ακολουθεί το πρόγραμμα του Με- νελίκ και ύποστηρίζει την ένότητα του Κράτους κατά των Ιταλών, που άπειλούν να την καταστρέψουν.

ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

χε πεθάνει η μίστρες Όφελια Ρόμπινσον. Πήρα στα χέρια μου τον φάκελλο της υποθέσεως. Έξ αιτίας της είχα

πολλές συναντήσεις με την μίς Ροβέλα, και τό άποτέλεσμα ήταν νά την παντρευτώ.

Η υπόθεση όμως της διαθήκης, γιά την όποια ή μίς Ροβέλα είχε κινήσει άγωγή, μου φάνηκε πολύ περιπετειώδης. Βρισκόμουν μπροστά σέ μία πράξη άνεπιληπτη στην εμφάνισή της, ντυμένη με την πιό άληθινή αόθηνιότητα και γενικά έκτελεσμένη έτσι, ώστε νά είναι άπολύτως άδύνατο νά την θίξη κανείς. Ωστόσο, παρ' όλα αδιά, ρίχτηκα με πείσμα στη δουλειά, ψάχνοντας νά βρω και τό παραμικρότερο δεδομένο άπό τό όποιο θά μπορούσα ν' άρπαχτώ και νά βοηθηθώ γιά την υποστήριξη της υποθέσεως ένώνπιον του δικαστηρίου.

Την παραμονή άκριβώς της ημέρας πού επρόκειτο νά έκδικαστή ή υπόθεση στο δικαστήριο, έργαζόμουν τό βράδυ στο γραφείο μου κάτω άπό τό φως μιάς λάμπα. Ένα κρουστάλλινο άμπαζούρ με δαντελλένια γυρλάντα πού σκέ-

παζε τη λάμπα, έκανε ώστε τό δωμάτιο του γραφείου μου νά πλέη μέσα σ' ένα ρόδινο ήμίφως. Τό δωμάτιο αυτό του γραφείου μου, συγκαίνονοσε με τό παραπλευρώς σαλόνι με μία μεσόπορτα χωρίς θυρόφυλλα πού έκλεινε μ' ένα ριντώ άπό κίτρινο βελούδο.

Θά ήταν όκτώ ως έννέα βράδυ. Ο καμαριέρης μου μαζί με την ύπηρετρία έτρωγαν στα δωμάτια της ύπηρεσίας, ώστε σ' όλο τό διαμέρισμα ήμουν τελείως μόνος. Ξαφικά ένας έλαφρός θόρυβος βημάτων άκούστηκε πάνω στο περσικό χαλί με τό όποιο ήταν στρωμένο τό πάτωμα. Φυσικά γύρισα τό κεφάλι μου νά δω ποιος ήταν και άπόρησα βλέποντας μπροστά μου, στην άλλη άκρη του δωματίου, μία άγνωστη γυναίκα ή όποια μόλις είχε περάσει την μεσόπορτα. Ήταν μεγάλος μ, λίγο ήλικιωμένη, άρκετά άμορφη άκόμη και μία έκφραση βαθείας λύπης στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, πού μου φάνηκαν σβυσμένα και ξεθωριασμένα. Η τευαλέττα της ήταν άπό μεταξωτό σέβιολέτ χρώμα, πού άφηνε γυμνούς τούς ώμους της. Στο κεφάλι της δέν φορούσε τίποτα, πράγμα πού άφηνε νά βλέ-

πη κανείς τά μαύρα μαλλιά της όντουλαρισμένα λίγο μά πού και πού λίγες άσπρες τρίχες.

Πολύ στενοχωρημένος πού ή ύπηρεσία μου είχε άφήσει νά μπη αυτή ή γυναίκα στο γραφείο μου χωρίς νά την συνοδεύσουν ως έμένα και χωρίς καν νά μου την άναγγείλουν σκεδόνικά νά την χαιρετήσω και νά της ζητήσω συγγνώμη γιά την διαγωγή αυτή των ύπηρετιών μου. Έκείνη δέν άπάντησε καθόλου στον χαιρετισμό μου, έγω δέ νοιώθοντας έναν περίεργο κι' άνεξήγητο φόβο δέν πρόφερα καμιά άλλη λέξη έκτός αέτου: «Σέ τί μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος κυρία μου;». Έκείνη, όπως είπα δέν άπάντησε, έξακολούθησε όμως νά προχωρή, νλυστρώντας μάλλον πάνω στο χαλί χωρίς νά κάνει τόν παραμικρότερο θόρυβο. Σιωπηλή πλντοτε σήκωσε τότε τό χέρι της και με μία χειρονομία μου έδειξε την γωνιά πού σσημάτιζε σ' ένα μέρος του δωματίου ο τοίχος με τό τζάκι, μπροστά στο όποιο έπήγα κι' έκάθισα. Την χειρονομία αυτή την επανέλαβα πολλές φορές λές και έπέμενα και είχε ένδιαφέρον νά δω καλά τί ήταν άκριβώς εκείνο πού μου έδειχνε. Με κυττούσε δέ με τόσο έπιτακτικό βλέμμα, ώστε άσυναίσθητα προχώρησα προς τό εκεί πού μου έδειχνε. Είδη τότε πώς κάτω άπ' την ταπεταρία με την όποια ήταν σκεπασμένος ο τοίχος ύπήρχε ένα είδος χερούλι, τό όποιο φαί-

νόταν μάλλον γιά στόλισμα. Πιάνοντάς το και τραβώντας τό είδα τότε με κατάπληξη μου ότι δέν ήταν στόλισμα άλλα ότι ήταν τό χερούλι κάποιου μουσικού ντουλαπιού πού ήταν κρυμμένο μέσα στον τοίχο.

Στράφηκα τότε προς την άγνωστη γυναίκα γιά νά της πω ότι πράγματι είχα άνακαλύψει εκεί, ο πού με τόση έπιμονή και άποφασιστικότητα μου είχε ύποδειξει, έμεινα όμως έκπληκτος ιαί άναστατωμένος. Ούτε μπροστά στο τζάκι, ούτε μέσα στο γραφείο μου δέν ύπήρχε πιά κανένα πρόσωπο: ή άγνωστη κυρία είχε εξαφανισθή ξαφνικά και άθόρυβα!... Έτρεξα τότε στο σαλόνι με την λάμπα στο χέρι. Ούτε όμως εκεί δέν ύπήρχε κανείς. Η λάμπα φώτισε την άδεια αίθουσα, τά ριντώ των παραθύρων και τά έπιπλα. Έτρεξα στον αντίθάλαμο, κι' άπό κεί στο κορινθιώ της εισόδου. Κανείς άπολύτως. Παντού έρημιά και ήσυχία. Η πόρτα έπίσης ήταν κλειστή, κλειδωμένη άπό μέσα, σέ τρόπο δηλαδή πού ήταν άδύνατο νά πιστέψη κανείς πως ή άγνωστη γυναίκα είχε άνοίξει κι' είχε φύγει. Δέν ήξερα τί νά ύποθέσω... Ξαναγύρισα στο δωμάτιό μου. Περιώνοντας μπροστά άπό ένα καθρέφτη είδα ότι τό πρόσώπόμευο είχε γίνει κατάχλωμο, κι' ότι τά μάτια μου γυάλιζαν παράξενα κι' είχα ένα βλ. μάνα τρελλού. Άφισα την λάμπα πού κρατούσα στο χέριά μου στο γραφείο και ρίχτηκα σ' ένα ντιβάνι. Εκεί μου φαίνεται πως λιποθύμησα άμέσως, γιατί όταν ξαναήλθα σιές αλοήσεις μου ή λάμπα είχε σβύσει και άπο τις γρίλλιες των παραθύρων είχαν άρχισει νά μπαίνουν τά πρώτα φώτα της ημέρας. Ξημέρωσε...

Ήπια ένα ποτήρι νερό. Υστερα προχώρησα προς την μουσική κρύπτη πού μου είχε δείξει ή μουσικηρώδης έπισκέπτορας μου και την έξέτασα προσεκτικά γιά νά δω πώς θά μπορούσε νά άνοίξη. Τέλος χρησιμοποιώντας ένα μαχαίρι κατάφερα νά βγάλω μία μικρή κλειδαριά πού ύπήρχε και ν' άνοίξω ύστερα άπ' άρκετή προσπάθεια τό φύλλο του μουσικού εκείνου ντουλαπιού.

Είδα τότε με έκπληξη μου τρία ράφια τά όποια ήταν γεμάτα άπό διάφορα χαρτιά, βιβλία κατάστιχα και διάφορα άλλα άνομοιογενή άντικείμενα. Σ' ένα άπό τά ράφια ύπήρχε έπίσης ένα βιβλίο δεμένο με μαύρο δέρμα και χρυσωμένο. Τό βιβλίο αυτό ύπάρχει καθώς έξέρετε σέ όλα τά άμερικανικά σπλία: ήταν ή «Βίβλος». Την πήρα, την άνοίξα και στην πρώτη της σελίδα διάβασα τά παρακάτω γράμματα πούχαν γραφεί με τό χέρι:

«Σέ λίγα λεπτά θά πεθάνω δολοφονημένη άπό τόν σύζυγό μου Σιγκμονίντ Ρόμπινσον. Ξέρω ή καλλίτερα έχω την άπόδειξη ότι κάθε μέρα άπό δω κι' ένα χρόνο, ίώρα, έρχινε δηλητήριο στο νερό πού έπίνω. Τόν κατηγορώ στη δικαιοσύνη της πατρίδος μου. Θα όμολογήσω τό έγκλημά μου. Με έξηναγκάσε, με τό μαχαίρι στα χέρια του και του υπέγραψα μία διαθήκη με την όποια τόν καθιστώ γενικό κληρονόμο μου. Άκυρώνω την διαθήκη αυτή και με τό παρον δηλώ ότι γενικό κληρονόμο της περιουσίας μου, κάνω την κορη μου Ροβέλα Ταίλτορ». Άκολουθούσαν ή ύπογραφή και ή ημερομηνία... Την στιγμή πού μόλις είχα τελειώσει τό διαβάσμα της πραγματικής αυτής διαθήκης της γυναίκας του πάστορος Ρόμπινσον κτύπησαν την πόρτα. Ήταν ή ύπηρετρία μου πού μου έφερνε τό πρωινό μου πρόγευμα. Ρίχνοντας λέμονι στο τσάι μου, της είπα με έπιμημητικό τόνο:

—Γιατί Μπέττι, άφήσατε χτές τό βράδυ νά έρθη ως στο γραφείο μου μία ξένη γυναίκα χωρίς νά μου την άναγγεί-

λετε και χωρίς κανείς νά την συνοδεύσει ως έδώ;

—Μία ξένη γυναίκα έκανε ή ύπηρετρία άπορώντας. Τι λέτε κύριε Καμιά γυναίκα δέν ήρθε χτές τό βράδυ.

—Α, είμαι βέβαιος, είπα, πως ήρθε. Ήταν μία ήλικιωμένη κάπως κυρία, έξοκούφωτη, μ' ένα βιολέτ μεταξωτό φόρεμα πού άφηνε τούς ώμους γυμνούς κι' είχε ένα κύμπο άπό μωβ σατέν. Όταν έκάθισα σ' αυτό τό τζάκι, την παρετήρησα καλά.

Άκούοντας αυτά τά λόγια μου ή ύπηρετρία, άφησε ξαφνικά νά της φύγη μία κραυγή τρόμου.

—Ω, Θεέ μου, Θεέ μου! έκανε. Μά αυτά πού λέτε είναι ή τουαλέττα πού φόρεσαν στην μίστρες Όφελία όταν πέθανε και την έβαλαν στο φέρετρό της. Και στο τζάκι έκάθισαν, λίγο πριν νά πεθάνη.

Και χωρίς νά μπορέση νά πη τίποτε άλλο, έπεσε λιπόθυμη μέσα στα χέρια μου.

Όταν την άλλη μέρα όλοι οι μάρτυρες είχαν έξετασθή πιά άπό τό δικαστήριο τό όποιο σέ λίγο θά έβγαζε την άπόφασή του σχετικά με την πρσοβολή της διαθήκης της μητέρας της πού είχε κάνει ή μίς Ροβέλα, —γιά νά άπορριψη φυσικά την αίτησή της—σηώθηκα με την Β βλο στα χέρια και προχώρησα προς τόν πρόεδρο:

—Λέπει ένας μάρτυς άκόμη κύριε πρόεδρε, του είπα και σάς τόν φέρνω έγώ... Μόλις έφτασε άπό τόν κόσμο, των πνευμάτων... Ίδου κύριε πρόεδρε, ή Βίβλος της άποθανούσης μίστρες Όφελία Ταίλτορ ή όποια έχει γράψει στην πρώτη της σελίδα την άληθινή διαθήκη της. Ο αιδεσιμώτατος Σιγκμονίντ Ρόμπινσον δέν φαντάζομαι ν' άρνηθή την γνησιότητα της...

Έπρεπε νά είσατε άπό καμιά άκρη και νά βλέπατε τά μούτρα πού έκανε ο αιδεσιμώτατος Ρόμπινσον άκούγοντας αυτά τά λόγια μου... Άλλάξτε όλα τά χρώματα της Ίριδος, γιά νά καταλήξη νά γίνη σαν τό κερί...

Ο πρόεδρος, άφού πήρε άπό τά χέρια μου την Βίβλο έδιάβασε ότι ήταν γραμμένο στην πρώτη σελίδα της άπό τά χέρια της δολοφονημένης μίστρες Ταίλτορ, κι' έκανε μία χειρονομία. Ένας άστυφύλαξ πλησίασε τότε τόν αιδεσιμώτατο και του πέραςε τις χειροπέδες στα χέρια του χωρίς εκείνος νά φέρη την παραμικρή αντίσταση, χωρίς ούτε τό στόμα του ν' άνοίξη καν. Τά υπόλοιπα τά καταλαβαίνετε: Λίγες μέρες άργότερα ο αιδεσιμώτατος πέραςε άπό τό κακουργολοκείο τό όποιον παμψηφεί τόν καταδίκασε εις θάνατο. Ποτέ δέ δήμιος δέν έξετέλεσε δικαιοτερη πράξη έκτελώντας την θανατική ποινή του αιδεσιμώτατου πάστορος Ρόμπινσον...

Έναν χρόνο άργότερα, παντρεύτηκα την μίς Ροβέλα ή όποια φυσικά είχε πάρει ύπό την κατοχή της την περιουσία της μητέρας της πού θέλησε νά καταχρασθή ο δολοφόνος της.

Κι' ο δόκτωρ Χόρας Στίβενς τελειώνοντας την διήγησή του πρόσθεσε:

—Άπό τότε, φίλοι μου, πιστεύω στον πνευματισμό και στις εμφάνισεις νεκρών... Η εμφάνιση της πεθεράς μου έκείνο τό βράδυ—στον ύπνο ή στο εγύπιο μου, δέν έξέρω—ήταν ή καλλίτερη άπόδειξη ότι ή ψυχή ζή μετά τόν θάνατο κι' έχει την δύναμη νά παρουσιάζεται στους άνθρώπους σέ έξαιρετικές και κρίσιμες στιγμές...

ΖΟ ΒΑΛΛΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ



Τού έδινε νά τρώη ώμά κρέατα και κατώρθωσε με τις περιποιήσεις του νά τον εξημερώση. Ο Γαριβάλδης τόν έθώπευε και τού έβυνε τό κε-

ΜΙΚΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

Μία μέρα έπεσεν εις Καπράρα εις τόν κήπο του Γαριβάλδη, ένας Ιεραξ έκ των μεγαλειτέρων του είδους του, τραυματισμένος.

Τό πουλί έσπάραζε έπί του έδάφους και ο Γαριβάλδης σπεύσας τόν έτόλιξε με μία κουβέρτα και τόν έπεριποίηθη με προσοχή.

—Δέν έχει τίποτε, είπε. Αλλά τά πουλιά θεραπεύονται γρήγορα.

ΦΑΛΙ.

—Θά δήτε, έλεγε, ότι αυτό τό πουλί θά έχη παντοτε εύγνωμοσύνη προς έμέ, διότι τά ζώα είναι εύγνώμονα προς εκείνον πού τούς κάνει καλά.

Ο Ιεραξ έθεραπεύθη πράγματι και άφέθη ελεύθερος. Επωφελήθη όμως της ευκαιρίας και δέν επέστρεψε πλέον. Οι φίλοι του έλεγαν ότι δέν ήτο τρόπος αυτός έκφράσεως εύγνωμοσύνης έκ μέρους του Ιερακος νά έγκα-



ταλείψη εκείνον πού τόν έκανε καλά. —Τί σημαίνει αυτό; είπε ο Γαριβάλδης. Μόνον ότι ή άγνωμοσύνη δέν είναι προνομιον των ανθρώπων. Τήν έχουν και τά ζώα!

—Είστε βέβαιος, κ. φαρμακείο; πώς με μία μπουκλα άπ' αυτό τό δοναμωτικό θά γίνει έντελώς καλά;

—Βεβαιότατος, κύριε, κανείς δέ μου ζήτησε δεύτερη.

Ο νυχτερινός και άγνωστος έπισκέπτης
ΜΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ο νυχτερινός και άγνωστος έπισκέπτης είχε ήδη πηδήξει την μάντρα του κήπου, και πλησίαζε προς το υπόστεγο του γκαρράζ. Ο μόνος που είχε αντιληφθεί την παρουσία του ήταν ένας μαυρός γάτος, που τον κύταζε άκίνητος, σαν ανατολίτικος είδωλο, πάνω από τη στέγη του γκαρράζ. Ο γάτος εκείνος άνηκε στον σωφέρ της Έπισκοπής. Ο άγνωστος προχώρησε μέσα στον κήπο αφήνοντας τον γάτο ανενόχλητο να τον παρατηρή με το φιλοσοφικό του βλέμμα. Έξαφνα, κάποιος θόρυβος τον έκαμε ν' αγκαλιάσει τον κορμό ενός δέντρου και να κρυφτεί στη σκιά του. Ο θόρυβος αυτός έμοιαζε με εκείνον που προξενεί άνθρωπος που άναρριχάται στον τοίχο. Έρριξε μια έρευνητική μτιά πίσω του. Ο γάτος, έξακολουθούσε να τον παρακολουθώ με την ίδια άπάθεια. «Ποιος να είναι αυτή την ώρα;» διαλογίστηκε. Δέν μπορούσε, βέβαια, να είναι ο έφημέριος και να έπιστρέψει στην Έπισκοπή κατ' αυτόν τον λωποδυτικό τρόπο, όπως και ο άγνωστος έπισκέπτης αυτής της νύχτας, ούτε κανένας άλλος άνθρωπος του σπιτιού.

Κι' αποδίδοντας αυτόν τον θόρυβο στην φαντασία του συνέχισε τον δρόμο του, και σε λίγο βρισκόταν από το πίσω μέρος του οικήματος της έπισκοπής. —Θαυμάσια! έπιθύρισε μ' ένθουσιασμό, σκαρφαλώνοντας στο πρώτο σκοτεινό παράθυρο του Ισογείου. Ο έφημέριος λείπει... Η οι κογένειά του λείπει και οι υπηρέτριες είναι — τα πουλάκια μου— στον κινηματογράφο. Νά μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για έναν πειραμένο και πεινασμένο συγχρόνως διαρρήκτη.

Όπως βλέπετε, ο νυχτερινός αυτός έπισκέπτης ήταν λωποδύτης και ονομαζόταν Τζέιμς Μούν. Έξέτασε όλα κατά σειρά τα παράθυρα με τα χέρια του κι' είδε ότι όλων τα τζάμια ήταν κλειστά. Όσο έπρεπε να σπάσει ένα από αυτά τα τζάμια και να μπει μέσα. Πολύ άσπεια δουλειά. Προτίμησε το παράθυρο της κουζίνας. Χάραξε με το «διαμάντι» το τζάμι, έκανε ένα άνοιγμα και μπήκε ψηλαφώντας με τα χέρια του. Στο σκοτάδι, έπιασε κάτι μαλακό. «Πουτίγκα!» μουρμούρισε γλύφοντας τα δάχτυλά του. «Τό αγαπημένο μου γλυκισμα. Πρώτα όμως να τελειώσουμε τη δουλειά μας κι' ύστερα τό έπισκεπτόμαστε».

Άνοιξε την πόρτα της κουζίνας. Έπροχώρησε στο διάδρομο, και βρέθηκε τέλος στο γραφείο του έφημέριου. Έξέτασε την έπιπλώσή του με τό φώς του κλεφτοφαναριού του και σε μια γωνιά ανακάλυψε έπιτέλους, τι ζητούσε τόσην ώρα : Τό χρηματοκιβώτιο... Πήρε απ' το γραφείο τό κερύ, τό άναψε και πλησίασε στο μέρος που βρισκόταν ο θησαυρός. Ο Τζέιμς Μούν ήταν ειδικός στις διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων κάθε τύπου και μάρκας, και τό χρηματοκιβώτιο της Έπισκοπής, άπλουστατό στον μηχανισμό της κλειδαριάς του, ήταν για τον Τζέιμς ένα παιχνιδάκι.

Έσπέρωσε στο τραπέζι τό κερύ και κατόπιν άνοιξε τό δέμα με τα διαρρηκτικά εργαλεία και έτοιμαζόταν να δοκιμάσει την κλειδαριά μ' ένα απ' αυτά τα εργαλεία όταν άκουσε πίσω του μια φωνή που έλεγε. —Ω! Καλησπέρα σας!

Ο Τζέιμς γύρισε τό κεφ'λ' του άμέσως, αλλά δέν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα. Τό θαμπό φώς του κεριού δέν τον βοήθησε.

—Πολύ φοβόμαιο ότι θα χαλάσετε τό μάτι σας δουλεύοντας με τό φώς του κεριού... Έπιτρέπατέ μου...

Τό δωμάτιο εύθως πλημμύρισε από τό ηλεκτρικό φώς κι' ο Τζέιμς είδε έναν άνθρωπο να στέκεται πίσω απ' τό γραφείο : ψηλόν, με έκκλησιαστική άμφιση, κι' ένα μακρό πηγούνι και βαθύξανθα μαλλιά. —Μπάλι είπε ο Τζέιμς βλέποντας τον πάστορα. Κι' έγώ νόμιζα πως λείπατε. —Νοί, έλειπα, άπάντησε ο πάστορ. Κι' αν δέν ήμουν τόσο άφηρημένος θα βρισκόμουν τώρα πολλά μίλλια μακριά... Όχι, μόν σικώνεστε... Θάνα Ιωσος προτιμότερο για σας να μείνετε έτσι γονατιστός... Καί, παρακαλώ, άφήστε χάμω αυτό που κρατάτε. Άφήστε το, σας παρακαλώ. Στο χέρι του ο πάστορ κράταγε ένα αυτόματο ρεβόλβερ.

Ο Τζέιμς άφησε να πέσει τό εργαλείο από τό χέρι του σαν να τόνιωθε πυρακτωμένο.

—Πάτερι! του είπε τότε παρακλητικά. Δέν λυπάσθε έναν φτωχό κλέφτη που έχει να ζήσει γυναίκα και πέντε παιδιά; Βοηθήστε με, πάτερ. Είναι ή πρώτη φορά που κλέβω.

—Άλήθεια; έκανε ο πάστορ έκπληκτος. Και δέν μου λές : μπορεί ν' άνοιγης χρηματοκιβώτια. —Τι είπατε ; άπάντησε προσβεβημένος ο λωποδύτης. Άν μπορώ να τό άνοιξω ; Εύκολώτατα. Οπως θ' άνοιγα μια κονσέρβα.

—Άλήθεια ;! Έπανάλαβε ο πάστορ μ' ένδιαφέρον τώρα. Τότε έχετε την καλωσύνη να μου τό άνοιξετε γιατί έχω χάσει τό κλειδί. —Εύχαριστώ, άρκεί να μου υποσχεθήτε ότι θα με συγχωρήσετε για την νυχτερινή μου αυτή έπίσκεψη.

—Νά σοι εξηγήσω, συνέχισε ο πάστορ. Τό άνοιγμα του χρηματοκιβωτίου ένδιαφέρει έμένα περισσότερο από σένα. Έπρόκειτο αύριο να υποβάλλω μια έκθεση στο έπισκοπικό συνέδριο και σήμερα τό άπόγευμα που βρέθηκα στην πόλη άντελήφθηκα ότι όλα τα έγγραφα και τις σημειώσεις τις είχα ξεχάσει στο χρηματοκιβώτιό μου. Πήρα, λοιπόν, τό πρώτο τραίνο κι' έφτασα έδω, αλλά δυστυχώς έχω ξεχάσει τό κλειδί του χρηματοκιβωτίου στο ξενοδοχείο του Λονδίνου. Όπως, βλέπετε, ή παρέμβασή σας είναι εύχαιρστη, γιατί θα με βγάλει από ένα κουραστικό ταξίδι. Λοιπόν : ο χρόνος είναι χρήμα : πόση ώρα χρειάζεστε για ν' άνοιξετε αυτό τό χρηματοκιβώτιο; Μία ώρα.

—Τι λέτε ! άνεφώνησε ο Τζέιμς προσβληθείς για δεύτερη φορά. Σε πέντε λεπτά, και δίχως να προξενήσω την παραμικρή βλάβη στην κλειδαριά. —Αδύνατον. —Μπορείτε να με χρονομετρήσετε, πάτερ. Ο Τζέιμς πήρε ένα κυρτό και λεπτό εργαλείο από την πέταινη θήκη, τό έβαλε με προσοχή μέσα στην κλειδαρότρυπα και ύστερ' από λίγο είχα άνοιξει τό χρηματοκιβώτιο.

—Πόση ώρα έκανα ; ρώτησε θριαμβευτικά. —Τρία λεπτά και δεκαοχτώ δευτερόλεπτα. Αυτό είναι άπίστευτο για έναν άπειρο διαρρήκτη σαν και σας... Παρακαλώ, μόν σικώνεστε από ιην θέση σας. Βγάλτε δ,τι βρίσκεται μέσα στο χρηματοκιβώτιο κι' άραδιάστε τα κάτω στο πάτωμα, να τους κάνω μια έπιθεώρηση. Θέλω να πειστώ ότι δέν μου λείπει τίποτα... Ωραία... Νά. Αυτόν τόν σφραγισμένο φάκελλο είχα ξεχάσει. Δώστέ μου τον. Εύχαριστώ. Άλλά κι' αυτό τό δέμα των χαρτονομισμάτων πρέπει να τό πάρω μαζί μου. Νά με συγχωρήτε, κύριε... — Πώς άνομάζετε ;

—Τζέιμς Μούν, πατέρας πέντε παιδιών, εύσεβής χριστιανός, και... κλέφτης από ανάγκη. —... "Α, τί λόγος ! τ' είν' αυτά που λέτε, κύριε, Τζέιμς

Μούν. Ο Θεός συγχωρεί τους ανθρώπους που μετανοούν. Άλλά, πρέπει, τα χρήματα αυτά να τα άσφαλίσω κάπου άλλου... Όχι έπειδή φοβάμαι μήπως ξανάλθετε και άνοίξετε τό χρηματοκιβώτιο σε τρία λεπτά και δεκαεννιά δευτερόλεπτα. —Δεκαοχτώ δευτερόλεπτα, πάτερ, διέκοψε ο Τζέιμς προσβληθείς για τρίτη φορά. —Ω! Παρντόν. Δεκαοχτώ δευτερόλεπτα. Λοιπόν όχι πως φοβάμαι από σας. Άλλά από τους άλλους συναδέλφους σας... Ά! Εύχαριστώ... τώρα ξαναβάλετε όλα τ' άλλα μέσα στη θέση τους. Μπράβο. Έν τάξει. Τώρα μπορείτε να σηκωθείτε. Καθήστε σε μια καρέκλα, σας παρακαλώ, θέλω να σας μιλήσω.

Ο Τζίμμου σηκώθηκε και κάθησε στην καρέκλα που του ύπόδειξε ο πάστορ. Είχε αντιληφθεί την ειρωνεία του πάστορος και δέν σκεφτόταν τίποτ' άλλο παρά πως να δραπέτευση.

Ο πάστορ κάθησε στην καρέκλα του γραφείου του και κείνος, και, με τό πιστόλι πάντα προτεταμένο, τον ρώτησε : —Δέν φαίνεσθε να είσθε ένορίτης μου. Τό πρόσωπό σας δέν μου είναι γνωστό, κύριε Μούν. Σε ποιά συνοικία κατοικείτε ;

—Στό "Οξτον, άπάντησε ο Τζίμμου σκυθρωπός. Έχω, γυναίκα και πέντε παιδιά.

—Α! "Όσο ειδοεί Λονδρέζος. Και άσφαλώς ή γυναίκα σας και τα παιδιά σας θ' άνησυχούν για την καθυστέρησή σας. Θά σας περιμένουν για τό δείπνο.

—Θά μείνουν νηστικά, πάτερ. Δέν έχουν τα καυμένα να φάνε.

Φυσικά ή πείνα των παιδιών ήταν ένα ώραίο ψεμματάκι όπως και ή ύπαρξή τους. —Πολύ λυπηρό αυτό, έκανε θλιβερά ο πάστορ. Δέν ξέρω κι' έγώ αν ύπάρχει τίποτα στο σπίτι για να σοι δώσω να πάρης μαζί σου.

—Στην κουζίνα ύπάρχει φαί, είπε ο Τζίμμου. Κατά τύχη βούτηξα τα χέρια μου μέσα στην πουτίγκα.

—Ωραία. Μπορείς, λοιπόν, να έπωφελθής όταν θα φεύγης...

—Όστε, θα με άφήσετε να φύγω;

—Γιατί όχι; Του άπάντησε ο πάστορ. Μήπως δέν είμαι άποχρεωμένος σε σας; Μην ξεχνάτε ότι χάρις στην συμπτωματική σας παρουσία άπέκτησε τα πολύτιμα έγγραφα μου. Θά ήταν, λοιπόν, μεγάλη άδικία αν σας παράδινά στην άστυνομία. Άπεναντίας πρέπει να σας πληρώσω για την εργασία σας, κύριε Μούν. Όρίστε.

Και τραβώντας μια χάρτινη λίρα από την δέσμη των αρτονομισμάτων που είχε έπάνω στο γραφείο του, την έ-

ωσε στον άτυχο διαρρήκτη.

—Ω. Εύχαριστώ ! μουρμούρισε θέλοντας και μη ο Τζέιμς.

—Και τώρα πηγαίνετε από κεί που ήρθατε. Πάρτε απ' την κουζίνα δ,τι βρήτε πρόχειρο για τα καυμένα τα παιδιά σας και τό νού σας μην ξεχάσετε κι' άφήστε άνοιχτό τό παράθυρο. Ο μαυρός μου ο γάτος είναι πολύ κλέφτικο ζώο. Καληνύχτα.

Την άλλη μέρα, ο Τζέιμς Μούν, καθόταν σ' ένα τραπέζι μιάς συνοικιακής ταβέρνας του Λονδίνου, αναπολώντας την χθεσινοβραδυή του περιπέτεια.

—Πολύ λαμπρός και καταδεχτικός άνθρωπος, ο πάστορ, διαλογιζόταν ζωγραφίζοντας ένα άόριστο μειδίαμα στα χείλη του. Πραγματικός άνθρωπος του Θεού. Εύτυχώς που είχα την φαινή ιδέα να του άραδιάσω τις οικογενειακές ύποχρεώσεις μου. Τα παιδάκια μου. Την γυναίκούλα μου, χά, χά, χάλι τον καυμένο τον πάστορα. Τάχαψε όλα !

Ηπие τό ύπόλοιπο της μύρας του και πήρε από τό τραπέζι την έφημερίδα να διαβάσει. Έξαφνα ο τίτλος μιάς ειδήσεως τον έκανε να γουρλώσει τα μάτια του. Διάβασε :

ΘΡΑΣΕΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΗΣ ΤΣΕΝΣΗ

«Μεγάλη και θρασυτάτη διάρρηξις, συνέβη την παρελθούσα νύχτα εις την Έπισκοπή της ΤΣΕΝΣΗ και κατά την ώρα που ο έφημέριος μετά της οικογενείας του άπουσίαζε εις τό Λονδίνο, όπου έπρόκειτο να πάρευρεθί σ' ένα έκκλησιαστικό συνέδριο. Ο λωποδύτης, ή οι λωποδύτες, εισήλθον τόσον άθόρυβα μέσα στο οικημα της έπισκοπής, ώστε όλοι οι ύπηρέτες, οι όποιοι, όπως εδήλωσαν, δέν είχαν έγκαταλείψει τα διαμερίσματά τους, δέν άκουσαν τίποτα. Μόνον δ.ταν έπέστρεψε ο έφημέριος, την έπομένην πρωταν, άνεκαλύφθη ή διάρρηξις του χρηματοκιβωτίου, μέσ' από τό όποιον έλειπαν όμολογίες αξίας 3 000 λιρώνως και 150 λίρες σε χαρτονομίσματα...

Ζαλισμένος ο Τζίμμου μουρμούρισε. —Διάβολε ! Έγώ μόνον μια λίρα πήρα. Τότε...

Συνέχισε τό διάβασμα.

«Τό άξιολογότερο χαρακτηριστικό αυτής της διαρρήξεως, ήταν ότι ο λωποδύτης φορούσε ένα κουστούμι του πάστορος διά να μην κινήση την ύποψία κανενός. Τα ρούχα αυτά τα έγκατέλειψε στην Έπισκοπή και ή άστυνομία τα άνευρε την πρωταν... κ.λ.π. κ.λ.π.»

Μόνον που δέν έσκασε ο Τζέιμς Μούν έπειτα από αυτή την άποκάλυψη, ή όποια άνέτρεπε την γνώμη διι μεταξή κατεργαρέων πρέπει να ύπάρχει ελίκρινεια.

TANTONΓK

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΟΥΝ :

1ον

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Ένα θαυμάσιο αίσθηματικό μυθιστόρημα του ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ

2ον

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

Άστυνομικόν μυθιστόρημα του ΣΙΗΜΑΝ (συγγραφέως τών έξη πεθαμένων)

ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Και ένα μουσικό τεμάχιον

ΟΜΩΣ ΣΑΝ ΑΓΑΠΗΣΗ...

ΤΑΓΚΟ

(ΜΟΥΣΙΚΗ Η ΑΝΣ-ΣΤΙΧΟΙ Τ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ)

Ὁ Τζιμ Γκουόρθν, ἓνας στρυφνὸς νέος, ἀγαποῦσε τὴν ἑξο-
δέλφν του Νόρμα Δεβλῶ, πού ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ρόμ-
περτ Τάτβουελ. Ἐπειδὴ ὁ θεὸς των δὲν ἠθέληε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ
γυναίκα, τὸν ἐσχότωςε καὶ τοῦ ἄρπαξε τὴ διαθήκη, ὅπου ἐγραφε
ὅτι ὅλη ἡ περιουσία του θὰ δινότανε στὴ Νόρμα, τῷ μόνῳ ἄνδρῳ
μέσα σὲ ὅχι ἡμέρες ἀπὸ τῆς ἐνηλικίωσώς της, θάκανε ὅτι τῆς
ᾤριζε. Ἀν γιὰ ὅποιοδῆποτε λόγο δὲν ἐκτελοῦσε αὐτὸ τὸν ὅρο, ἔ-
χανε τὴν περιουσία ὀριστικῶς. Ὁ Γκουόρθν θέλησε νὰ ἐκβιάσῃ
τὴν ἑαδέλφν του, δὲν τῆς ἔδωσε τὴ διαθήκην κι' ἐξαφανίσθηκε καὶ
ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ τῆς ἐγράψε ἀπὸ τὴ Βόρειο Βραζιλία, πὼς μόνον
ἂν γινότανε γυναίκα ἡ ἐρωμένη του θὰ τῆς ἔδινε τὴ διαθήκην.
Ὁ ἀγαπημένος τῆς Νόρμας, ὁ Ρόμπερτ, ἔφυγε μὲ τὸ φίλο του Τόμ
Κρίσελ, π' ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴν Νόρμα μυστικῶς, νὰ πάη νὰ
τὸν βοῇ νὰ συνεννοηθοῦνε. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε εἰδήσεις του, ἐνό-
μιζε ὅτι χίθιχε ὀριστικῶς μέσα στὴν ἀγρία ζούγκλα, ὅταν ἔ-
φθασε ἓνας ὑποπτος ἄνθρωπος, ὁ Κοντιέρο τὴν ἐξεγέλασε κι' ἔ-

ἀν κανένα μακρυνὸ ξεφύσημα
ἀνείσαν τοῦ ποταμοῦ ἐπρόβαλ-
εμποτό», κήτους μεγάλους δελ-
φῖνὰ τὰ δελφίνα, βγαίνουν εἰς τὴν
ὕδαρ καὶ μπορεῖ κανεὶς ἀξιόλογα
ὕδαρ τὰς κινήσεις των. Μέ-
πειρὶπου δευτερόλεπτα γὰρ νὰ
πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ οποίου
ἕνα κοπάδι στρουθοκαμήλων
τος, ὀνομαζομένων «σαρίμε»
Τὸ κράς των στρουθοκα-
τὸ κράς των στρουθοκαμήλων
ἐξαιρετικῶς ἐκλεκτὸν, γι' αὐτὸ
γῆσουν καὶ νὰ σκοτώσουν δύ-

Τὰ τοπία ἐνῆλλάσσοντο
 συνεχῶς, ἐφόσον ἐπροχωροῦ-
 σαν, καὶ εἶς πολλὰ σημεῖα πέρα
 ἀπὸ τῆς ὄχτης ὑπῆρχαν ἄ-
 δενδριοὶ ἐκτάσεις, σκεπασμένες
 ἀπὸ πυκνὰ καὶ καταπράσινα
 χόρτα, καθὼς καὶ ἀπὸ κρίνους
 καὶ διάφορα ἄλλα πολύχρωμα
 ἄνθη, τὰ ὅποια σκορποῦσαν
 ἕνα μεθυστικώτατο ἄρωμα.

Τὸ κρέας τῶν στρουθοκαμήλων αὐτῶν, ἀντιθέτως πρὸς
τὸ κρέας τῶν στρουθοκαμήλων τῆς Ἀφρικῆς, εἶναι κατὰ ἐ-
ξαιρετικῶς ἐκλεκτόν, γι' αὐτὸ δὲ καὶ ἔσπευσαν νὰ τὶς κυνη-
γήσουν καὶ νὰ σκοτώσουν δύο, τὶς ὁποῖες ἐψῆσαν στὴ σοφά.

Δύο ἡμέρες ἀργότερα ἀντίκρυσαν τοὺς πρῶτους ἀγρίους ἐρυθροδέρμους ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ μεμονωμένων οἰκογενειῶν τοῦ τοὺς παρακολουθοῦσαν μετὰ περιέργειαν, καθὼς προσπερνοῦσαν. Ζοῦν ἐκεῖ στὰς ὀχθας ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Αὐτὸ μαρτυροῦν τουλάχιστον τὰ ψάρια ποὺ εἶχαν ἀπλωμένα στὸν ἥλιο γιὰ νὰ στεγνώσουν. Δὲν εἶχαν καν οὔτε καλύβην. Ἀπλῶς τέσσερες πᾶσσαλοι μπηγμένοι στῇ γῇ καὶ σκεπασμένοι ἀπὸ ἐπάνω με κλαριά καὶ φύλλα ἄγριας μπανανιάς τοὺς ἐχρησίμευαν ὡς στέγη γιὰ νὰ προστατεύσωνται τὴν ἑνὲς ἡμέραν ἀπὸ τὴς καυστικῆς

Διὰ τοῦ δόηγοῦ των
τοὺς ἐρώτησα πρὸ πόσων
ἡμερῶν ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κα-
ταυλισμὸν τοὺς. Ἀδύνατον
νὰ τοὺς δοθῇ καμμία ἀπάν.

πλούσιοι ἔξερεινῆται, ποῦ θὰ ἐληστευαν. Ὅλα δηλαδή ἦταν ἐτοιμασμένα γι'αὐτὴν ἐπιχείρηση καὶ δὲν ἐπρόκειτο ν'ἀλλὰξουν παρὰ τὴ πρόσωπα μονάχα. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ παρατήριό του, κι' ἄφησε τὸ συνθηματικὸ συριγμὸ ἐκεῖνο ποῦ εἰδοποιοῦσε τοὺς κρυμμένους συντρόφους τοῦ νὰ εἶναι προσεκτικοί γιατί ἡ λεία τοὺς ἐπληροῖζε.

Εἶχαν βεβαιωθῇ ὅτι εἶχαν
περάσει πᾶ τὴν ἐπικίνδυνον
ἐκτασὴν, ὅπου κητοικοῦσαν
οἱ ἀνθρωποφάγοι καὶ καὶ καν-
νίβαλοι. (Ἀκολουθεῖ)



ΦΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εκείνο το μικρό χωριουδάκι ψαράδων, το χαμένο στις ακτές του Ειρηνικού, αν και βρισκόταν σε άρκετη απόσταση από τη μητρόπολη, έν τούτοις ήταν της μόδας ως «χωριό των διασκεδάσεων». Πολλά αυτοκίνητα σταματούσαν κάθε βράδυ έξω από το μπάρ του Ζοέ Μπουρνς κι' οι επιβάτες ξυπνούν με το πρωινό κρασί και ποτά, παρ' την απαγόρευση της αστυνομίας.

Η αστυνομία της Νέας Υόρκης είχε πληροφορηθεί γι' αυτό το μα ποτέ δεν είχε κάνει «αλφινδιασμό» στο μπάρ, και σ' απρόκρυφα σαλόνια του, γιατί είχε σκοπό να συλλάβει πρώτα τις βενζινάκατες που τροφοδοτούσαν όχι μόνον τον Ζοέ Μπουρνς, αλλά και πολλά κρουαζιέρα της Νέας Υόρκης, και του Σικάγου. Το λαθρεμπόριο των οινόπνευματων των διεξήγετο σ' εύρεια κλίμακα και γι' αυτόν τον λόγο η αστυνομία έστειλε τον επιθεωρητή Πήρσον που απ' έδω και δέκα νύχτες, μαζί με δώδεκα δοκιμασμένους άνδρες μέσα σ' ένα ταχύτατο κανώ επιτηρούσε την ακτή.

Μέχρι τα μεσάνυχτα έμεινε στο μπάρ του Ζοέ Μπουρνς και παρακολουθούσε όλη την κίνηση των μπουκαλιών, που οι σερβιτόροι περιέφεραν στο κατάστημα χωρίς κανένα φόβο, τον Ζοέ Μπουρνς και τον σύντροφο του Φρέντ Χάρθ που έδειχναν πως ήταν ικανοποιημένοι από τη δουλειά τους, καίτην ώραία Ντολорές, άνεψιά του λαθρεμπορίου που χόρευε μπροστά στο τραπέζι του. Μέχρι τα μεσάνυχτα ο επιθεωρητής Πήρσον έφιγουράριζε ως θαμνών του μαγαζιού και όταν μία νύχτα έκανε να φύγει, στην έξοδο βρέθηκε πλάγι του η ώραία Ντολорές.

— Ποιός ξέρει γιά ποιά αίτια δεν με κυττάτε ποτέ... είπε με αρμονική φωνή η νέα γυναίκα.

— Ίσως γιατί λατρεύω τα κορίτσια που προτιμούν να ζουν στο σπίτι τους, απάντησεν ο Πήρσον. Κι' Ίσως τά γούστα μου να μην σας άρέσουν.

— Ω, νόμιζα πως ξέρατε ότι είμαι άνεψιά του Μπουρνς, είπε η νέα. Έν πάση περιπτώσει, τα γούστα σας μ' ενδιαφέρουν περισσότερο απ' ό,τι πιστεύετε. Νά παραδειγματάς χάριν, απόψε...

— Τι σημαίνει αυτό;

— Αν έλθω κοντά σας δεν θα περιπλανηθώ στη θάλασσα...

Η φωνή της δεν παρουσίαζε ούτε ίχνος ειρωνείας, αλλά βαθιά συγκίνηση και τα μάτια της βούρκωναν...

Ο Πήρσον όμως απάντησε ψυχρά. Άκουσε Ντολорές. Φοβόμην μήπως σας άρέσει πολύ αυτό το μπάρ και σας ειδοποιώ πως πιθανόν να κλειστήτε στη φυλακή. Καληνύχτα.

Μισή ώρα αργότερα η βενζινάκατος του Πήρσον πηδούσε επάνω στα κύματα του ωκεανού κι' αυτός κουκουλωμένος ως το λαιμό με το αδιάβροχό του, έδινε διαταγές στους άνδρες του αλλά η σκέψη του ήταν πλημμυρισμένη απ' τη Ντολорές. Τι μυστικό έκλεινε η ψυχή αυτής της νέας; Νά ήταν άραγε συνέννοχος ή θύμα των λαθρεμπορών;

Για μία στιγμή ο «σκοπός» της πλόρης φώναζε με πνιγυμένη φωνή:

— Σέρ Πήρσον, νάτοι!

Μια μαύρη μάζα μέσα στη νύχτα γλυστρούσε επάνω στα νερά σε κοντινή απόσταση απ' αυτούς. Ένα μικρό πράσινο φως έφάνηκε γιά μία στιγμή κι' ύστερα απομακρύνθηκε ταχύτατα. Η παρακολούθηση κράτησε ως το πρωί και μόλις φώτισε, το μυστηριώδες πλοίο έδειξε πως εγκατέλειπε τον άγωνα και έβαλε πλώρη γιά την ακτή, όπου η βενζινάκατος της αστυνομίας δεν άργησε να φθάσει. Στην βενζινάκατος των λαθρεμπορών ήταν μόνον η Ντολорές και ο Φρέντ Χάρθ. Βγήκαν στη ξηρά και περίμεναν τον Πήρσον που έφθασε άμέσως κοντά τους.

— Προσέξτε— είπε κουρασμένα ο επιθεωρητής. Δεν σας συμφέρει να παίζετε μαζί μου όπως κάνατε απόψε. Ξέρω



πως το πλοιάριο με τα ποτά ήταν το άλλο που ταξίδευε με σβυσμένα τα φώτα. Άλλη φορά θα διατάξω να σας πυροβολήσουν.

— Μήπως απαγορεύεται σε δυό έρωτευμένους να κάνουν ένα περίπατο στη θάλασσα; Άκούστε, αν ήμουνα αστυνομικός δεν θα διέταζα να πυροβολήσουν τόσο εύκολα επάνω σ' ένα έρωτευμένο ζευγάρι...

Ο επιθεωρητής απομακρύνθηκε χωρίς ν' απαντήσει, αλλά ένα ελαφρύ βήμα πίσω του τον έκανε να σταματήσει. Ήταν η Ντολорές, που με βουρκωμένα μάτια του είπε:

— Πήρσον, σας όρκίζομαι πως; ο Φρέντ είπε ψέμματα... Δεν υπάρχει τίποτε μεταξύ μας...

— Ίσως να μην μπορείτε να με καταλάβετε, αλλά εγώ όφείλω το παν στο θείο μου Ζοέ κι' αυτός μ' αγαπά μ' αλλοιότροπο...

Ο Πήρσον, όμως, δεν την άκουγε πιά. Χωρίς ν' απαντήσει, πεπεισμένος πως η νέα ήταν συνένοχος των λαθρεμπορών και νοιώθοντας τώρα μίσος μέσα στη ψυχή του, της γύρισε απότομα τις πλάτες και με γοργό βήμα πλησίασε τους ανθρώπους του.

Την επομένη νύχτα ο ωκεανός ήταν σωστή κόλαση. Η θύελλα τον άφριζε κι' κάτω από τη ραγδαία βροχή η βενζινάκατος του Πήρσον περιπολούσε τις ακτές. Για μία στιγμή, μία μαύρη σκιά παρουσιάστηκε κοντά τους κι' ένα πράσινο φως έλαμψε στο σκοτάδι.

— Αυτή τη φορά δεν μου γλυτώνετε! ξεφώνισε ο Πήρσον και παίρνοντας ο ίδιος το τιμόνι, ώδηγησε τη βενζινάκατος επάνω στο πλοιάριο των λαθρεμπορών, που αν κι' έτρεξε με σβυστά τα φώτα οι άστρες κάθε λίγο το φωτίζαν κι' έτσι κατάρθωνε να το παρικολουθή.

Για μία στιγμή όμως οι αστυνομικοί είδαν πως η βενζινάκατος των λαθρεμπορών αντί να απομακρύνεται τους έπλησίαζε... Μία άστραπη το έφώτισε κι' έτσι είδαν πως μέσα σ' αυτό ήταν μόνον η Ντολорές!

Ο Πήρσον άρπαξε το μεγάφωνο και φώναξε:

— Για το θεό, γυρίστε στην ακτή!

— Για τόννομα του θεού μην ακολουθήστε το πλοιάριο που έρχεται από μακριά τώρα. Σας έχουν βάλει νάρκες γιά να σας τινάξουν στον άέρα.

Ο επιθεωρητής γέλασε. «Άκόμη κι' άλλο κόλπο» — είπε στους ανθρώπους του, — κι' ύστερα ξαναπῆρε το μεγάφωνο.

— Μην χάνετε τον καιρό σας, Ντολорές!

— Γιατί δεν με πιστεύετε, Πήρσον; Διτρέχετε μεγάλο κίνδυνο εκεί που πάτε! Έγώ σας αγαπώ και θέλω να σας σώσω! Κυττάξτε!

Η βενζινάκατος της Ντολорές έτρεξε με πιο μεγάλη ταχύτητα, καίεπεράσεν εκείνη του Πήρσον, προχωρώντας προς το πλοιάριο των λαθρεμπορών.

Ο Πήρσον το παρακολούθησε σαστισμένος. Μήπως έλεγε αλήθεια αυτό το διαβολικό όριστο;

Η απάντηση δεν άργησε.

Σε λίγα λεπτά της ώρας μία τεράστια φλόγα σηκώθηκε από τη θάλασσα, μία τρομερή έκρηξη άκούστηκε και η βενζινάκατος της Ντολорές βυθίστηκε στην άβυσσο του ωκεανού!

Την άλλη μέρα ο Πήρσον έλαβε ένα γράμμα που η δυστυχισμένη Ντολорές του είχε γράψει το προηγούμενο βράδυ. Το γράμμα έγραφε: «Ότι κι' αν συμβή απόψε, θυμηθείτε πως πάντα σας αγαπάγα πολύ.» Ο καιρός πέρασε αλλά ο Πήρσον δεν λησμόνησε ποτέ την Ντολорές που γιά να του σώση τη ζωή δεν έδισα να ν' αντιμετώπιση έναν φοβερό θάνατο στην άβυσσο του ωκεανού. Μπρος στα βουρκωμένα μάτια του, τη βλέπει πάντα με ξέπλεκα τάμαλλιά, που τα στόλιζε πάντα ένα μεγάλο λουλούδι, να τον κυττάζει με παράπονο, γιατί δεν πρόσεξε ποτέ το βιβλίο έρωτά της.

R. O. GUETTA

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΛΟΠΗ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΥ

— Κλέφτης... Κλέφτης!

Η φωνή που έλεγε αυτή τη λέξη έβγαине μέσα από ένα χρυσοχείο, και μάζεψε στην στιγμή ένα πλήθος διαβατών. Όλοι, άλλοι σταματισμένοι και άλλοι εξακολουθώντας τον δρόμο, έστρεψαν τα βλέμματά τους προς τα κεί. Όλοι ώστόσο μπόρεσαν να παρευρεθούν σ' ένα ωραίο και σπάνιο θέαμα.

Είδαν ξαφνικά να παρουσιάζεται στην πόρτα του χρυσοχείου, ένας άνθρωπος ο οποίος άρχισε να φεύγει σαν βολίδα, ενώ πίσω του παρουσιάστηκαν ο χρυσοχός και οι υπάλληλοί του που όλοι μαζί άρχισαν να φωνάζουν:

— Κλέφτης! Κλέφτης! Πιάστε τον!

Η σκηνή αυτή όλη έγινε με κινηματογραφική ταχύτητα. Ο κλέφτης που όπως ήταν φανερό θα είχε τις τσέπες του γεμισμένες με κοσμήματα, άφου έτρεξε επ' άρκετο πάνω στο πεζοδρόμιο αποφεύγοντας δσους δοκιμάζαν να τον πιάσουν, ώρμησε προς την μέση του δρόμου και γλυ-

στρώντας άναμεσα από την διπλή σειρά των αυτοκινήτων που έτρεχαν πάνω κάτω, κατάφερε να περάση στο άπεναντι πεζοδρόμιο. Ο κλέφτης ήταν ένας άσος του επαγγέλματος και άσφαλώς θα γλύτωνε, αν όταν φτάνοντας στη άπέναντι πεζοδρόμιο δεν έπεφτε πάνω σ' έναν άγνωστο, ο οποίος ρίχτηκε άμέσως πάνω του. Ήρθαν τότε σιγά χέρια και σε λίγο βρισκόντουσαν να κυλιούνται στην άσφαλτο του δρόμου.

Σε λίγο όμως ο ένας από τους δυό—ο κλέφτης—σηκώθηκε ξαφνικά κι' άρχισε πάλι να τρέχει μ' όλη του την δύναμη, ενώ πίσω του έτρεχαν τώρα ένα σωρό διαβάτες άποφασισμένοι να τον πιάσουν όποσδήποτε. Πραγματικά μόλις πλησίασε την πρώτη πάροδο κι' έκανε να στρίψει βρέθηκε περιτριγυρισμένος να παντού από τους διώκτες του οι όποιοι τέλος τον συνέλαβαν.

Σχεδόν άμέσως παρουσιάστηκε ο χρυσοχός ακολουθούμενος από έναν αστυφύλακα. Του χρυσοχού του είχε κοπή η άναπνοή του από το τρέξιμο.

Χρειάστηκε να περάσουν δυό όλυκληρα λεπτά ώσπου να μιλήση.

— Με έκλεψε! τράυλισε τέλος κυτάζοντας άγρια τον κλέφτη. Μου έκλεψε ένα κολλιέ άξίας διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Σάχτε τον!

Ψύχραιμος σαν άγαλμα του καθήκοντος ο αστυφύλας, συνέλαβε τον κλέφτη.

— Άκολουθήστε με στο τμήμα, είπε στον χρυσοχό. Θα τά έξηγήσετε όλα εκεί.

Και βγάζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες τις πέρασε στα χέρια του κλέφτη.

— Δεν είμαι έγώ! φώναξε ο τελευταίος, Δεν είμαι έγώ ο κλέφτης! Δεν ξέρω τίποτα! Τίποτα!..

— Αυτός είναι! Αυτός είναι! φώναξε από μέρος του ο χρυσοχός. Αυτός είναι! Σάχτε τον!

— Θα τον φάξουμε στο τμήμα του είπε ο αστυφύλας.

Ο κλέφτης άλλαξε τότε όφος.

— Έχει καλώς, είπε. Πάμε στο τμήμα. Θα μου ζητήσετε συγγνώμη.

Πέντε λεπτά αργότερα βρισκόντουσαν στο τμήμα όπου ο χρυσοχός επανέλαβε την κατηγορία του και έπέμεινε ότι ο συλληφθείς ήταν ο κλέφτης. Σάχτηκαν οι τσέπες του κλέφτη οι όποίες όμως βρέθηκαν κενές.

— Αυτός είναι! ούρλιαζε ο χρυσοχός. Τον γνωρίζω καλά. Θα το πέταξε το κολλιέ ή θα το έδωσε σε κανέναν σύντροφό του.

— Μά πότε θα το έκανα αυτό; είπε ο κατηγορούμενος. Δεν θα με βλέπατε; Μά σας λέω κύριέ μου, κάνετε λάθος. Δεν είμαι έγώ που σας έκλεψα...

Ο άγνωστος που είχε συμπλακή με τον κλέφτη στην άκρη του δρόμου, όταν ο κλέφτης σηκώθηκε κι' όλοι έτρεξαν πίσω του, σηκώθηκε κι' αυτός από χάμω που είχε πέσει.

— Χωπήσατε; τον ρώτησε κάποιος άγνωστος που βρέθηκε πλάι του.

Ο άλλος τον κύταξε μ' ένα βλέμμα θυμωμένο.

— Άφήστε με ήσυχο, του είπε. Δεν έχω τίποτα.

Και προχώρησε προς ένα ταξί που περνούσε γιά να το σταματήσει.

— Θέλετε να σας οδηγώσω σ' ένα φαρμακείο έπέμεινε ο άγνωστος.

— Περιττόν. Σας επαναλαμβάνω πως δεν έπαθα τίποτα και δεν έχω καμιά άνάγκη από περιποίηση. Θα κάνετε καλά να τρέξετε κι' εσείς πίσω από τον κλέφτη.

— Τρέχουν τόσοι άλλοι, είπε ήσυχα ο άγνωστος. Θα τον πιάσουν παρακάτω. Άλλά θ' άποδείξη την άθωότητά του ο άνθρωπος.

— Καλά, πως μπορείτε να το προβλέψετε σεις αυτό; ρώτησε ο άλλος κυττάζοντας παράξενα τον συνομιλητή του.

— Μά άπλούστατα, είπε ο άγνωστος, γιατί δεν θα βρουν τίποτα πάνω του... που να μην είναι δικό του, δηλαδή φρόντισε και άπαλλάχτηκε απ' αυτό που έκλεψε.

— Άλήθεια! είπε ο άλλος θυμωμένος λίγο με μία κοροϊδευτική ειρωνεία. Και πως το ξέρετε αυτό;

— Γό ξέρω γιατί τον είδα.

— Τον είδατε; Τι το έκανε λοιπόν τό άντικείμενο που έίχε κλέψει; Το πέταξε; Το άγούλω.

— Το έδωσε με τρόπο σε κανέναν σύντροφό του;

— Άκριβώς έχι αυτό.

— Άλλά, τότε;

— Άπλούστατα, σας το έβαλε μέσα στη τσέπη σας, την στιγμή που κυλιστήκατε χάμω.

— Α, όχι, είπε εκείνος που είχε συμπλακή με τον κλέφτη, με δυνατή φωνή. Δεν έγινε τέτοιο πράγμα. Αν γινόταν θα το καταλάβαινα, τι διάβολο... Ω-ραία άστεία ξέρετε και λέτε, ώστόσο.

— Καθόλου. Η άποδείξη αυτού που λέει είναι εύκολώτατη. Ψαχτήτε.

— Με κάνετε να χάνω την όπομονή μου! Σας ειδοποιώ πως δεν μου άρέσουν καθόλου τα άστεία. Δεν έχω καμιά διάθεση να ψαχτώ. Έξέ άλλου δεν ξέρω με τι άνθρωπο έχω να κάνω... Πηγαίνετε λοιπόν στον διάβολο και αφήστε με ήσυχο...

— Καλά, έκανε ο άγνωστος χωρίς να θυμώση καθόλου. Κάνετε την εύκολία σας. Δεν θέλετε να ψαχτήτε; Τόσο το χειρότερο γιά σας. Έγώ άπλως ήθ'όλα να σας δώσω μία φιλική συμβουλή. Όρ-βουάρ. Έχετε άδικο όμως...

Λέγοντας αυτά ο άγνωστος άρχισε να απομακρύνεται. Ο άλλος τον παρακολούθησε με βλέμματα γεμάτα όποψες. Μετά, ξαφνικά, κι' όταν σχεδόν ο άγνωστος εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος, έχασε το χέρι του μέσα σε μία από τις τσέπες του. Μη βρίσκοντας όμως εκείνο που ζητούσε άφησε μία κραυγή.

— Μου το πήρε! Βρέ τον κανάγια! Συνάδελφος ήταν!

Κι' άρχισε να τρέχει. Σε λίγο πρόφτανε τον άγνωστο.

— Αθλία, του είπε, μου το πήρες. Εμπρός δώσε μου το γρήγορα! γιάτι άλλωώς σ' έκαψα!

Κι' από μία τσέπη του μισόβγαλε ένα περίστροφο.

— Καλά, μη κάνεις φασαρίες. Άφου τό άπαταιλεις, πάρτο...

Αφίνοντας το περίστροφό του ο άλλος χωρίς την παραιμία όπ' όψια, έτεινε το χέρι του γιά να πάρη το κολλιέ.

Ο άγνωστος όμως αντί να το δώση το κολλιέ του έδωσε ξαφνικά μία γροθιά στο χέρι, που τον έκανε ν' αφήσει μία κραυγή πόνου. Σχεδόν άμέσως ο άγνωστος του είχε περάσει στα χέρια του τις χειροπέδες.

— Όταν όμολογείς έπί τέλους; του είπε χαμογελώντας τώρα. Δεν ζητούσα και τίποτα περισσώτερο. Δεν μπορείς πιά να υποστηρίξεις ότι ο σύντροφός σου δεν σου έβαλε μέσα στην τσέπη σου το κολλιέ την στιγμή που είχατε κυλιστή χάμω. Εμπρός τώρα, ακολουθήσε με. Είμαι άστυνομικός επιθεωρητής. Πάμε στο τμήμα... Θα βρούμε και τους άλλους εκεί... Τηλεφώνησα ξέρεis να σου κρατήσουν τον φίλο σου γιά συντροφιά!

H. Z. ΜΑΓΚΟΓΚ

2503

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Κείνο το πρωί, αν και η ανοιξίς είχε προχωρήσει αρκετά και κάθε τόσο ξεπεφταν χοντρές ψιχάλες πάνω στη γη. Ένας ζεστός αέρας φούσωνε σπκωνοντας κάθε τόσο σύννεφα δλόκληρα σκόνης.

Σε μία απόμερη συνοικία, μέσα σ' ένα μισογκρεμισμένο καλύβι, μέσ' τὸ μισοσκόταδο δυὸ άντρες συζητοῦν. Ὁ ένας είναι ξαπλωμένος σὲ κάμποσα παληοκούρελα ποῦναι ριγμένα σὲ μιὰ γωνιά. Τὸ λίγο φῶς ποῦ πέφτει πάνω του ἀφήνει νὰ φαίνεται τὸ βρώμικο καὶ ἀξούριστο πρόσωπό του, ποῦ ἡ ἀρρώστεια καὶ οἱ στερήσεις τὸ χουν βαθουλωμένο τόσο πολὺ ποῦ φαίνεται ἡ πέτσα κολλημένη πάνω στὰ κόκκαλα. Ἄνὰ μεσα στὰ κιτρινωσμένα καὶ κοῦφια δόντια του, σφίγγει μιὰ παληὰ ξυλένια πίπα ποῦ βγάξει μιὰ φριχτὴ μυρωδιά. Κάθε τόσο ένας δυνατός βήχας τὸν κάνει νὰ τινάζεται πάνω στὰ παληοκούρελα ὕστερα γυρίζει στὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ φτύνει βλαστημώντας. Ὁ σύντροφός του ἔχει δεμένο τὸ ένα μάτι καὶ πάνω ἀπ' τὰ πληγιασμένα χέρια του πετάει βουίζοντας ὁλόκληρο σύννεφο ἀπὸ μυῖνες.

... Ἔτσι εἶναι αὐτὴ ἡ παληοζωή. Συνέχισε ὁ πρῶτος. Τὴ μιὰ σ' ἀνεβαίνει καὶ σοῦ δίνει πμές καὶ δόξες, καὶ τὴν ἄλλη χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ τὸ καταλάβης σοῦ δίνει ἄλλη μιὰ καὶ βρίσκεισαι ἴσαμε τὸ λαιμὸ βουτηγμένο στὴ δυστυχία.

Ἔνας βήχας τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει. Γιὰ πολλὴν ὥρα σφιγγόταν καὶ βλαστημοῦσε· τέλος ἔφτυσε δυὸ τρεῖς φορές καὶ συνέχιζε:

— Λέγαμε τὸ λοιπὸν, πὼς ἀλλάζει εὐκολὰ ἡ ζωὴ καὶ ἂν θές παράδειγμα μὴν πᾶς μακριὰ. Ἐμένα ποῦ βλέπεις τώρα κουρελιάρη καὶ μὲ τὸ χτικιὸ νὰ βράζῃ μέσα μου, δὲν εἴμουνά πάντα τέτοιος. Εἶχα καὶ γώ, σὰν ἤμουνά μικρὸς τοὺς δικούς μου ποῦ φρόντιζαν γιὰ μένα. Εἶχα καὶ κάποιο μπάριμπα πλούσιο κι' αὐτὸς τὰ κατὰφερε νὰ διοριστῶ σὲ μιὰ ἐπιχείρηση. Τὸ ἀφεντικὸ μέγε πάρε ἀπὸ καλὸ μάτι καὶ γρήγορα θὰ προβίβαζόμουνά, μὰ ὁ διάβολος ἔβαλε στὸ δρόμο μου ἕνα θηλυκὸ ποῦ γίνηκε ἀργότερα αἰτία νὰ καταστραφῶ.

Σταμάτησε πάλι καὶ ἄρχισε νὰ βήχῃ δυνατώτερα ἀπὸ τίς ἄλλες φορές.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος κι' αὐτὸν τὸν παληόβηχα, μούχει γδάρει τὸ λαιμὸ καὶ μὲ κάνει ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες νὰ φτύνω ὁλάκερα κομμάτια αἵμα. Γνώρισα ποῦ λὲς αὐτὴ τὴ μικροδία μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε ἀνάγκη γιὰ νὰ στὰ πολυλογώ, ποῦ πονάει ἄλλως τε καὶ τὸ στήθος μου πολὺ, καὶ ποῖδες ἔχει ἂν θὰ βγάλω τὴ βραδυὰ. Ἐσοῦ καταλαβαίνει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Μοδλεγε πὼς μ' ἀγαπᾷ καὶ μ' εἶχε ξετρελλάνει. Ἐνα βράδυ ὅμως τὴν εἶδα νὰ φιλιέται μὲ κάποιον ἄλλον.

Ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι καὶ τῆς ἔδωκε, τῆς ἔδωκα, ἴσαμε ποῦ τὴν εἶδα πεομένη μπροστὰ στὰ πόδια μου νὰ σπαράξῃ γεμάτη πληγές. Ὑστερα μὲ χισμένο... Μὰ ἀλλοῖμονοι... ἀπόψε πάλι μοῦ δέσανε τὰ φτερά οἱ δικοί μου.

σύγχυση, μούδωσαν κάνα δυὸ ἐλαφρυντικά καὶ τὸ δικαστῆριο μὲ δίκασε εἴκοσι χρόνια φυλακῇ... Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ σκεφτῶ πὼς κατάρθωσα καὶ ἔζησα ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ... κλεισμένος μέσα σὲ κάτι σκοτεινὲς κἀμαρες ποῦ βγαζαν μιὰ ἀνυπόφορη μυρωδιὰ μούχλας. Μέσ' στὰ ποντίκια, μὲ ἕνα ξερὸ κόμματο γιὰ φαί, πέρασα εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια. Σὰ βγῆκα ἡ ἀρρώστεια εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνῃ τὴ δουλειὰ της, ἡ πείνα τὴν δυνάμωσε περισσότερο καὶ ἔτσι πολὺ γρήγορα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σὲ χάσω... Ἐπιασε τὸ λαιμὸ του καὶ σφίχτηκε. Οἱ ἄρτηριες μελάνιασαν λίγο, τὰ μάτια του τετνώθηκαν καὶ στὸ τέλος μὴ μπορώντας νὰ συγκρατηθῇ πιά ξέσπασε σὲ ἕνα δυνατὸ βῆχας ποῦ τὸν ἔκανε νὰ τραντάζεται ὁλόκληρος πάνω στὰ παληοκούρελα ποῦταν ξαπλωμένος.

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Παληὰ μου ἀγάπη, ἂν τύχαινε, νὰ ξανανταμωθοῦμε μὴ' αὐγὴ, κάποια βραδυὰ,

ποῖος ἔχει : θάβαν βολετὸ, πάλι ν' ἀγαπηθοῦμε, μὲ φλογερὴ καρδιά :

Τάχα, σὰν θὰ μὲ ξαναῖδῃς, ἀνέικου σου καὶ πάλι, — ὃ μάταιοι σεοχασμοί !..

θὰ νὰ μ' ἀνοίξης τὴ θερμὴ τὴν ποθητὴ σου ἀγκάλη, ἢ θὰ στεραφῇς μ' ὀρμή,

δρόμο ν' ἀλλάξης, ἀκριβέ, ἀφήνοντάς με μόνη

νὰ κλαῖω μὲ συντριβὴ :

Ἄλλοῖμονο, δὲν μ' ἀπαντᾷς κι' ἡ ἀμφιβολία μὲ λιώνει, τὴν ὑπαρξὴ μου σβετ !..

Ρ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Τὸ παλάτι ποῦ σοῦταξα στῶν ὄνειρων τὴ χώρα, τὴν ὁρὴν καὶ σὲ τώρα, ἤρθε ἐδῶ νὰ σὲ πᾶρω.

Ὅπως σοῦπα στὸ χροῖμα τῆς ψυχούλας σου μοιάζει μέρα νύχτα φαντάζει, σὰν τὸν κάτασπρο γλᾶρο

Ἀγκαλιὲς ἔχει λούλουδα στὰ χουσὰ του παρτέρια, αὐλικούς του τ' ἀστέρια φυλακὰ του τὸ Χάρο.

Κι' ἡ μεγάλῃ του αὐλόθυρα, ποῦ εἶναι γιὰ ὅλους κλεισμένη γιὰ νάνοξῃ προσμένει τὰ χερὰκια σου Μάω.

Σ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σ' ΕΣΕ

Κι' ἂν ἔχῃ ἀκόμη δύναμη ἡ ματιά σου ἄμετρος θρασυεὲς νὰ κατακτείνῃ ποτὲ δὲν θάνατ' αὐτὴν ἡ καρδιά σου, γιὰ μιὰ καινούργια ἀγάπη νὰ κτυπήσῃ.

Καὶ τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλιά σου ἂν μιλήσουν, καὶ ποῦνε πὼς ξεχνᾷς τὰ περασμένα, ἂν ἀνάμνησες παλῆς θὰ σὲ τραβήξουν νὰ σοῦ φιονάξουν δυνατὰ, λὲς ψέμμα !

ΧΑΡ. Κ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ

NOSALGIE

Ὅλα χαρούμενα στὴ φύση χαμογελᾶν εὐτυχισμένα...

κι' ὅταν τ' ἀιστοῦν ἀργὰ στὴ δύση ἄστατα σιγορεμουλιάζουν...

Πόσο γλυκεῖα, μὲ σένα μοιάζουν Καὶ τὰ πουλιά ψηλὰ στὰ κλώνια ποῦ σὲ κελιδίσμα γιορτάζουν ἀκούραστα μέσα στὰ χρόνια

καὶ σὲ καιροὺς φωλιῆς ἀλλάζουν Πόσο μὲ σὲ καὶ κείνα μοιάζουν.

Μέσ' στὸ σπιτάκι μας τὰ γιοῦλια στίς σόρρες μέσα μαρμαμένα καὶ γύρω οἰγλάστες στὰ πεζούλια ποῦνε πιά ἀπ' ὅλους ξεχασμένα...

Ὅ! πόσο μοιάζουν μὲ μένα Γ.Ρ.

καὶ στὸ τέλος μὴ μπορώντας νὰ συγκρατηθῇ πιά ξέσπασε σὲ ἕνα δυνατὸ βῆχας ποῦ τὸν ἔκανε νὰ τραντάζεται ὁλόκληρος πάνω στὰ παληοκούρελα ποῦταν ξαπλωμένος.

Ὁ σύντροφός του τὸν ἄκουγε ἀμύλητος καὶ προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τίς μυῖνες ποῦταν ἀθισμένες, πάνω στὰ σπυριά του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ πονᾷ φριχτά...

Ἐξω ὁ ἀέρας ἔχει δυναμώσει καὶ ἡ θύελλα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεποδοῦσε...

ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΗΣ

Ποτὲ δὲν ἔμαθες τί νοιώθω γιὰ σένα δὲν σοῦ εἶχα δεῖξει ποτὲ τὴν ἀγάπη μου. Σὰν ἡ καρδιά μου μ' ἔσπρωχνε γιὰ νὰ σοῦ πᾶς σ' ἀγαπῶ, τὰ μάτια μου ὑπακούοντες στὴ λογικὴ, σοῦδειχναν μόνον ἀδιαφορία καὶ τὰ λόγια μου πάντα ψυχρὰ σοῦλεγαν πὼς δὲ σ' ἀγαποῦσα.

Καὶ τώρα ποῦ ἡ καρδιά μου σφίγγεται ἀπὸ πόνο γιὰ σένα ψάχνω νὰ βρῶ δυὸ λόγια γιὰ νὰ σὲ γελάσω νὰ μὴ φανῶ πὼς σ' ἀγαπῶ.

Ἔτσι πάντα... ὅταν δεμένη ἡ ψυχὴ μου θὰ σ' ἀναζητᾷ γιὰ τὴν ἀπολύτρωσή της, θὰ κρύβω τὰ δεσμά της, νὰ μὴ τὸ ξέρης ἐσὺ.

Ποτὲ δὲ θὰ σοῦ πῶ πὼς πονῶ στὴ θύμησή σου. Σ' ἀγαπῶ μὰ δὲ θέλω νὰ πλέξω ὄνειρα, οὐτε καὶ νὰ δώσω ἐλπίδα στὰ δικά σου. Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα μὰ δὲ θὰ στὸ πῶ ποτέ. Δὲ θὰ τὸ μάθης.

ΒΑΣΩ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

NOCTURNO

Γλυκέ μου, ἀγαπημένε, βράδυασε κι' εἶμαι μονάχη. Τοῦ σκοταδιοῦ ἡ ἀναλυτὴ πίσσα κύλησε στὸ μικρὸ μου δωμάτιο καὶ τὸ πλημμύρισε. Βαρετὰ σηκώθηκα ἀπ' τὴ γωνία μου καὶ σύρθηκα ὡς τὸ θαμπὸ τζάμι. Στὴν πληχτικὴ κωμόπολῃ βασιλεύει ἡ ἡσυχία. Μακριὰ πολὺ μακριὰ κάποιος φῶς προχωρεῖ, τὸ μόνον φῶς στὴν ἀναστρεφὴ νύχτα... Γλυκέ μου ἀγαπημένε σκέφτομαι πὼς μὲ προσμένεις ἀνυπόμονα στὸ γνωστὸ μας βραχάκι καὶ ἀισθανομαι τύψεις χωρὶς νὰ πρέπη, χωρὶς νὰ φταίω ποῦ δὲν ἦρθα...

Ὁ, πόσο θέλω νὰ πετάξω κοντὰ σου νὰ σὲ δῶ ἀντικρύζοντάς με, χαρούμενο... εὐτυχισμένο... Μὰ ἀλλοῖμονοι... ἀπόψε πάλι μοῦ δέσανε τὰ φτερά οἱ δικοί μου.

ΔΙΑΟΚΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Πὼς μακιγιάρονται οἱ «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου.

Εἶναι περιττὸν νὰ τοῖση κανεὶς τὴ σημασία ποῦ ἀποδίδουν οἱ γυναῖκες στὸ μακιγιάρισμα. Τὸ κακὸ βάψιμο εἶναι ὁ μεγάλος κίνδυνος κάθε κομμῆς γυναίκας.

Μάτια ἢ χεῖλη κακοβαμμένα, κακὴ διεύθεσις τῶν φρυδιῶν, μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια τέλος, ἀρκεῖ γιὰ νὰ σκληρύνῃ ἕνα πρόσωπο, γιὰ ν' ἀφαιρέσῃ κάθε γοητεία ἀπὸ ἕνα, κατὰ τ' ἄλλα, χαριτωμένο σύνολο. Γι' αὐτὸ πρέπει τὸ μακιγιάρισμα νὰ γίνεται μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή.

Ἐὰν ὅμως γιὰ κάθε γυναῖκα τὸ μακιγιάρισμα παίζει

σπουδαῖο ρόλο, φαντασθῆτε τί εἶναι γιὰ τοὺς «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου. Σωστός ἐφιάλτης! Ὅρες ὁλόκληρες κάθονται ἐμπρὲς στὸν καθρέφτη μελετῶντας τί ταιριάζει περισσότερο στὸν τύπο τῆς καλλονῆς τῶν. Τὰ συμπεράσματά τῶν λοιπὸν, συμπεράσματα μακρὰς μελέτης καὶ πείρας, ἔχουν μεγάλῃν ἀξία γιὰ κάθε γυναῖκα. Ἀς ἀκούσωμε μερικὰ ἀπ' αὐτά.

Ἡ γαλλίς Κέττυ Γκαλλιάν, ἕνας γοητευτικὸς νέος «ἀστὴρ» ἡ ὁποία εὐρίσκεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ ὁμιλώντας γιὰ τὰ χεῖλη τῆς λέγει γιὰ τὰ μακιγιάρια μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή, ἰδίως διὰ τὰ δόντια ἕνα γοητευτικὸ πλαίσιο στὰ δόντια τῆς. «Εἶμαι φύση ζωηρὴ καὶ χαρούμενη καὶ κατὰ συνέπειαν πάντα γελαστή. Τὸ χαμογελοῦμαι καὶ τὸ ἀποκρουστικὸν διὰ τὰ δόντια δὲν εἶναι ὁμορφα. Ἰβου γιὰτί δίνω τόση σημασία στὰ δικά μου. Μεταχειρίζομαι δύο βούρτσες, μιὰ σκληρὴ γιὰ νὰ καθαρίζω τὰ δόντια μὲ μιὰ σκόνη, καὶ μιὰ μαλακὴ γιὰ νὰ τρίβω δυνατὰ τὰ ὅλα μὲ μιὰ καλὴ ὁδοντόπαστα.

Γιὰ νὰ τελειώνω ἀρωματίζω τὸ στόμα καὶ κάνω μερικὲς γοργᾶρες μὲ νερὸ κι' ἄλατι.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος, τοῦλάχιστον γιὰ μένα εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ.

Ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχω πᾶει ποτέ μου σὲ ὁδοντοίατρο». Ἀλλὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ νομίσῃ ὅτι ἀρκεῖ ἕνα ὁμορφο χαμόγελο.

Τὰ μάτια παίζουν ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο. Ἡ Φράνσις Ντρεϊκ δίνει ἐξαιρετικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν περιποίησιν καὶ τὸ μακιγιάρισμα τῶν ματιῶν.

Τὰ μάτια δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ εἶναι ὁμορφα ὅταν εἶναι κουρασμένα. Ἡ κούρασις προξενεῖ ἐρεθισμό καὶ κακὸν μακιγιάρισμα, ὅσο τέλειο κι' ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ.

Κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ξαπλώνω καὶ καλύπτω τὰ μάτια μου μὲ μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ κολώνια.

Κάθομαι ἔτσι ἐπὶ ἕνα τέταρτο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Κάθε ἀναγνώστρια τοῦ «Πανθέου» μπορεῖ νὰ ζητήῃ συμβουλὲς σχετικὰ μὲ τὴν καλλονὴ ἢ παθήσεις τοῦ δέρματός της. Θὰ ἀπαντοῦμε μὲ μεγάλῃ εὐχαρίστησιν. Παρακαλοῦμε μονάχα νὰ περιγράψουν ὅσο τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα καὶ νὰ δίνουν καὶ νὰ δίνουν καὶ σχετικὴ πληροφορία, ποῦ μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ στὸ σχηματισμὸ μιᾶς θετικῆς γνώμης.

Ὅταν τὰ ἐρωτήματα ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια, οἱ ἀναγνώστριάς μας, παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείουν γραμματόση-

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ.—Οἱ φακίδες εἶναι δύσκολον νὰ ἐξαλειφθοῦν, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδύνατον. Πρὸς τοῦτο ἀναμι-
ναι δυὸ κουταλιὲς τῆς σοῦπας χυμοῦ
λεμονιοῦ, ἴση ποσότης νεροῦ, μιὰ
κουταλιά γλυκερίνη, ἕνα κουταλάκι
καφὲ γεμάτο βόρακα κοπανισμέ-
νο καὶ τὰ ἀνακατεῦτε καλὰ. Μὲ τὸ

Ὅταν σηκωθῶ ὅχι μόνον τὰ μάτια μου ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα μου εἶναι ξεκουρασμένο.

Ἀφοῦ στεγνώσω τὰ βλέφαρά βάζω στὰ ματοσίτουρα λίγη βαζελίνη πρὶν τὰ μακιγιάρω.

Ἡ βαζελίνη τὰ τονώνει καὶ ἐπιτρέπει στὸ κοσμετικὸν ν' ἀπλώσῃ πρὸ στρωτά.»

Ἡ Ἀλὶς Φαίη πάλιν, ἡ ὡραιότερη ξανθὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ ὁποία φημίζεται γιὰ τὸ περίφημο δροσερὸ δέρμα της, μεταχειρίζεται ἀσπράδι τ' ἀγούου.

Ὅταν τ' ἀσπράδι στεγνώσῃ λίγο, τότε βάζει ἀπ' ἐπάνω καὶ τὸν κρόκο.

Μεῖντε ἔτσι ἐπὶ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας. Μετὰ πλυθῆτε καλὰ μ' ἕνα ἀγνὸ σαποῦνι.

Τέλος ἕνα ἐξέγκλημα ἔμὲ κρῦο νερὸ, στὸ ὁποῖο ἔχομε ρίξει μερικὰ σταγόνες ξύδι, εἶναι, κατὰ τὴν Ἀλὶς Φαίη, τὸ καλλίτερον τονωτικὸ γιὰ τοὺς μύς τοῦ προσώπου.

Ἀκόμη ἡ Ἀλὶς Φαίη, ἡ ὁποία ἔχει τὰ ὡραιότερα πλατίνε μαλλιά τοῦ κόσμου, δίνει ἐνδεαφέρουσες συμβουλὲς γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ κεφαλιοῦ.

Τακτικὸ καθημερινὸ λούσιμο καὶ κατόπιν δυνατό μασσάζ μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα.

Ἡ Ρίτα Καντσίνο, μιὰ ἀπ' τὶς πρὸ ὁμορφὰ μακιγιαρισμένες «στέρες», ὁποστηρίζει ὅτι ἡ κακὴ τοποθέτησις τῆς πούντρας ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταιστροφήσῃ καὶ τὸ πρὸ ἐπιτηδεῖο μακιγιαζ.

Πρέπει νὰ εἶναι στρωτὰ ἀπλωμένη σὲ ὅλο τὸ πρόσωπο, κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ

μιὰ μικρὴ βούρτσα ἀπὸ δέρμα καμήλας. Αὐτὴ ἡ βούρτσα εἶναι ἀπαραίτητη γὰρ κάθε κοκέττα.

Πὼς καταστρέφεται ἡ καλλονὴ.

Πολλοὶ εἶναι αἱ αἰτίαι ποῦ καταστρέφου, τὴν καλλονὴν. Ἀτμοσφαιρικὰ μεταβολὰ κακὴ διαίτα, ἀυπνία, φροντίδες, ἀνυπομονήσῃ καὶ πάθος βλάπτουν πολὺ.

Ἡ καθημερινὴ τροφὴ καὶ τὰ ποτὰ ἔχουν μεγάλῃν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὕψεως, καλλονῆς καὶ ἐκφράσεως τοῦ προσώπου. Οἱ τρώγοντες πολὺ δὲν ἔχουν μεγάλην νοητικότη-
τα καὶ σπανίως ἔχουν νοήμονα φυσιογνωμίας. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ τρώγουν πολὺ κρέας ἔχουν τραχύτερα χαρακτηριστικά, ἐνῶ οἱ φυτοφάγοι ἔχουν πρόσωπα ἀλλοῦ ἀντα-
δραστήρια. Ὁ ἀλλοῦ ἀνταδραστήρια τὸ πάθος αὐτὸ κάμει τὴν μορφήν χονδροειδῇ καὶ ἀσχημον.

Γι' αὐτὸ ἡ καλλίτερα ὁδὸς ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ κανεὶς εἶναι ἡ μικτὴ διαίτα καὶ ἡ ἐλάχιστη χρῆσις ὀλίγου καλοῦ κρασιοῦ.

Ἀναταράσσετε καλῶς τὴν φιάλην καὶ τρίβετε τὰς ρίζας τῆς κεφαλῆς πρῶτ' καὶ βράδυ.

Τὸ αὐτὸ φάρμακο ἐμποδίζει καὶ τὴν πρόωρον λεύκανσιν τῆς κόμης.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς τριχοπτώσεως καὶ τῆς λεύκανσεως εἶναι ἡ πιτυρίδα, πλένετε τὰ μαλλιά σας δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ ἔξῃς.

Λιώνετε σὲ 115 δράμια καμφοροῦ-
χου νεροῦ δυὸ δράμια βόρακος καὶ λούζεσθε.

ΜΑΡΑΜΜΕΝΟ ΚΡΙΝΟ.—Μόνον διὰ σειρὰς ἀναπνευστικῶν ἀσκήσεων, γυμναστικῆς μὲ ἀλτήρες καὶ διὰ τῆς ἀσκήσεως εἰς τὴν κώπηλασίαν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε τὸ ποθοῦμενον.

ΛΕΝΑΝ Μ. ΡΟΔΟΠΗΝ Κ.—Διὰ ν' ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐρωτήματά σας εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσετε ἰδιαίτε-
ραν ἀσφαλὴ διεύθυνσιν.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Πέτρον Ταπεινόν. Τά τραγουδάκια σας καλά. Θα δημοσιευθούν. Τ. Λεϊβ. Μας είναι απολύτως αδύνατον να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας. Δεν δημοσιεύουμε δυστυχώς τέτοια πράγματα. Σητσώκ Κ. Α. Τά δυο πεζά σας πολύ καλύτερα απ' τα ποιήματα. Δεν είναι όμως στο στυλ των δημοσιευομένων στη σελίδα μας. Στείλτε τίποτε το σχετικό. Ν. Γεω. Γιατί έμπνευσε από τη ζούγ-

κλα πού δεν υπάρχει στον τόπο μας και δε γράφετε κάτι απ' ό,τι γύρω σας αντικρύζετε; Τό ύφος σας είναι τόσο καλό, πού ασφαλώς θα τα καταφέρετε θαυμάσια. Περιμένουμε για να δούμε αν αυτό πού στείλατε είναι δημιούργημά σας ή μετάφραση. Γ. Χ. ε. μ. Μήπως αυτό πού στείλατε δεν ήταν σύμφωνο με τούς τότε ισχύοντες δρους; Ξαναστείλτε το. 'Ο Ιατρός θα σάς απαντήσει στο έρχόμενο. Κ. Ζ. ε. μ. Δυστυχώς ούτ' αυτό δεν μας ικανοποιεί. Διαβάστε Πορφύρα, Παλαμά, Μαλακάση, και κατόπιν αφού αντιληφθήτε καλά πώς γράφουν, τότε μας ξαναστέλνετε κάτι. Πρό πάντος υπομονή. Ν. Μπαλάσκας. 'Η «Βολιώτικη καρδιά»,

καλή και θα δημοσιευθῇ. Σ. Μήτρου. Τά ποιημάτια σας είναι γεμάτα χασμωδίες. Διαβάστε προηγουμένως Νεο-έλληνες ποιητές και κατόπιν ξαναγράψτε πέρνοντας απλούστερα θέματα. Δ. Χ. Κατ. ρ. «'Ο Έσπερινός» είναι δυτως έμπνευσις και έκτελεσις δική σας ;... Ε. Κ. Καλή ή «Μοναξιά» θα δημοσιευθῇ. Ε. Ξ. α. ν. 'Αν δεν είχαν μετρικές ατέλειες και αρκετές χασμωδίες, θα ἦσαν δημοσιεύσιμα. Μπο-

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κάθε αναγνώστης μας έχει το δικαίωμα να μας στείλῃ ἔργα του, πεζά ή ἔμμετρα, πρὸς δημοσίευσιν με τούς ἑξῆς δρους: α') Νά εἶναι γραμμένα εὐανάγνωστα κι' ἀπὸ τῆ μιᾶς μόνον πλευρᾶ τοῦ χαρτιοῦ. β') Τά πεζά νά μὴν ὑπερβαίνουν τούς 50 στίχους, κόλλας διαγωνισμοῦ καὶ τὰ ἔμμετρα τὰ 8 τετράστιχα γ') Οἰκάθε ἀναγνώστης τοῦ ὁποῦ ἐγκρίνεται ἕνα ἔργο, νά μὴ στέλνῃ ἄλλο πρὸς τῆς δημοσιεύσεώς του, ὥστε καὶ μεῖς νά μὴ πνιγώμεθα ὑπὸ σωρὸν ὕλης καὶ αὐτοὶ νά δύνανται ἐπεξεργαζόμενοι τὰ ἔργα τους, νά παρουσιάσουν κάτι καλύτερο. Τά πεζοτάγουδα δὲν ἀποκλείονται.

τ ρ ο ν Λ. Δὲν συμμορφωθήκατε με τούς δρους μας. 'Αλ. κ η ν Ρόδ η ν. 'Η «Φωνή ἀπ' τὸ ὑπερπέραν» πρέπει νά γραφῇ συντομώτερα. 'Αν δὲν μπόρητε νά τὰ καταφέρετε στείλτε κάτι ἄλλο. 'Ελ. Μ. Θά γίνῃ ὅπως τὸ θέλετε.

ρεῖτε νά τὰ διορθώσετε, ἢ θέλετε νά περάσετε ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο, νά σὰς υποδείξουμε ἐμεῖς τίς ἀτελειες; Δ. ὠ. ρ η ν Θ. Δυστυχῶς τὸ τραγουδάκι σας ὑστερεῖ τόσο μετρικῶς ὥς καὶ φραστικῶς. Διορθώστε τὸ καὶ ξαναστείλτε το. 'Α ρ λ. Φ ρ. Τὸ πεζὸ σας πέρα πολλὸ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας. Στείλιέ μας τίποτε ἄλλο ὥς 2 χειρόγραφα. Πέ-

τ ρ ο ν Λ. Δὲν συμμορφωθήκατε με τούς δρους μας. 'Αλ. κ η ν Ρόδ η ν. 'Η «Φωνή ἀπ' τὸ ὑπερπέραν» πρέπει νά γραφῇ συντομώτερα. 'Αν δὲν μπόρητε νά τὰ καταφέρετε στείλτε κάτι ἄλλο. 'Ελ. Μ. Θά γίνῃ ὅπως τὸ θέλετε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΨΑΡΙΑ Α ΛΑ ΣΠΕΤΣΙΩΤΑ. Πέρνομε μιὰ συναγρίδα, τὴν καθαρίζομε τὴν πλένομε καλὰ κπὶ τὴν κόβομε φέτες. 'Αν δὲν ἔχωμε συναγρίδα μποροῦμε νά μεταχειρισθῶμε φαγκρί, λαβράκι ἢ μαγιάτικο. Τὴν βάζομε μέσα εἰς ἕνα ταψὶ καὶ ρίχνομε ἀλατοπίπερο. Βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἀνάλογο λάδι γιὰ τὸ ψάρι. Λίγη τομάτα φρέσκια καὶ λίγη σάλτσα τομάτα, κόβομε λίγες τομάτες φρέσκες καὶ τίς βάζομε ἐπάνω στὸ ψάρι ὡς καὶ 6 σκελίδες σκόρδο καθαρισμένες. Ρίχνομε καὶ τὸ ζουμί δυὸ λεμονιῶν μέσα στὴ σάλτσα τοῦ ψαριοῦ, τὴν δουλεύομε μὲ ἕνα σύρμα καὶ τὴν περιγύνομε ἐπάνω στὸ ψάρι. Τὸ βάζομε ἐπείτα σὲ φούρνῳ νά ψηθῇ μισὴ ὥρα καὶ ὅταν γίνῃ τὸ βγάζομε, τὸ ἀφίνομε νά κρυώσῃ καὶ τὸ σερβίρομε.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ Α ΛΑ ΒΙΕΝΟΥΑ. Πέρνομε δυὸ καλὰ κοτόπουλα, τὰ καθαρίζομε, τὰ καθαρίζομε, τὰ πλένομε, τὰ βάζομε καὶ τὰ βράζομε ὅπως συνήθως. 'Όταν ἐτοιμασθῶν τὰ βγάζομε. Καὶ τὸ μὲν ζουμί τὸ κάνομε σούπα, ἂν θέλωμε, τὰ κοτόπουλα δὲ τ' ἀφήνομε νά κρυώσουν, τὰ κόβομε τὸ κάθε ἕνα στὰ τέσσερα, τούς ἀφαιροῦμε τὸ δέσμα, τούς ρίχνομε ἀλατοπίπερο, μοσχοκάρυδο καὶ λίγη παρμεζάνα τριμμένη, τὰ βουτάμε σὲ αὐτὸ κτυπητὸ καὶ κατόπιν σὲ ψωμί τριμμένο. Βάζομε βούτυρο σ' ἕνα τηγάνι καὶ τὸ καίμε, βουτάμε πάλι τὸ κοτόπουλο στὸ κτυπητὸ αὐτὸ καὶ τὸ ρίχνομε στὸ τηγάνι. Τὰ ροδοκοκκινίζομε, τὰ βάζομε σὲ μιὰ πιπέτσα καὶ τὰ γαρνίρομε μὲ πατάτες τηγανιτες.

ΜΟΝ ΜΠΑΛΑΝ ΚΑΣΤΑΝΑ. Πέρνομε μιὰ ὀκτὰ κάστανα, τούς ἀφαιροῦμε τὴν πρώτη φλούδα, τὰ βράζομε μὲ νερὸ κι' ὅταν

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

ΒΡΑΔΥ

ΠΕΜΠΤΗ

Μοσχάρι καπαμά Μακαρόνια κιμά
Πατάτ. τηγ. Τυρί-Φρούτα Σαλ-Τυρί-Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μελιτζάνες λιμά Μπόμιες γιαχνί
'Ελνές-Σαλάτα-Φρούτα 'Ελνές-Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι ἀλά σπετσιώτα Παϊδάκια σχάρας
Χόρτα-Τυρί-Φρούτα Σαλάτα-Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Σούπα Ρωσ. σαλάτα 'Ομελέττα σηκπουλιῶν
Κοτόπουλα βιενουά Χόρτα-Φρούτα
Μόν μπλάν-Φρούτα Γλυκὸ-Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Γόπες σχάρας Κολοκύθια τηγανητά
Χόρτα-Φρούτα Πιλάφι βουτ. Γιαουρτί

ΤΡΙΤΗ

'Αρνὶ κριθαράκι Κεφτέδες τηγ.
Τυρί-Φρούτα Χόρτα-Τυρί

ΤΕΤΑΡΤΗ

Τομάτες γεμιστές Φασολάκια γιαχνί
Σαλάτα-'Ελνές-Φρούτα Σαλάτα-Φρούτα

ἀνθον, ψιλοκομμένα, ψίχα ψωμι βρεγμένη με τὸ ἀπορροασιῶδες καὶ πιπέρι, προσθέσατε ἑλαιον καὶ ζυμώσατέ τα μαζί καὶ τηγανίστε τα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΛΟΠΗΣ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΟ ΤΙ ΕΠΑΣΧΕ

Στὴν περιφέρεια τοῦ Οὐεστμίντερ, μ' ὅλη τὴν ἀγρία ἐπιτήρηση τῆς ἀστυνομίας, εἶχαν κλέβει σπουδαία θραῦση στὰ μεγάλα καταστήματα οἱ κλοπὲς τῶν ἐμπορευμάτων ἀπὸ μιαν ἀσύλληπτη συμμορία λωποδυτῶν.

Μόλις ὁ ἀδελαντοπώλης Σέϋλερ ἐδιάβασε οἱς πρωινὲς ἐφημερίδας τὴν εἰσοτὴ πέμπτη κλοπὴ, ἐτηλεφώνησε ἐπειγόντως στὸν πράκτορα μιᾶς εἰδικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας, κατὰ κλοπῆς καὶ διαρρήξεως, νά σπεύσῃ νά ἀφάλλῃ τὸ ἐμπόρεμά του.

'Ο πράκτωρ ἦλθε, ἐπρότεινε τούς δρους τοῦ καὶ τὸ συμβόλαιο ὑπεγράφη. 'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Σέϋλερ ἔλαβε ἕνα γρόμμα ἀπὸ κάποιον ἐμπιστον

φίλον τοῦ, πού τοῦ ἀνέγγειλε ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ, ἡ ὠραιότατη κυρία Σέϋλερ ἔδωκε φτιάξει μὲ τὸν γραμματέα τοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐσχεδιάζε νά τὴν κλέψῃ.

'Ο ἀδελαντοπώλης ἐσφίξε τίς γροθιές τοῦ κι' ἐμυρμούρισε μὲ φανερὴ ἀγανάκτηση στὸν πράκτορα τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας, πού ἦταν ἐτοιμὸς νά φύγῃ.

— Μιὰ στιγμὴ, παρακαλῶ. 'Ασφάλισε ἐναντίον κλοπῆς καὶ... τὴ γυναίκα μου.

— Σὲ ποιά κατηγορία, παρακαλῶ; ἐρώτησε ὁ πράκτωρ.

— 'Εμπόρευμα... μεταχειρισμένον ἐδήλωσε φλεγματικὰ ὁ Σέϋλερ.

(Στὸν πρὸς ὄψομο ἐνὸς μεγάλου νευρολόγου)

Α' πελάτης.— Πάσχετε πολὺ ἀπὸ τὸ νεῦρα σας;

Β' πελάτης.— 'Όχι. Τὰ νεῦρα μου εἶναι πολὺ γερά.

— Μὰ τότε πῶς εἶσθε σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

— Εἶναι ἡ γυναίκα μου νευρώπης καὶ μὲ ἀναγγάζει νά... πέρνω ἐγὼ δὲ τὰ φάρμακα πού τῆς δίνει ὁ γιαντρός της.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

— Τὰ σιστικά σας εἶναι καλὰ. 'Αλλὰ γιατί ἀρρῶνται τὸ τελευταῖο σπῆτι;

— Γιατὸ γυῖός τοῦ κυρίου μου μοῦ ἐρριζώθη στο μάτια τὴν ὥρα πού κινεῖται ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ



'Η νέα ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι ἑκατομμύρια μικρῶν μορίων ἐπικαλύπτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων καὶ προκαλοῦν τὸ κτερίσισμα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον καμιά συνήθης ὀδοντοκρεμα δὲν μπορεῖ νά ἐξαλείψῃ. Δι' αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας».

Μὲ τὸ πρῶτο βουρτσίσμα τὰ δόντια σας γίνονται ἀπιστεῦτος λευκά καὶ στιλπνά τὰ δὲ οὐλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ ἀφίονται εἰς δύο παράγοντας: Πρῶτον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα

πάρ' τῆς ἐπιστήμης συστατικά τοῦ καθαρίσματος καὶ στιλβώματος. Δεύτερον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν χρησιμοποιεῖ παρὰ συστατικά πρῶτης ποιότητος μὴ λαμβάνονσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αὐτὴ τὴ νέα μέθοδο ἡ ὁποία καθιστᾷ τόσο γρήγορα γυαλιστερά τὰ θάμνα καὶ ἀποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ Β. ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ιατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

'Οδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532

'Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν ἀσθενή

ΕΧΡΗΣΤΟΣ ΚΩΝΣΤ. ΖΟΡΜΠΑΣ

Παθολόγος

Τ. Δ. Σ. Φθισιατρείου 'Αμαρυσίου

'Ιατρός Πολυκλινικῆς 'Αθηνῶν

'Ωραι ἐπισκέψεις 8 10 π. μ. 5 7 μ. μ.

Χόρητος 17 Πλατεία Κολωναίου

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΝ

'Ο Μόνος ἀνεγνωρισμένος Κομμωτής σας στὴν Κηφισιά εἶναι

Ο ΜΗΤΣΟΣ

'Οδὸς Μελά 24 ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

№ 20

12 Σ(β)ρίου 1935

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Ένα θαυμάσιο μυθιστόρημα, που συναρπάζει τον αναγνώστη από τις πρώτες γραμμές

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕ ΖΙΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

Από τα ωραιότερα αστυνομικά μυθιστορήματα του ΣΤΗΜΑΝ
(συγγραφέως των έξι πεδαιμένων)

ΚΑΙ ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ:

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΗΣΗ ΤΑΓΚΟ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «ΠΑΝΘΕΟΥ» που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ από εκείνα που δημοσιεύουμε στη «σελίδα των ρεκλαμών» — όποιασδήποτε ήμερομηνίας και αν είναι — θα πάρουν ένα από τα κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ: ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ:
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ:
ΒΕΡΘΕΡΟΣ
Η ΦΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

(Ταχυδρ. δραχ. 1.50)

Σελίδες 112
» 190
» 100

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ: Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
(Ταχυδρ. Δραχ. 4.50)

Σελίδες 425
» 545
» 415

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΛΙΜΙΑ ΖΟΛΑ: ΝΑΝΑ
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ: ΤΟΣΚΑ
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΪΝ: Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ: ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ: Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ: 30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ: ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ: ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ: ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

(Ταχυδρ. δραχ. 3)

Σελίδες 272
» 225
» 304
» 270
» 272
» 288
» 308
» 372
» 268
» 320
» 248
» 272

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ Τόμοι 2 Σελ. 772
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ: ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ 675
(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τόμοι 5 Σελ. 1104
(Ταχυδρ. δραχ. 11)
ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Μόνον οι αναγνώστες των Έπαρχιών
έπιβαρύνονται με τα ταχυδρομικά.